

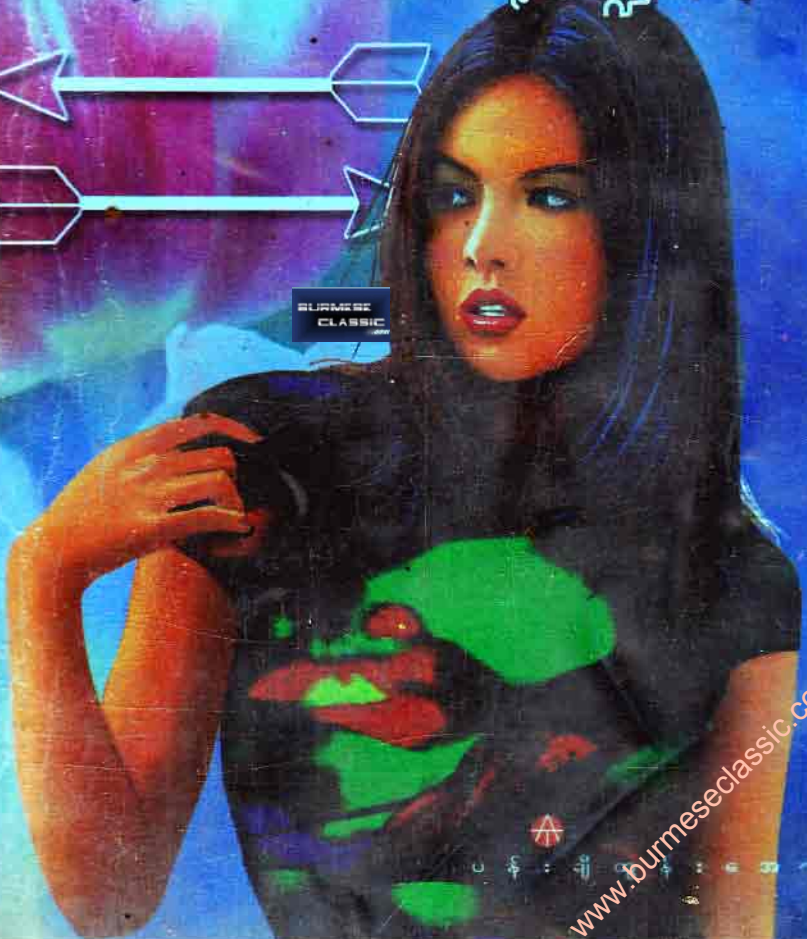

မြေဖိတ်

မြားနှစ်ဝင်းရဲ့ဒဏ္ဍာရီ

BURMESE CLASSIC

ပုံနှိပ်ပုတ်စာပို့

စာအုပ်နှင့်ပြုချက် - ၅၀၀၃၉၄၀၄၀၇

ချက်နှာဖုံးနှင့်ပြုချက်- ၅၀၀၄၄၅၀၅၀၇

အကြိမ် - ပထမအကြိမ်

၂၀၀၇-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ

အုပ်ရေ - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၅၀/-

ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)

ရွှေသမင်စာပေ

၃၇/၄၄လမ်း

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်တိုင်း။

အတွင်း/အဖုံးပုံနှိပ်သူ- ဦးဝင်းဖေ (မြ-၀၇၆၅၀)

စိုးထက်ကျော်ပုံနှိပ်တိုက်

တိုက် (၂၀၆)၊ အခန်း (၁၁)

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

www.burmeseclassic.com

ဒီအကြောင်းတွေဟာ ကျွန်မဘဝထဲက လာတဲ့ ခံစားချက်တွေပါ။ တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ တိုက်ဆိုင်မှု ရှိချင်လည်း ရှိမယ်။ ထစ်ဖက်စွန်း ရောက်နေတယ်လို့ ထင်ချင်လည်း ထင်မယ်။ ဒီပေမယ့် 'မြား'ဆိုတာ ထိမှန်ဖို့ပဲမဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့ ဘဝတွေမှာ ဘယ်မြားတွေက ရည်ရွယ်တာတွေကို ထိမှန်ပြီး ဘယ်မြားတွေကတော့ ပစ်မှတ်တွေနဲ့ လွဲချော်ခဲ့ရတဲ့ အကြိမ်တွေ တော်တော်များများ ရှိခဲ့ကြမှာပါ။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝက မြားတစ်စင်း ဖြစ်နိုင်သလို အဲဒီလူကိုယ်တိုင်က ပစ်မှတ်ဖြစ်နေနိုင်တဲ့ အနေအထားမျိုးရော ကြုံဖူးကြရဲ့လား။

တစ်ခါတလေ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေ ပြောင်းလဲလိုက်ရတယ်၊ စွန့်လွှတ်လိုက်ရတယ်၊ ရပ်တန့်ပစ်ခိုက်ရတယ်။

ရွှေသမင်စာပေ

www.burmeseclassic.com

မြေခွန်းချို

ဆီခါကို တံကြွမ္မာလို့ ခေါ်ကြတယ်လေ။

ဇာန်ဘာဝကို ကျေနပ်ရဲ့လား။

ဘယ်တုန်းကမှ မကျေနပ်ခဲ့ဖူးဘူး။

ကျေနပ်စရာရယ်လို့ ရှိခဲ့တယ် ဆိုရင်တောင်...

ယုလျာနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကိုတော့ ကျေနပ်
မတယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူကလည်း ပြားတစ်စင်းနဲ့ တူလို့ပါ။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်က လားရာတော့ မတူကြဘူးရှင်...။

မာန်

အခန်း (၁)

ဒီနေ့ဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခြစ်မနေ ချရမည့်နေ့ ဖြစ်သည်။

ဆေးခန်းထဲက ထွက်လာသည့် တိုင်အောင် ဆရာဝန်၏ စကားများက နားထဲ၌ တချို့တစ်ဝက် ရှိတုန်းပင် ဖြစ်သည်။ (Heart Failure) နှလုံးရောဂါ ဟုပဲ ဆိုရမည်။ အမြဲတမ်း ဆေးသောက်ရမည်။ ဆရာဝန်နှင့် မှန်မှန်ပြသရမည်။

စိတ်ဆင်းရဲလို့ မရ။ ပင်ပန်းခံ၍ မရ။ သောကကြောင့် အသက်တိုလိမ့်မည်။

တစ်ယောက်တည်း သမားအတွက် မပင်ပန်းဘဲ နေထိုင်ဖို့ အယ်ကပိုက်ဆံ ရနေမှာတဲ့လဲ။ ဆရာဝန်သည် ကျွန်မ၏ လူနေမှု အဝကိုတော့ အတော်ကြီး စိတ်ဝင်တစား ရှိလှသည်။ မိန်းမချင်းမို့ ပို၍နားလည်နိုင်တာလား။

ရွှေသပင်စာပေ

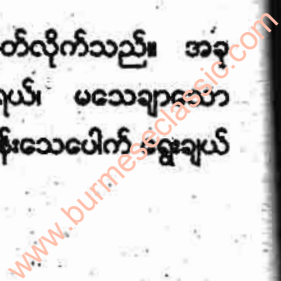
www.burmeseclassic.com

မြလွန်ချို

“ကျွန်မ တစ်နေ့မှာ မနက်ရော ညလယ်ထိရော အလုပ် မလုပ်ရင် ကျွန်မ ရပ်တည်ဖို့ မလွယ်ဘူး ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မ ရုန်းကန်နေမှ အသက်ရှင်ဖို့ ငွေရမယ်၊ ဒေါက်တာ နားလည်ပါ့မလား မသိဘူး။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း အသက်ရှင်သန်ဖို့ ရုန်းကန်တဲ့အခါ ကျွန်မအတွက် အချိန်ရော လူနားတဲ့အချိန်ပါ သိပ်ဆင်းရဲပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မိနစ်တိုင်းဟာ ကျွန်မ အတွက် အရေးကြီးနေတယ်။ ကျွန်မ ပီအိတ်ချီဒီအတွက် ငွေစု ရဦးမယ် ဒေါက်တာ၊ သိန်းလေးရာဆိုတဲ့ ငွေဟာ ကျွန်မအတွက် မဖြစ်မနေ ရှိရမယ့်ပမာဏပါ”

“သမီး Ph.D ရပြီပဲ ထားပါတော့၊ အဲဒီအချိန်ထိ သမီး ခန္ဓာကိုယ်က သမီး struggle (ရုန်းကန်) လုပ်တာကို ခံနိုင်မယ်လို့ ထင်လား။ အဲဒီအပိုင်းဟာ သမီး ရောဂါနဲ့ဆိုင်တယ် မာန်၊ သမီး အဲဒီအချိန် မရောက်ခင် အတောအတွင်းမှာတင် အသက် အန္တရာယ်ကို ထိခိုက်နိုင်လောက်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားနိုင်တာကို မစဉ်းစားဘူးလား။ သမီး ဖြစ်ချင်တာတွေ မမ သိတယ်၊ သမီး ဖြစ်သင့်နေတာကို မမ ပြောပြရမယ်၊ သမီး မမရဲ့ client ဖြစ်လာတာ ခြောက်နှစ်ရှိပြီ”

သက်ပြင်း တစ်ချက်ကို မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။ အခု အချိန်မှာ ရွေးချယ်ရမှာ အသက်ရှင်ဖို့ရယ်၊ မသေချာသော အနာဂတ်ကို ရူးသွပ်မှုရယ်၊ တစ်ခုခုကို ကျိန်းသေပေါက် ရွေးချယ် ရမည်။

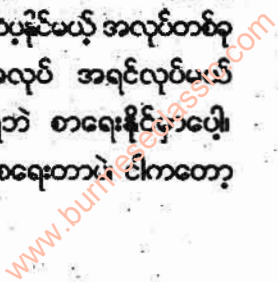

“တို့နှစ်ယောက် နိုင်ငံခြားက Ph.d ဘွဲ့ယူပြီးရင် သူတို့နဲ့ ရင်ပေါင်တန်းနိုင်တဲ့ သူတို့ထက်တော်တဲ့ မြန်မာမိန်းမတွေ ဖြစ်ရမယ်၊ တို့ လူတွေအတွက် အလုပ် လုပ်ကြမယ်၊ နင်က သုတေသနကို ဝါသနာပါတာ ဆိုတော့ အဲဒီဘက်ကိုလိုက်၊ ငါကတော့ ကလေးတွေကို စိတ်ဝင်စားတော့ ကလေးသူငယ် ကျန်းမာရေးအဖွဲ့ထဲ ဝင်မယ်၊ မြန်မာပြည်က ကလေးတွေရော၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးက ကလေးတွေအတွက်ပါ ငါ ကြိုးစားမယ်၊ သူတို့မှာ လိုအပ်နေတာတွေ ဖြည့်ပေးမယ်၊ အသက်ကြီးတဲ့အခါ ငါ စာရေးမယ်၊ နင်က ပန်းချီဆွဲပေါ့”

“အသက်ကြီးမှ စာရေးမယ်၊ ဟား ဟား... စာရေးတဲ့ အလုပ်ဆိုတာ အနုပညာတွေထဲမှာ အခက်ဆုံးပဲ၊ သင်လို့မရဘူး၊ နင် အဲဒါ သိရဲ့လား၊ စာရေးဆရာဆိုတာ တစ်ရက်မှာ နှစ်ဆယ့် လေးနာရီလုံး စိတ်ရော ကိုယ်ပါ အားတဲ့လူမဟုတ်ဘူး၊ ဝင်ကြီးတယ်၊ ပင်ပန်းတယ်၊ အရေးကြီးဆုံးက...”

“ပိုက်ဆံပဲ... ငါ သိပါတယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ စာရေးတာ တစ်ခုတည်းကို Professional (အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း) အနေနဲ့ အားကိုးလို့ မရဘူး၊ စာရေးချင်ရင် အဲဒီစာ ရေးနိုင်ဖို့ တစ်ဖက်က ဝင်ငွေကောင်းကောင်းနဲ့ ထောက်ပံ့နိုင်မယ့် အလုပ်တစ်ခု လိုကို လိုအပ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ အလုပ် အရင်လုပ်မယ် ပြောတာပေါ့၊ ပြီးမှ ငွေအတွက် မပူရဘဲ စာရေးနိုင်မှာပေါ့၊ မိုးမိုး(အင်းလျား)က အသက်သုံးဆယ်မှ စာရေးတာပဲ၊ ငါကတော့

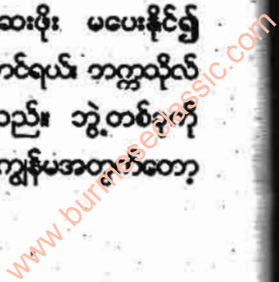

အထက်ခြောက်ဆယ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အနုပညာ တစ်ခုခုကို ထုပ်တော့မယ်ဆို အောင်မြင်မှ ပိုက်ဆံရတာပါ။ တစ်ခါတလေ အောင်မြင်နေပြီး ပိုက်ဆံမရတာတွေလည်း ဒုနဲ့ဒေးပဲ။ နင် ပိုက်ဆံကို ထည့်တွက်တာ မမှားပါဘူး။ နေရာတိုင်းကို နင်က ပိုက်ဆံနဲ့ပဲ တန်ဖိုးဖြတ်တာကိုး။ ပိုက်ဆံဆိုတာကြီးကို နင် ဘယ် တော့မှ မစဉ်းစားဘဲ နေနိုင်မှာလဲ မာန်”

“တစ်သက်လုံးပဲ... ငါသေတဲ့အထိ ပိုက်ဆံကိုပဲ စဉ်းစား မယ်။ ငါက နင်ပြောသလို Money Worry ပဲ။ အဲဒါ ကံကြမ္မာ က ငါ့ကို တင်ပေးလိုက်တဲ့ လမ်းကြောင်းပဲ။ ငါ့မှာ နင့်လို သိန်း ထောင်ချီချမ်းသာတဲ့ မိဘတွေ မရှိဘူးလေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြီးစားဟား၊ Ph.d တူတူတက်ခွင့်ရအောင်၊ ပြီးရင် ငါတို့ လုပ်နိုင်တာတွေ အများကြီးပါ”

လုပ်နိုင်တာတွေ အများကြီးဟု ယုလျာက ပြောခဲ့သည်။ ကျွန်မလုပ်နိုင်တာ ဘာများရှိသေးလဲ။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ကံတည်းက ကိုယ့်ဝမ်း ကိုယ်ကျောင်းရသည်။ အမေ ဆုံးသွားတာ ကြောင့် တစ်ယောက်တည်းဘဝကို ရောက်ခဲ့ရသည်။ မိန်းမ ကိုယ်စီနှင့် အစ်ကိုနှစ်ယောက်က အမေ့ဆေးဖိုး မပေးနိုင်၍ အမေဆုံးတဲ့နောက် ကျွန်မ ရပ်တည်စရာအဆောင်ရယ်၊ ဘက္ကသိုလ် တက်ဖို့ရယ် တစ်ယောက်တည်း ပန်တီးရသည်။ ဘွဲ့တစ်ခုကို သူများတွေ ဘယ်လိုရခဲ့လဲ ကျွန်မ မသိပေမယ့် ကျွန်မအတတ်တော့

နိဗ္ဗာန်၊ ခွန်အားတွေ၊ ဉာဏ်အားတွေ၊ ရှာသမျှငွေတွေ သွန်ချ
ပုံအော့ပြီး ရခဲ့သည်။

ကျွန်မရခဲ့သော ဘွဲ့က Engineering ။

အင်ဂျင်နီယာမ တစ်ယောက်သည် ကျောင်းချိန်ပြင်ပမှာ
ထမ်းဘေး ခေါက်ဆွဲဆိုင်၌ ပန်းကန် ကူဆေးသော အလုပ်ကို
ထည်းကောင်း။ ညနေဘက် ဆူးလေမှတ်တိုင်က မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်
ထစ်ဆိုင်မှာ မုန့်ပွဲချ၊ သိမ်းသော အလုပ်ကိုလည်းကောင်း။
ညဘက်မှာ တရားဝင် ဆယ်တန်းကျရှင်တစ်ခု၌ အချိန်ပိုင်း
အင်္ဂလိပ်စာ သင်သော အလုပ်ကိုလည်းကောင်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု
ဖြောင်းလဲ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။

လုပ်နိုင်တာတွေ အများကြီး လုပ်ခဲ့ပြီးမှ B.E ဘွဲ့ကို
ဆွဲတာဖြစ်သည်။ ကျောင်းပြီးတော့ ပြင်ပစီးပွားရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ
အလုပ်ရခဲ့သည်။

နှလုံးရောဂါ စ,ရတာ တက္ကသိုလ် ပထမနှစ်ကတည်းက
ဖြစ်သည်။ တဖြည်းဖြည်း Grade-1 ကနေ 4 အထိကို ရောက်
ထားခဲ့ပြီး ပြန်မကျတော့။

ကျွန်မနှင့် ဆရာဝန်သာလျှင် သိသော ဤအခြေအနေကို
ယုလျာက အနည်းငယ်တောင် မရိပ်မိခဲ့။

ယုလျာရှေ့ ရောက်လျှင် မာန်သည် ခွန်အားရှိနေသော
မိန်းမငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဘာမဆို ကျော်ဖြတ်နိုင်သည်။
ဘာမဆို ဖန်တီးနိုင်သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မက ဘာမဆို

ရှုံးနေရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဆိုတာကိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာ အသိဆုံးဖြစ်သည်။

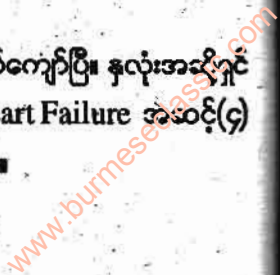
ရင်ဘတ်ထဲမှနှလုံးသည် တဒုန်းဒုန်းဖြင့် အပြင်ကို ခုန်ထွက် သွားတော့မလား ထင်ရအောင် ခုန်နေသည်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးဟာ အဲဒီလူရဲ့ လက်သီးဆုပ်လောက် ရှိသတဲ့။ ကျွန်မလက်များက အလုပ် လုပ်ရလို့လားတော့မသိ။ ကြီးမားသည်။ လက်ဆစ်ကြီးပြီး လက်ရေက မာကျောသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မလက်သီးဆုပ်က သာမန် မိန်းကလေး လက်သီးဆုပ်ထက် ပိုကြီးသည်။ နှလုံးကလည်း ယခု ကြီးနေ သည်ဟု Echo အဖြေထွက်သည်။ နှလုံးအဆိုရှင် ကျဉ်းတာ အဆိုးဆုံး အခြေအနေထိ ရောက်နေပြီတဲ့။ ခွဲစိတ်ကုသ၍ရော။ ခွဲစိတ်ပြီး ချဲ့လိုက်လျှင် ထိုအဆိုရှင် သိပ်မကြာခင် ချဲ့သည်ထက် ကျယ်သွားပြီး အဖွင့် အပိတ်ကြောင့် ပြန်ကျဉ်းလိုက် ကျယ်လိုက်ဖြင့် သံသရာလည်နေမှာ ဖြစ်သည်တဲ့။

ခွဲစိတ်ကုသလျှင် ကုန်ကျမည့် စရိတ်က သိန်းဂဏန်း မနည်း။ အလုပ်က နားရမည်။ စောင့်ရှောက်မယ့်သူ ငှားရမည်။ အရင်းကြီးကြီး ရင်းပြီး အမြတ်မရတာ သေချာသော အနေ အထားမျိုး ဖြစ်သည်။

ဆေးခွဲ ထိန်းသိမ်းတာ ခြောက်နှစ်ကျော်ပြီ။ နှလုံးအဆိုရှင် ကျဉ်းရာမှ နှလုံး ပျက်စီးသွားသော Heart Failure အဆင့်(၄) ကလည်း ပြန်ကောင်းမှာ မဟုတ်တော့။

သက်တမ်း သိပ်မရှိတော့ဘူး။ ထိုစကားမျိုးကို ကျွန်မ
ယုလျာအား ဘယ်လိုပြောထွက်ပါ့မလဲ။

ယုလျာရှေ့မှာ ကျွန်မ အသက် ထွက်သွားလျှင် ဒီတစ်သက်
သူမ ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ရင်နင့်ပြီး ကျန်ခဲ့လိမ့်မည်။ ကျွန်မ
ဆီနိုင်သော သေခြင်းစာရား၏ နောက်ဆက်တွဲကို မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ
ထတ်တလောကာလမှာ တစ်ခုခုကို ရွေးရတော့မည်။

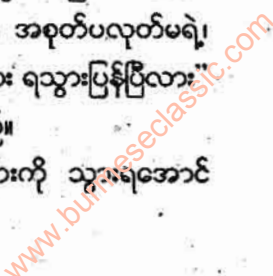
လောဘတကြီး ရှာဖွေထားသော ငွေကြေးများကို ရောဂါ
အတွက် သုံးပြီးတော့ အသက်ရှင်ခွင့်ကို ဆွဲဆန့်ထားရမလား။
အသက်ရှင်နေရင် ဘာတွေလုပ်မလဲ။ ကျွန်မ ကျန်းမာရေးအခြေ
အနေဖြင့်တော့ ဘယ်လိုမှ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ စာသင်၍ မရနိုင်တော့။
ကျွန်မ အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒကို ကျွန်မ အသက်ရှင်ခွင့်အတွက်
စွန့်ပစ်ရတော့မည်။

ဟမ်းဖရီးမှ နံပါတ်ကလေးများကို နှိပ်လိုက်စဉ် လက်များက
တုန်ယင်လျက် ရှိသည်။ ယုလျာ၏ဖုန်း မအားဟု Number
Busy ပေါ်နေသောကြောင့် နောက်တစ်ခါ ထပ်နှိပ်ရသည်။

“မာန်... ငါ့ကို နင် အဆက်အသွယ် ဖြတ်ထားတာ
ခြောက်လရှိနေပြီ။ ငါက နင် သေပြီလားလို့ အစုတ်ပလုတ်မရဲ့၊
ဘာတွေ ကြိတ်ကြဲနေတာလဲ၊ နောက်ရည်းစား ရသွားပြန်ပြီလား။”

ပြောရင်း ရယ်သံကိုပါ ကြားရသည်။

“ငါတို့ ညနေ မြကျွန်းသာအင်းလျားကို သွားရအောင်
ယုလျာ”

“ငါ မအားဘူးဟဲ့... ဒီည ကုမ္ပဏီနှစ်ပတ်လည်ပွဲရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် နင်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်၊ ငါ့အခန်းကို ည လာအိပ်မလား၊ နင့်မှာ သော့ရှိတာပဲ၊ ငါတော့ နင့်ဆီ မလာချင်ဘူး၊ နင်တို့ အဆောင်က မိန်းမတွေ သိပ်စပ်စုတယ်၊ ဘယ်လိုလဲ၊ လာမှာလား”

“နင် ည ဘယ်နှစ်နာရီ ပြန်ရောက်မလဲ”

“ဆယ်နာရီလောက်ပေါ့၊ လက်ကိုင်ဖုန်းအသစ် နမူနာတွေ ရောက်လို့ ဒီည မိတ်ဆက်ပွဲပါ လုပ်မှာဆိုတော့ အဲဒီလောက်မှ ပြန်ရောက်မယ်”

“နင်က ညမှ ပြန်ရောက်မှာ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း”

“မနက်ဖြန် စနေလေ၊ နင်နဲ့ငါ တစ်ညလုံး စကားပြောလို့ ရတယ်၊ အပြန် ငါ့ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်၊ နင် နေရော ကောင်းရဲ့လား”

“Digoxin တော့ သောက်မြို့ သောက်လျက်ပဲ”

“အေးဟာ... နင့်မှာမှ ဒီရောဂါက လာဖြစ်တယ်၊ နင် မြန်မာဆေးရော ဝယ်သောက်ရဲ့လား၊ ခရမ်းဦးချစ်တင်လေ”

“သောက်ပါတယ်”

“ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဟဲ့...ကဲပါ... ဒီည လာမှာလား”

“လာမယ်”

“ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ တစ်လစာ အကုန်ရှိတယ်၊ ချက်ပြီး သား ပြည့်ကြီးငါးဘူးက ဒုတိယထပ်မှာ၊ အရွက်တစ်ခုခု ထပ်ကြော် စားလိုက်လေ”

www.burmeseclassic.com

“ရပါတယ်... ငါ ခေါက်ဆွဲပဲ ပြုတ်သောက်မယ်”

“တော်စမ်းပါဟာ... နင် တစ်သက်လုံး ခေါက်ဆွဲပြုတ်သောက်၊ ကြာရင် နင့်ပုံ ခေါက်ဆွဲမျှင်ပုံ ပေါက်လာမယ်။ Fast Food တွေက တာရှည်ခံအောင် လုပ်ထားတာ၊ ကျန်းမာရေးနဲ့ ဗညီညွတ်ဘူး။ နင့်ကို ငါ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ၊ အဲဒီဟာတွေက တစ်ခါတလေ စားတာပဲ သင့်တော်တယ်။ ဒါ နိုင်ငံတကာမှာ ဝယ်ရိုက်နေတဲ့ ကိစ္စ၊ နင် မသိတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ ဘာမဆို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဈေးထဲကဝယ်ပြီး ချက်စားတာ အကောင်းဆုံးဟဲ့၊ အဆင်သင့်ဆိုတာ နာမည်ပဲကောင်းတာ၊ နောက်ဆက်တွဲ မကောင်းဘူး။ ပြီးတော့ နင်က ကျန်းမာရေး မကောင်းတဲ့လူ၊ ဖိုဂရုစိုက်ရမယ်၊ ပိုသတိထားရမယ်”

ကျွန်မကို စိတ်ပူပန်စွာ သူပြောတာ စုံလင်လှသည်။ နားထောင်ပြီး စိတ်ထဲမကောင်း။ ကျွန်မ ထမင်းဟင်း ချက်မစား ဖြစ်တာ ကြာလှပြီ။

ပေါင်မုန့်နဲ့ ကော်ဖီ၊ သို့မဟုတ် မုန့်ဟင်းခါး၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ၊ နီးစပ်ရာဆိုင်က ထမင်းဟင်း၊ ခေါက်ဆွဲကြော်၊ မပင်ပန်းဘဲ အဆင်သင့်စားရတာပဲ စားတာများသည်။

လုပ်ငန်းခွင်မှာတော့ နှလုံးရောဂါသည်ဆိုတာ အသိမရှိ၊ အဆောင်ရောက်လျှင် အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်။ လှုပ်တာနဲ့မော၊ ဆေးအရှိန်ကြောင့် အသက်ရှင်နေရသလို ဖြစ်သည်။ ဒီတော့ ထမင်းဟင်း တကူးတက မချက်စားနိုင်တော့။

အစကတည်းက အစားအသောက်ကို ခုံမင်လှသူ မဟုတ်။ ကျွန်မ အကြိုက်ဆုံးကလည်း ပေါင်မုန့် ဖြစ်သည်။ ပေါင်မုန့်ကို အနုမစား။ အညိုအကြမ်းစား စားသည်။ ထမင်း နေရာမှာ စားတာမို့ ကြမ်းမှ အဆင်ပြေသည်။ ယုလျာကတော့ ဘိုရှူးမ၊ ငါ့ထက်တောင် ရူးတယ်ဟု ထင်သည်။ အခြေအနေအရ ကြိုက်သွားတာမို့ ကျွန်မ ခေါင်းငုံ့ပြီးရုံသာ ရှိလေသည်။

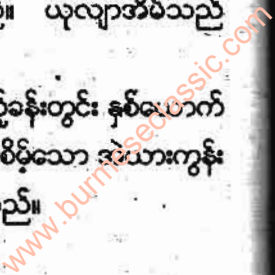
“နင်နဲ့ငါ ပြောချင်တာတွေ အများကြီးရှိနေတယ် ယုလျာ”

“ငါ သိပါတယ်၊ ငါလည်း ရှိတယ်၊ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ ဒါဆို ဒါပဲဟာ၊ ညကျ နင်ကိုတွေ့မယ်လေနော်၊ တာ့တာ မာန်...”

ယုလျာ အိမ်ကိုပဲ တန်းသွားဖို့ စိတ်ကူးမိသည်။ ဒီနေ့ အလုပ်က ခွင့်တင်ထားတာ၊ ယုလျာအိမ်က ကွန်ဒိုမီနီယံတစ်ခုမှာ ဖြစ်သည်။

မြို့လယ်ကောင် ဆိုသော်လည်း တိတ်ဆိတ်သည်။ ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်ရ၍သာ တော်တော့သည်။ ဆေးခန်းနှင့် သိပ်မဝေး၍ ဆယ့်ခုနစ်မိနစ်ခန့် လမ်းလျှောက်တာနှင့် ရောက်သည်။ သော့ဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ကင်းပျံ့သော သံပုရာရနံ့က နှာခေါင်းကို လာရောက် ရိုက်ခတ်သည်။ ယုလျာအိမ်သည် ရှင်းသန့်၍ နေသည်။

အိပ်ခန်းထဲသို့ မသွားနိုင်သေးဘဲ ညှော်ခန်းတွင်း နှစ်ယောက် ထိုင် ဆိုဖာပေါ်မှာ ခဏလှဲလိုက်သည်။ အေးစိမ့်သော အဲဒီအခန်းကွန်း လေကြောင့် မျက်လုံးများ မှေးစင်းလာသည်။

ဗြာဟ္မစင်္ဂေဒရာဂီ

အိပ်သွားတဲ့အခါ ဘာကို အိပ်မက်ရပါ့မလဲ။

ငယ်စဉ်တုန်းက ကျန်းမာခဲ့သည့် ဘဝကိုလား။ သို့သော်
ထိုဘဝက ကျန်းမာပြီး ပျော်ရွှင်ခဲ့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အင်္ကျီဆို၍
အကောင်း လုံးဝ မရှိဘဲ အဟောင်းထည်သာ နှစ်ထည်လောက်
တို့ပင် ခြစ်ကုပ် ဝယ်ယူ ဝတ်ဆင်ရသောဘဝ။

ကျွန်မနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် အစ်ကိုများကတော့ အင်္ကျီ
သစ်သစ်လွင်လွင်များဖြင့် ကျောင်းတက်နေကြရပြီး မိဘများသည်
မျှော်လင့်ချက် တစ်ခုနှင့်တစ်ခုဖြင့် သူတို့အပေါ် ရှိသမျှ မြှုပ်နှံ
ထားကြသည်။

ကျွန်မကတော့ ကလေးမို့ ဘာမှမလိုအပ်ဟု သူတို့ ယူဆ
ခဲ့ကြသည်။ အစ်ကိုတစ်ယောက်က အင်္ဂလိပ်စာ၊ တစ်ယောက်က
ဘူမိဗေဒ၊ တစ်ယောက်က အဖေအသည်း၊ တစ်ယောက်က
အမေအသည်း၊ ကျွန်မက မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုယ်ဝန်ရှိ၍ မမွေးချင်ဘဲ
မွေးလိုက်ရသောကြောင့် ဆင်းရဲ ရသည့်အထဲ မျက်နှာမွဲခဲ့ရသူသာ
ဖြစ်သည်။

သို့သော် အစ်ကိုကြီး ဘွဲ့ရသောနှစ်မှာ အဖေ ကားတိုက်
ခံရ၍ ဆုံးသည်။ ရသော လျော်ကြေးများဖြင့် အစ်ကိုကြီးက
မိန်းမယူ၍ အစ်ကိုလေးက ဘွဲ့ယူသည်။ အစ်ကိုလေးပါ ဘွဲ့ရ
မိန်းမရသောအခါ အပေလည်း နှလုံးရောဂါ စလေပြီ။

အဲဒါတွေကို အိပ်မက်ထဲမှာ ပြန်မပြင်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။
အပျိုဖော်ဝင်စ၊ မှာ သားငရဲဖိနပ်စီးပြီး လုံချည်အစုတ် ဝတ်ပြီး

ဗြလွန်ချို

တူနဲ့ ကောင်းတက်ခဲ့ရချိန် အစ်ကိုတွေက ပြည့်စုံသော ဘဝ
တိုယ်စီဖြင့် အမေနဲ့ ကျွန်မကို ရှိတယ် သဘောမထားခဲ့။

ဘဝဆိုတာ ဝတ္ထုထဲမှာပဲ ဖတ်၍ ကောင်းတာမျိုး။

အပြင်မှာတော့ ဖြတ်သန်းရတာ သိပ်ကြာတာပဲ။ အမေသည်
မျှော်လင့်ချက် ထားခဲ့သော သားတွေဆီက ကျေးဇူးကန်းမှုများ
ကြောင့် အသေစောသွားခဲ့သည်ဟု ကျွန်မက ထင်မှတ် ယုံကြည်
ထားတုန်း ဖြစ်သည်။

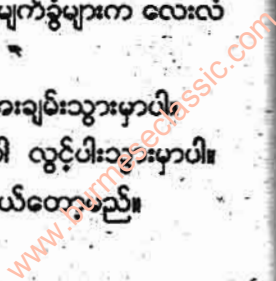
“သားဆိုတာ ခပ်ထုတ်လိုက်တဲ့ ရေလိုပဲ။ ဘယ်တော့မှ
ကိုယ့်ဆီ ပြန်မစီးဘူး။ ငါ အစက ဘာလို့ မသိခဲ့ပါလိမ့်။ မိဘ
တွေကို လှေကားတွေလိုနင်းတဲ့သားတွေ သူတို့ တစ်နေ့ ဘေးမတွေ့
ပါစေနဲ့လို့ ငါ ဆုတောင်းပါတယ်”

အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်ရင်း အမေသည် ထိုစကား
များကို နောင်တ အပြည့်ဖြင့် ပြောခဲ့သည်။ အစ်ကိုတွေဆီ
အမေ မသိအောင် ပိုက်ဆံသွားတောင်းတော့ ယောင်းမတွေ့ရဲ့
ပိုးစိုးပက်စက်ပြောတာ ခံရသည်။

တော်ပြီ... တော်ပြီ။ ဒါတွေဟာ ပြီးခဲ့တာတွေပါ။

မျက်လုံးများက ပို၍မှေးစင်းလာပြီး မျက်ခွံများက လေးလံ
လာသည်။

အိပ်မော ကျသွားတဲ့အခါ သိပ်အေးချမ်းသွားမှာပါ။
သောကတွေဟာ အိပ်လိုက်တဲ့အခါ လွင့်ပါးသွားမှာပါ။
ကျွန်မ အသက်ရှင်ခွင့်ကိုပဲ ရွေးချယ်တော့မည်။

ဗြာဟ္မစင်္ဂေယျရာဂီ

နောက်ဆုံးအချိန် နည်းနည်းပါးပါးကလေးမှာ ကျွန်မ
ဖြစ်သင့်တာတွေထက် ဖြစ်သင့်တာတွေကို ဦးစားပေးရမည်။

သံပုရာရနံ့သည် ပို၍ပို၍ မွှေးလာသည်။ အီလာသည်။

ကျွန်မ ကိုယ်၊စိတ် နှစ်ပါးလုံး လျော့ရဲ ပျော့ပျောင်းကာ စိတ်ကို
အိပ်ပျော်ချလိုက်သည်။

ဒီတစ်ခါ အသက်ရှူရတာ နောက်ဆုံး ဖြစ်ရင်တောင်
သံပုရာနံ့လေး တသင်းသင်းနဲ့ သေရတာ ကောင်းသားပဲ။

ကျွန်မနှလုံးသည် ရင်ဘတ်ထဲကနေ အဝေးတစ်နေရာ
ထုတ်သွားတော့မလို ငြိမ်သက်လာသည်။ ကိုယ့်အသက်ရှူသံ

ကိုယ် ပြန်ကြားရပြီးနောက် ကျွန်မ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပျော်သွား
တော့သည်။

အိပ်ပျော်နေတဲ့ လူဟာ အဆင့် လေးဆင့်ကို အိပ်နေခိုက်
အတောအတွင်း အကြိမ်ကြိမ် လူးလာပျံသန်းပြီး အိပ်ရာတတ်

သည်ဟု ဖတ်ဖူးသည်။

www.burmeseclassic.com

မြလွန်ချို

ဆုံးသုံး အိပ်မောမကျခင်နှင့် သိစိတ်ပျောက်ချိန် အတွင်း နာသာ အိပ်မက် မက်တတ်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်မ မောင်နဲ့ တွေ့သည်။

မောင်သည် ကျွန်မကို ရယ်မောပြုလျက် လက်ဖြင့် နှုတ် ဆက်ကာ ကျွန်မနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်ဆီသို့ ထွက်သွားသည်။

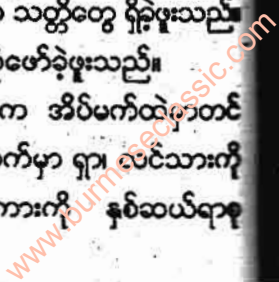
မောင့်ကို ခေါ်ဆောင်သွားတာ မိန်းမလှ တစ်ယောက် မောင်းသောကား။ မိန်းကလေးသည် ကျွန်မထက် အသက် လေးနှစ်ခန့် ငယ်ရွယ်သည်။ သူမ ဆံပင်များက မော်ဒယ်လ် တွေလို လိမ်တွန့် ကောက်ကွေးလျက် ကျွန်မလို အနက်ရောင် မဟုတ်။ စိန်နားကပ်ရောင် တဖျပ်ဖျပ်နှင့်။

သူမ အဖေက အင်မတန် ဂုဏ်သတင်းကြီးသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူမ အဖေအရှိန်ဖြင့် မောင်သည် ဒီတစ်သက် ဘယ်သူ့ကိုမဆို အောက်ကျခံစရာ မလိုတော့အောင် အလုံးစုံ ပြီးပြည့်စုံသွားသည်။

သို့သော် မောင်နဲ့ကျွန်မက တက္ကသိုလ်တက်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ် သက်တမ်းလုံး ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ။

မောင့်ပန်းပေါ် ခေါင်းတင်ပြီး ကျွန်မ သတ္တိတွေ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ မောင်နဲ့ ကျွန်မ အနာဂတ်ကို ပုံဖော်ခဲ့ဖူးသည်။

တကယ်တော့ မောင့်ကို ကျွန်မက အိပ်မက်ထဲမှာတင် ချစ်ခွင့်ရခဲ့သူပါ။ ချစ်သူကို လရောင်အောက်မှာ ရှာ၊ လင်သားကို နေရောင်အောက်မှာရှာ ဆိုသော စကားကို နှစ်ဆယ်ရာစု

နိကာလေးများ အသုံးပြုခဲ့ကြပြီး ယခု နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုတွင်
ယောက်ျားလေးများက အသုံးပြု ကြသည်။

မောင်မျက်ဝန်းတွေမှာ လူတန်းစား ခွဲခြားမှုတွေ ရှိနေခဲ့
ပါသေး။ မောင်ဦးနှောက်ထဲမှာ အဆိပ်ငွေ့ကြေးများကို မက်မော
နေခဲ့ပါလား။ မောင်သည် အရေပြားအလှကို အတွင်းပိုင်းပျက်စီး
နှင့် ပျက်စီးပါစေ တပ်မက်မှုဖြင့် သာယာနေခဲ့ပါလား။

မောင်နဲ့ ကျွန်မသည် နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု၏ နိမိတ်ပုံများ
ဖြစ်သည်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်၍ ပင်ပန်းဆင်းရဲ
ဆွတ်အထဲကို မခံနိုင်သော ယောက်ျားနှင့် အချစ်ကို လက်တွေ့
ခံရပြီးတတ်သော မိန်းမတို့သည် ကျွန်မတို့ ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မက နှလုံးသားနဲ့ ခံစားပြီး လက်တွေ့ကျနေတဲ့
နိကာယဟု သက်သေပြစရာ မလိုအောင် မောင်ကို တစ်နှင့်တစ်ပိုး
ချစ်၍ မောင်က ထားသွားသော အခါတွင်လည်း မျက်ရည်
ထစ်စက်မကျဘဲ နေပြနိုင်ခဲ့သည်။

ကျွန်မကို မောင်က လိုက်ခဲ့တာပါ။

ကျွန်မက မောင်ကို လိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။

ထို့ကြောင့် မောင်က ထားသွားသောအခါတွင် ကျွန်မ

နိကာလေး ထိုမိန်းကလေးနှင့် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

ဟန်ဆောင်ရင်းနဲ့ပေါ့။ မောင်ရွေးချယ်တာ သိသိကြီးနှင့်

ကျွန်မက အရွေးမခံထိုက်သူဟု သိသိကြီးနှင့် မောင်ကို ဆွဲမထားခဲ့။

မောင် လွတ်လပ်ပါစေ။ မောင် ပျော်ရွှင်ပါစေ။

နုလုံးရောဂါသည် မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက မောင် မျှော်လင့်
ထားတဲ့ ဒိတ်ဒိတ်ကြံ အရာရောက်မှုတွေ၊ ချမ်းသာမှုတွေ၊ ပျိုးနို့
ထောင့်တင်းမှုတွေ၊ အနာဂတ် ခိုင်မာမှုတွေ မရနိုင်ဘူး။ ကျွန်မဟာ
တစ်ကောင်ကြွက်ပါ။ သိပ်လည်း ဆင်းရဲပါတယ်။ ကျွန်မဆီက
မောင် ရသမျှဟာ ရနိုင်သမျှဟာ...

နုလုံးသားထဲက စစ်မှန်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ တစ်ခုပါပဲ။
ကျွန်မ မောင့်ကို ရင်နဲ့ရင်းပြီး ချစ်ခဲ့တာပါ။

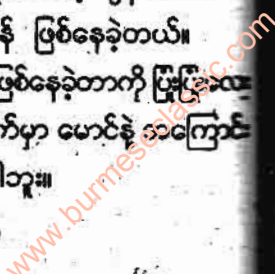
ကျွန်မဟာ မောင့်ကို တစ်ခုတည်းသောမှီတွယ်ရာ ကောက်နို့
မျှင်အဖြစ်နဲ့ ကျွန်မ အသက်နဲ့ ခန္ဓာ တည်မြဲတဲ့အထိ ချစ်ခင်
မြတ်နိုးပါ့မယ်ဆိုတဲ့ သန္နိဋ္ဌာန်နဲ့ ချစ်ခဲ့တာပါ။

ကျွန်မ မေ့သွားတာက ကျွန်မ မောင့်ပျက်ဝန်းတွေထဲ
ဘာသာ မပြန်တတ်ခဲ့ဘူး။

ကျွန်မ ဆင်းရဲတာကို အထင်တသေးနဲ့ မောင် ဘဝ
စစ်တလင်းကနေ ဆုတ်ခွာဖို့ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ပြင်ဆင်
နေမှန်း ကျွန်မ မသိနိုင်ခဲ့ဘူး။

ကျွန်မ အတွက်တော့ အချစ်ဟာ ခွန်အားတစ်ခုပဲ။
မောင်ဟာ ခွန်အားပဲ။ ဘုရားရှင်ပေးတဲ့ ခွန်အားပါ။
တကယ်တမ်း မောင်က စေတနာ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

ကျွန်မဘဝရဲ့ နတ်ဆိုးဟာ မောင်ဖြစ်နေခဲ့တာကို ပြူးပြူးထူး
လက်ခံလိုက်ရတဲ့ ကျွန်မဟာ ဒီညအိပ်မက်မှာ မောင်နဲ့ အကြောင်း
တွေ မက်လိမ့်မယ်လို့ ကြိုမထင်ထားပါဘူး။

မောင် ခုဆို ပျော်နေလောက်ပြီ။ သားတစ်ယောက်
လောက် ရနေချင် ရနေမယ်။ အသိုင်းအဝိုင်းကြီးတဲ့ ယောက္ခမ
အချိန်နဲ့ မောင့်ချက်နာဟာ မော်ကြွားနေမယ်။ ခေတ်ပီ သွက်လက်တဲ့
ဇနီးကို လက်ချင်းချိတ်ပြီး ဧည့်ခံပွဲတွေမှာ မောင်ဟာ ဘယ်လောက်
ကျေနပ် အားရနေလိုက်မလဲ။

အနိမ့်ဆုံးကား တစ်စီးတောင် သိန်း ၂၆၀ လောက်ကို
တောင် ခုချိန်ထိ မပြည့်နိုင်သေးလို့ မဝယ်နိုင်တဲ့ ကျွန်မနဲ့
ဆန့်ကျင်ဘက် မောင်ကတော့ သိန်းထောင်ချီ ကားတွေပေါ်မှာ
မာန်ဝင်ကြွားနေမှာပါ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ခေါင်း မငဲ့ဘူး။ ခေါင်း မညွတ်ဘူး။
ဆင်းရဲလို့ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးခံလိုက်ရပေမယ့် ကျွန်မဟာ
ပညာတတ် မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ချမ်းသာတဲ့ လူတန်းစားကို
ဦးမညွတ်ဘူး။ ကျွန်မ မောင့်ကိုလည်း ခွင့်မလွှတ်ဘူး။

ကျွန်မ ခံစားရသလို၊ နာကျင်ရသလို၊ ကြေကွဲရသလို
မောင်ဟာ ဆတက်ထမ်းပိုး ကြေကွဲ ရှုံးနိမ့်ဖို့အချိန်ကို ကျွန်မ
မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ ချင်သေးတယ်။

ကျွန်မကို ငွေကြေးကြောင့် ထားခဲ့တဲ့ မောင်ဟာ ငွေကြေး
ကြောင့် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ကျတာကို ကျွန်မ မြင်ချင်
သေးတယ်။

ကျွန်မဟာ မောင့်ရဲ့ ရှုံးနိမ့်မှုကို မြင်ချင်နေတဲ့ အချိန်
အတောအတွင်းမှာပဲ ကံကြမ္မာကို တဖြည်းဖြည်း ရှုံးနိမ့်လာခဲ့တယ်။

www.burmeseclassic.com

မြလွန်ချို

ကျွန်မ ရောဂါရလာတာဟာ ကံကြမ္မာပဲလို့ ကျွန်မ လက်ခံ
လိုက်ရတဲ့ အချိန်အထိ မောင်နဲ့ ကျွန်မ လွဲရတာ ကံကြမ္မာလို့
မယူဆခဲ့ဘူး။

မောင်က ကံကြမ္မာလို့ အမည်တပ်ခဲ့တာလည်း ကွေ့ကွင်းခြင်း
မဟုတ်ဘူးလေ။ ချစ်ခြင်းကို အမည်တပ်ခဲ့တာ။

တကယ်တော့ ကံကြမ္မာဆိုတာ ကျွန်မတို့ဆီ မျက်နှာ
အမျိုးမျိုးနဲ့ လာတတ်တဲ့ ဧည့်သည်တွေပဲ။ ကျွန်မအတွက်တော့
ကံကြမ္မာကို မုန်းတယ်။ မကျေနပ်ဘူး။ ဖြစ်လာသမျှ အကောင်းပဲလို့
ယောနိ သောမန သိကာရလို့ ကျွန်မ နှလုံး မသွင်းနိုင်ဘူး။

ဒါကြောင့် ကျွန်မနှလုံးဟာ အမုန်းတွေနဲ့ ပြည့်နေပြီး
ကျွန်မဟာ အမြဲတမ်း ငွေကြေးကို စိုးရိမ်တကြီး ရှာဖွေတတ်တဲ့
မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်လာတော့တာပေါ့။

ဘဝက မောင် ရေးပေးခဲ့တဲ့ ကဗျာလို မလှဘူးနော်။

သေခါနီး လူမမာတစ်ယောက်
 သူ့အသက်ကို မြတ်နိုးစွာ ဖက်တွယ်ပုံမျိုးနဲ့
 မာန်ဆိုတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို
 မြတ်နိုးစွာ ငါ ဖက်တွယ်မိ။
 ဝေးရမယ်ဆိုတဲ့ အသိတစ်ခုနဲ့တင်
 ဆယ်ခါပြန် သေနိုင်တယ်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကံကြမ္မာလို့ပဲ ပြောရမလား။

လိမ္မော်ရောင် တိမ်တွေ တောက်ပ, နေတဲ့ နေဝင်ချိန်ကို
 နှစ်ယောက်အတူ ကြည့်ဖူးတယ်။

လှိုင်ပြစ်ကို ဖြတ်တိုက်လာတဲ့ လေနအေးတွေကို နှစ်ယောက်
 အတူ ကြည့်ဖူးတယ်။

ကျွန်တော့်ချစ်သူကို လက်သည်းနီ ဆိုးပေးဖို့ ကြိုးစား
 တုန်းက လက်တွေ တုန်ဖူးတယ်။

ကျွန်တော့်ချစ်သူကို စိတ်ဆိုးအောင် တစ်ညနေစပြီးတော့
 ပြန်ပို့ပေးတဲ့အချိန် နှစ်ယောက်အတူ ကားပေါ်မှာ ဝိုင်းထီးဆိုင်
 သီချင်း နားထောင်ရင်း ဖွဖွလေး ဖက်ထားဖူးတယ်။

ကျွန်တော့်ချစ်သူ မိုးရွာထဲ တစ်ညနေပြန်ရတော့ ပွစိ ပွစိနဲ့
 စိတ်ကောက်ရင်း ဖုန်းအဆက်အသွယ် တစ်ရက် ဖြတ်ဖူး
 တယ်။

မြလွန်းချို

တူနီတော်ချစ်သူ နောက်တစ်နေ့ ညနေ ဖုန်းဆက်တော့
လွမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ နှစ်ယောက်အတူ ကြည်နူးရင်း ဓမ္မစေတီ
လမ်းမပေါ် လျှောက်ဖူးတယ်။

ကဲ... ကံကြမ္မာရေ... တို့နှစ်ယောက်
မင်းကို အပြစ် မပြောဘူး။
ဒါတွေဟာ ချစ်လို့ ဖြစ်တာပေါ့...
ဒါတွေဟာ ချစ်လို့ ဖြစ်တာပေါ့...
မာန့်ကို ချစ်တယ်...

သိပ်
(မောင့်)

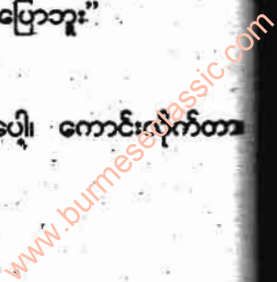
ကျွန်မ အဲဒီကဗျာလေးကို ဖတ်ပြီး ရင်ထဲမှာ ကြည်နူး
လိုက်ရတာ။ စိတ်ထဲမှ မောင့်ကို သိပ်ချစ်တာပဲ။ မောင့်ကိုထေ
တကယ်ချစ်တာဟု ထပ်တလဲလဲ ညည်းနေပေမယ့် အပြင်မှာ
ပြုံးနေရုံမျှသာ။

မောင်က အားမလို အားမရပြင်...

“မာန့်ကလည်း ဘာမှလည်း မပြောဘူး”

“ဘာပြောရမှာလဲ မောင်ရဲ့”

“ဟင်... တစ်ခုခုတော့ ပြောပေါ့။ ကောင်းလိုက်တာ
ဘာညာပေါ့”

“မောင် ဒီကဗျာကို ဘယ်က ကူးလာတာလဲ”

“ဟာကွာ”

“ဟုတ်တယ်... မောင်မှ ကဗျာ မရေးတတ်ဘဲ၊ ဒါ တာရာမင်းဝေ ဝတ္ထုထဲကလာ။ မင်းခိုက်စိုးစန် ဝတ္ထုထဲကလာ။ ဒီအသုံးအနှုန်းမျိုးက ဖတ်ဖူးနေတာပဲ”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရေးတာပါ”

“မယ့်ဘူး”

“ဟဲ... ဟဲ... အပေါ်နှစ်ပိုဒ်က မဂ္ဂဇင်း တစ်ခုထဲက ကူးထားတာ”

“ကျွန်တာကရော...”

“ကျွန်တာက မောင့်ဒိုင်ယာရီထဲက”

“ဒိုင်ယာရီ”

“ဟုတ်တယ်... မောင့်မှာ မာန်နဲ့ဆိုင်တဲ့ ဒိုင်ယာရီ သတ်သတ်တစ်အုပ် ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ မာန် ဒီနေ့ဘာဝတ်လဲ၊ ဘာပြောလဲ၊ အကုန်မှတ်ထားတယ်။ မာန် ကျောင်းမလာတဲ့ နေ့တွေလည်း မှတ်ထားတယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ မောင်ရဲ့”

“ပြန်ဖတ်ကြည့်ရင် သိပ်ရင်ခုန်ရတယ် မာန်ရဲ့”

“မာန်ကတော့ စာဖတ်ရမှာ ပျင်းတယ်။ ကိုယ့်ရေးတာ ကိုယ်ပြန်ဖတ်ရင် ရှက်စရာကြီး နေမှာပေါ့”

မြလွန်းမျို

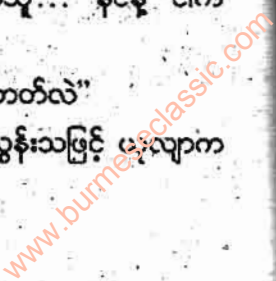
မောင်ပေးသော ကဗျာကို ညဘက် အဆောင်မှာ ယုလျာနှင့် အတူ ပြန်ဖတ်ကာ ကြည်နူးလွန်းစွာ မျက်ရည်ကျရတာကိုတော့ မောင့်အား ပြန်မပြောပြဖြစ်ခဲ့။

“ငါ အကြိမ်ကြိမ် လဲကျဖူးတယ် ယုလျာ၊ လဲကျတိုင်းမှာ ငါ ပြန်ထ၊ ခဲ့တယ်။ အဲဒီလို ကြုံခဲ့တိုင်းမှာ တစ်ခု တွေးမိတယ်။ ဘဝရဲ့ အခက်အခဲဆိုတာ တစ်ခုပြီးတိုင်း တစ်ခု ထပ်လာတတ်တာ မျိုးလားလို့၊ အရမ်းမြင့်တယ်လို့ထင်ရတဲ့ တောင် တစ်တောင်ကို ကျော်ပြီးတာနဲ့ သူ့ထက်ကြီးတဲ့ တောင်တစ်တောင်က အသင့် စောင့်နေပြန်ရောပဲ။ နင် သိလား...။ သူ ဒီနေ့ ငါ့ကို ယုနေမှာ ချိန်းတယ်။ သူ့အသံက အေးဆေးလွန်းလို့ ဘာမှ အထွေအထူး ရှိမယ်လို့ ငါ မထင်ခဲ့ဘူး။ လေးနှစ်နော်...။ လေးနှစ်ဆိုတာ အချိန် အများကြီးကြာတယ်။ အဲဒီအချိန်အတွင်းမှာ ငါ သူ့ကို ဘာမဆို ရင်ဖွင့်ခဲ့တယ်။ သူနဲ့ ငါဟာ နေ့တိုင်း ကျောင်းမှာ တွေ့ကြတယ်။ ညတိုင်း ဖုန်းဆက်ကြတယ်။ ညဘက် အိပ်ချိန်ရယ်၊ အလုပ် လုပ်ချိန်ရယ်ကလွဲလို့ ငါ့အတွက် သူဟာ နင့်ထက်တောင် ပိုနီးတယ်လို့ ငါ ထင်ခဲ့တယ်”

“မတူဘူးလေဟာ... သူက ချစ်သူ... နင်နဲ့ ငါက သူငယ်ချင်းလေ”

“ဒါဆို ဘယ်သူက သစ္စာဖောက်တတ်လဲ”

ကျွန်မ ပြန်ပြောပြတာ အေးဆေးလွန်းသဖြင့် ယုလျာက အရယ်မပျက် ပြန်နောက်သည်။

“ဘယ်သူမဆို သစ္စာဖောက်နိုင်တာပဲ မာန်၊ ဘာလဲ နင် သိခဲနဲ့ လက်ထပ်တော့မလို့လား။ နင့်မှာ အလုပ်မရှိသေးဘူးလေ။ ပြီးတော့ သိခဲနဲ့ နင့်ကို သိခဲ အိမ်ဘက်က သိတောင်မသိဘူး”

“ဒီနေ့ ငါတို့ လမ်းခွဲကြတယ်”

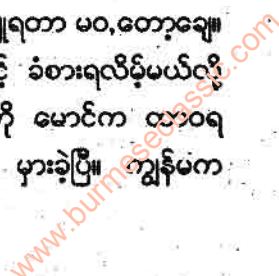
“ဘာ...”

“ဟုတ်တယ်... သူနဲ့ငါ ယုနေမှာတွေ့ကြတယ်။ သူနဲ့အတူ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပါလာတယ်။ သူက ငါ့ကို အဲဒီကောင်မ လေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ သူတို့ ရှေ့လမှာ လက်ထပ်တော့ ဝယ်တဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ဆီဒိုးနားမှာပေါ့”

“ဒီကောင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား။ မာန် နင် ဒီအတိုင်း ငြိမ်ပြီးပြန်ခဲ့ရသလား ဟင်”

“ယုလျာ သူက ကြိုတင်ကြံစည်ပြီး အထ၊ မြောက်ခါနီးမှ ငါ့ကို အသိပေးတာလေ။ ငါ သူ့ကို ဂုဏ်ယူပါတယ်လို့ ပြီးတော့ ငါ့အသည်းနှလုံးကို ဆွဲထုတ်သွားတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ငါ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသေးတယ်။ ငါ ဒီလောက်ပဲ တတ်နိုင်ခဲ့တယ် သူငယ်ချင်းရယ်”

ရင်ဘတ်ထဲမှာ နာလွန်း၍ အသက်ရှူရတာ မဝ၊ တော့ချေ။ မောင့်ကြောင့် ငိုရလိမ့်မယ်။ မောင့်ကြောင့် ခံစားရလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ ထင်ကိုမထားခဲ့။ ကျွန်မ ချစ်သမျှကို မောင်က ထာဝရ တုံ့ပြန်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့မိလေသမျှ မှားခဲ့ပြီ။ ကျွန်မက မောင့်ကို ယုံခဲ့တာပါ။

မြလွန်းချို

အင်ဂျင်နီယာ တစ်ယောက်ဟာ တည်ဆောက်ရေးနဲ့ ပြုပြင်ရေးကို ကျွမ်းကျင်ကောင်း ကျွမ်းကျင်နိုင်ပေမယ့် အချစ်ကို ပုံဖော်ရာမှာတော့ ရုပ်ဆိုးလှသည်။

ပါးပြင်ပေါ်သို့ လက်ဖဝါး၏ နူးညံ့မှုကို သိရှိခံစားလိုက် ရသောအခါ ကျွန်မ မျက်လုံး ဆတ်ခနဲပွင့်သွားသည်။

ညနေခင်းဝတ်စုံ အနက်ရောင်ဖြင့် လှချင်တိုင်း လှနေသော ယုလျာ။

“ဘာတွေ အိပ်မက်ပြီး ငိုနေတာလဲ၊ နင် စိတ်ဆင်းရဲစရာ တွေ့လာပြန်ပြီလား”

မျက်ရည်များကို ကမန်းကတန်း ပွတ်သုတ်ပြီး ထထိုင် လိုက်တော့ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ ဆာလောင်မှုကို သတိပြုမိသည်။

“နင် ဘာမှ မစားထားသေးဘူး မို့လား။ ထ... ငါ နင့်အတွက် ဟိုတယ်က Dinner Set တစ်ယောက်စာ ပယ် လာတယ်၊ ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတယ်၊ ထ... ငါ့အဖေ့ ငါ့ အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်”

မြားနှစ်စင်းချဲ့ခဏ္ဍာရီ

ဟိုတယ် အစားအစာများကို မကြိုက်သော်လည်း ကြက်ကင်
အနည်းငယ်ကိုတော့ စားဖြစ်သည်။ ငါးမိနစ်ကျော်ခန့်မှာ ညအိပ်
ခါနီးဖြင့် ယုလျာ အနားလာထိုင်သည်။

“နင့်မျက်နှာ ကြည့်ရတာ ဖြူပျော့နေတာပဲ၊ ပြောပါဦး...
ဘာတွေ သတိရပြီ၊ ငိုနေတာလဲ”

“မောင့်ကို...”

“အဲဒီကောင်ကို နတ်နုဟ်စင်း သတ်ပစ်ဖို့ ကောင်းတာ၊
နင် ဘာကြောင့် သတိရနေသေးတာလဲ၊ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်
ကြည့်တဲ့ လူမျိုး၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မလိုရင် တစ်သူ့လို့
တွင်ပစ်တဲ့ လူမျိုး၊ ရွံစရာ...”

“သူနဲ့ လမ်းခွဲတဲ့နေ့က အကြောင်းတွေ ပြန်မက်တာ”

“နင့်မသိစိတ်ထဲမှာ သူရှိနေတုန်းပဲကိုး၊ ငြော်...ဒါနဲ့
သူတို့ကုမ္ပဏီ အမှုတစ်ခုဖြစ်နေတယ်၊ သိလား... ကြည့်ရတာ
အတွင်းလူအချင်းချင်း သစ္စာမရှိကြလို့နဲ့ တူတယ်”

“ငါ မသိချင်တော့ပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝမ်းသာရတာပေါ့၊ နင့်ကို ဒီလောက်
အတွေးပေးသွားခဲ့တဲ့လူ ကျဆုံးတော့မယ်ဆိုတာ ဝမ်းသာစရာပဲ၊
ငါတော့ ဝမ်းသာတယ်”

“တော်ပြီ... ငါ မစားနိုင်တော့ဘူး၊ နင်ဝယ်လာတာ
များလိုက်တာ၊ ကျန်တာတွေ ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ပေးထား
ထိုက်မယ်”

www.burmeseclassic.com

သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ခါး တစ်
ယောက်ဖက်၍ အိပ်ရာထဲတွင် ငြိမ်နေခိုက် ဘယ်က ဘယ်လို
စ၊ပြောရမလဲဟု ကျွန်မ စဉ်းစားသည်။

“နင်တို့ ငါတို့အသက်တွေ သုံးဆယ်နား နီးပြီနော်”
ယုလျာက စကားစသည်။

“ဒါပေမယ့် ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ်
တုန်းကလိုပဲ အထီးကျန်နေကြတယ်”

ကျွန်မက စောင်ကို ရင်ဘတ်ထိ ဆွဲတင်လိုက်ပြီး ယုလျာနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာမှ တစ်ဖက် စောင်းလိုက်သည်။

“ယုလျာ ဟဿ၊ဆိုတာ ကြားဖူးလား”

“အင်း... ရယ်စရာလေ”

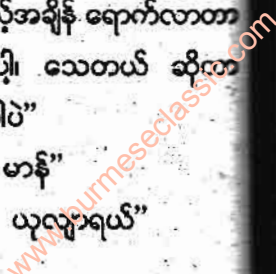
“ဟုတ်တယ်... လူတစ်ယောက် သေဆုံးတော့မယ့်
အချိန်ဟာ ဟဿအချိန်တဲ့”

“နင့်ဟာကလည်း ကြံကြီးစည်ရာ”

“ငါပြောတာ နားထောင်ဦးလေ၊ လူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး
ရုန်းကန်လှုပ်ရှားပြီး ရပ်တန့် အနားယူရမယ့်အချိန် ရောက်လာတာ
စိတ်ကြည်နူးစရာ ကောင်းတဲ့ အချိန်ပေါ့၊ သေတယ် ဆိုတာ
ဘူတာတစ်ခုမှာ ရထား ခဏရပ်သလိုပါပဲ”

“နင် စိတ်ဓာတ်ကျနေတာလား မာန်”

“ငါ မောနေတာ၊ ငါ မောလှပြီ ယုလျာရယ်”

“အသက်သုံးဆယ်ဆိုတာ မိန်းမတစ်ယောက် မောလို့နားရ
အချိန် မဟုတ်ဘူးလို့ ငါတော့ထင်တာပဲ။ မောလို့ နားရတယ်
ဆိုတာ အရှုံးပေးလိုက်ရတာပဲ။ နှင် အရှုံးပေးချင်နေပြီလား။”

“အရှုံးပေးချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ ရှုံးနေတာ”

“ဘာကိုလဲ”

“ငါ့ဘဝကိုလေ၊ ငါ ဒီနေ့ နိုင်ငံခြား မသွားတော့ဘူးလို့
ဆိုခြင်းလိုက်တယ်”

လဲ့အိပ်မနေရာမှ ယုလျာ ထထိုင်ကာ ကျွန်မ မျက်နှာကို
ညှောက် ဆွဲလှည့်သည်။

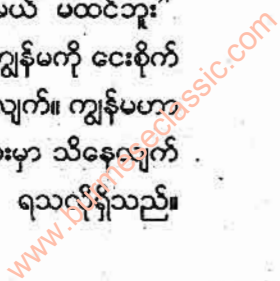
“နှင် ဘာတွေဖြစ်လာလဲ မာန်၊ နှင် ဒီလောက် စိတ်
ဆတ်ကျနေတာ ငါ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။”

“မဟုတ်ဘူး။ ငါ အခု အူလိုက် သည်းလိုက်နဲ့ ငိုပစ်
ချင်နေတာ။ ငိုပစ်လိုက်ရင် ငါ့ရောဂါ ပျောက်သွားမလားလို့”

“ငါ့ကို စိတ်ပူအောင် လုပ်နေတာလား။ နှင်နဲ့ငါ ခင်လာတာ
သိရနှစ် တစ်ခု ကျော်ခဲ့ပြီ။ ငါ့တို့မှာ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ
ဆိုဘူး။ နှင် ငါ့ကို ပြောချင်တာရှိရင် ချန်မထားနဲ့၊ အကုန်ပြော”

“ပြောမှာပါ။ ငါ... ငါ သက်ဆိုးရှည်မယ် မထင်ဘူး”

ယုလျာ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်လျက် ကျွန်မကို ငေးစိုက်
ကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းများ တဆတ်ဆတ် တုန်လျက်။ ကျွန်မဟာ
အခု ငိုလိုက်ရင် ခံစားရတာတွေ သက်သာသွားမှာ သိနေလျက်
လို့မရ။ အိပ်မက် မက်ရင်းသာ ငိုနေကျင့် ရသလိုရှိသည်။

ဒါမှမဟုတ် ချုပ်တည်းထားရတာ သိပ်များပြီး ငိုလို့မရတော့ တာများလား။ ရုတ်တရက် ယုလျာ ထ,ရယ်သည်။

“နောက်စရာရှားလို့ မာန်ရယ်... နင်လားသေမှာ၊ နင့်မှာ ဒီလောက် ဒုက္ခ သုက္ခတွေနဲ့တောင် ဒီအခြေအနေ ရောက်အောင် နင် ကြိုးစားလာခဲ့တာ၊ နှလုံးရောဂါသည်လို့ နင့်ကို ဘယ်သူ ထင်လို့လဲ၊ ကဲ... ဆေးတွေ တိုးတက်နေတာ နင် မသေပါဘူး”

“နင် မယုံဘူးလား”

“ဟေ့အေး...နင့် ခံနိုင်ရည်ကို ငါ ယုံလို့ပါ။ နင် အလုပ် ကောင်းကောင်းရရင် ပိုက်ဆံရမယ်၊ အဲဒီတော့ ခွဲစိတ်လို့ရတာပဲ”

“ငါ နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ယုလျာ၊ အတည် ပြောနေတာ”

“ဒါဆို နင် ဘာဆက်လုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ”

“ရှေ့လမှာ အလုပ် ထွက်စာတင်မယ်”

“ပြီးတော့ရော...”

“ငါ နင်နဲ့ လာနေမယ်လေ၊ နင်သာ လက်ခံထားရင်ပေါ့”

“နေတာက ရပါတယ်၊ နင်တစ်ယောက်တည်း ငါ စိတ် မချဘူး၊ ဒီလိုဆိုရင် နင် ဆေးရုံတက်နေရင်ကော နှုတ် ငှားလိုက် မယ်ဟာ”

“ဆေးရုံ တက်ခိုင်းပေမယ့် ဘာမှထူးမှာမဟုတ်ဘူး ယုလျာ၊ ငါ့အတွက် အခုအချိန်မှာ အလိုအပ်ဆုံး အရာက အေးအေး ဆေးဆေး နားဖို့ပဲ”

“နင့်ကို တစ်နှစ်ပဲ ခံတော့မယ်လို့ နင်ကိုယ်တိုင် ယုံနေလား မာန်”

“Heart Failure Grade 4 လေ၊ ငါ့နှလုံးကပျက်စီးနေပြီ ဆိုလျှင် လူတွေဖျက်ဆီးလို့ ငါ့နှလုံးက အဆိပ်အတောက်တွေ ထိပြီး ပျက်စီးနေပြီ... သိလား၊ အမှန်ဆို နင့်ကို မပြောပြချင်ဘူး”

“ငါ့ကို မပြောတော့ နင် ကျိတ်ခံစားနေရမှာပေါ့၊ ငါ ဆော့ဟယ် နင် သေပါတော့မယ်ဆိုတာ ယုံလို့ကိုမရဘူး၊ နင် ဘိုယ်တိုင်ပေး အသက် ရှင်ချင်သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း...”

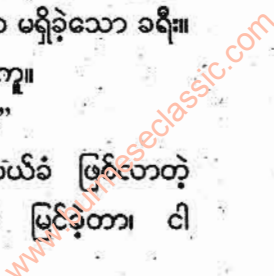
“မာန်”

“ငါ အသက်မရှင်ချင်တော့ဘူး ယုလျှာ၊ အသက်ရှင်ရတာ ငါ့အတွက် အရမ်းပင်ပန်းတယ်၊ ငါ့မှာ ရှေ့ဆက်ပြီး တင်းခံနေရင် ဆောင် ငါ့နှလုံးက မခံနိုင်တော့ဘူး၊ ငါ့အတွက် ပြင်ဆင်ချိန် ဆောက်နေပြီလို့ ငါ ထင်တယ်”

လာခဲ့တဲ့ လမ်းတစ်လျှောက် ချောမွေ့မှုဆိုတာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိခဲ့ဘဲ ထိုလမ်းကို လျှောက်နိုင်သလောက် လျှောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီခရီးကလည်း ဘယ်တော့မှ ငြိမ်းချမ်းမှုဆိုတာ မရှိခဲ့သော ခရီး။ ဆုံးတဲ့အထိ ဆက်လျှောက်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ကူ။

“နင် ရယ်စရာတွေ ပြောနေတာလား”

“ရယ်စရာ... မွေးကတည်းက အပယ်ခံ ဖြစ်လာတဲ့ ငါ့မှာ ရယ်စရာဆိုတာ အရွဲ့တိုက်စရာလို့ပဲ မြင်ခဲ့တာ၊ ငါ

အမြဲတမ်း အသက်ရှူကျပ်ခဲ့တယ်။ အသက်ရှူရတာ တစ်ခုတည်း
တောင် ဒီလောက် ကျပ်တည်းရင် အသက်ရှင်ရတာ ပိုကျပ်တည်း
မှာပေါ့။ အဲဒါ ရယ်စရာလား... အခု ငါလွတ်လပ်ချင်ပြီ။ ဘာမှ
လည်း ထပ်မဖြစ်ချင်တော့ဘူး။ ဘာမှလည်း မလိုချင်တော့ဘူး။
ဘာလို့လဲ နင်သိလား ယုလျား၊ ငါ ခုချိန်ထိ ဘာမှ မရခဲ့ဖူးလို့ဘဲ”

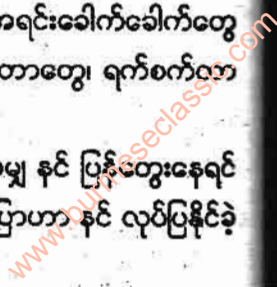
“မဟုတ်သေးဘူးလေဟာ၊ နင် အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်လာခဲ့
တယ်။ အခု နင် တစ်လ လေးသိန်းခွဲ ရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုလည်း
ရှိတယ်။ ဒါ နင်ရခဲ့တာတွေပေါ့”

“ငါ အဲဒါတွေကို သက်သာချောင်ချိတဲ့ဈေးခွဲ ရခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဒါကတော့ဟယ် နင့်မှာ မိဘမှ မရှိတာ”

“သူတို့ ရှိနေရင်လည်း သူတို့ဆီကနေ စိတ်အေးချမ်းသာ
စွာနဲ့ ပညာသင်နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး ငါ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့
ပေးနိုင်သလောက်ပေးခဲ့တာ ငါ့ကိုမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ ငါ့ကိုမေတ္တာ
တစ်ခုတောင် ပေးဖို့ တွန့်ဆုတ်ခဲ့ကြတယ်။ ငါတို့ ဘာသာအရ
တော့ ဒါ ငါ့အကုသိုလ်ကံကြီးလို့ပဲပေါ့။ ငါ အရွယ်ရောက်လာ
တဲ့အချိန်မှာ ငါ့ညီအစ်ကို မောင်နှမ အရင်းခေါက်ခေါက်တွေ
ပေးခဲ့သမျှက ဥပေက္ခာတွေ၊ မသိကျိုးကျွံတာတွေ၊ ရက်စက်လာ
တွေပဲ”

“ဒါတွေ ငါ သိပြီးသားပါ။ ဖြစ်ခဲ့သမျှ နင် ပြန်တွေးနေရင်
နင်ပဲ ပိုစိတ်ထိခိုက်ရမှာပေါ့။ ဘာပဲပြောပြောဟာ နင် လုပ်ပြနိုင်ခဲ့

ထားဟေ့ ရှိနေတာပဲ၊ သူတို့ အထောက်အပံ့ မရှိလည်း နင် ခပ်တည်နိုင်တာပဲ”

“အခု ငါ သက်ဆိုးမရှည်တဲ့ ရောဂါကြီးနဲ့ ငါ မကြာခင် ဆွရတော့မယ် ဆိုတာတောင် ငါ့မှာ ရင်ဖွင့်စရာ သွေးသားရင်းချာ မရှိဘူး”

“ငါ ရှိတယ်လေ၊ နင်နဲ့ငါ သွေးမတော်ပေမယ့် ငါတို့ တစ်ယောက်ဒုက္ခ တစ်ယောက် နားလည်ပေးခဲ့ကြတာချည်းပဲ”

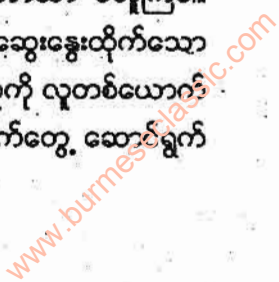
“အဲဒီအတွက် ငါ သေတဲ့အထိ ကျေးဇူးတင်နေမှာပါ”

“သေတဲ့စကားမပါဘဲနဲ့ ပြောလို့မရဘူးလား၊ ငါ အဲဒါကြီး ခြားရတာ ကျောချမ်းလွန်းလို့”

“နောင်ဘဝကျရင် ငါ အေးချမ်းမှာပါနော်၊ ငါ့ကို ငါ့ကို ခြေတောင်မြှောက်ပေးနိုင်တဲ့ မိဘတွေရယ်၊ သစ္စာရှိတဲ့ ချစ်သူရယ်၊ ထိမ္မာတဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်၊ အဲဒီအခါ ဘဝဆိုတာ ပျော်စရာ တောင်းလာမှာပါ”

“ငါတို့ဘာသာမှာ အဲဒါတွေ မရှိဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် နင် ဖြစ်စေချင်တာတွေ ဖြစ်မှာပါ”

ကျွန်မနဲ့ သူသည် ကိုးကွယ်သော ဘာသာ မတူကြပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်မတို့ကြား၌ ထိုအရာသည် ဆွေးနွေးထိုက်သော ခေါင်းစဉ်တစ်ခု မဟုတ်ခဲ့။ ကျွန်မတို့သည် လူကို လူတစ်ယောက် အဖြစ်သာ ရှုမြင်ကြသည်။ ခံစားချက်နှင့် လက်တွေ့ ဆောင်ရွက် ချက်ကို အရေးထားကြသည်။

အငြင်းပွားရမည်။ သံသယရှိရမည် ခေါင်းစဉ်များအား တတ်နိုင်သလောက် ရှောင်ရှားခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ရင်းနှီးချစ်ခင်မှုကို ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုကျော်အောင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘာသာမတူတာ တူတာ တက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အမှန်အတိုင်း မြင်ဖို့က အရေးကြီးသည်။

“အရေးကြီးတာတစ်ခုက နင် လက်ထပ်ဖို့သင့်နေပြီ ယုလျာ”

“အထူးအဆန်းလုပ်လို့ ငါက ဘယ်သူ့ကို လက်ထပ် ရမှာလဲ၊ ငါ့နားမှာရှိတာ အိမ်ထောင်သည်တွေချည်းပဲ၊ လူလွတ်ဆို မူးလို့ ရှုစရာတောင် မရှိဘူး”

“နင့်အိမ်က သဘောကျတဲ့ အထဲက တစ်ယောက်ယောက် နဲ့ပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး မာန၊ တစ်သက်လုံး တစ်အိမ်ရာတည်း အတူအိပ်ရမယ့် လူဟာ ကိုယ်ချစ်တဲ့လူဖြစ်ဖို့က အဓိကပဲ တစ်အိမ်တည်း အတူနေပြီး ရန်သူတွေ ဖြစ်နေလို့ကတော့ ဘယ်မှာ စိတ်ချမ်းသာမှာလဲ”

“နင် အချစ်ကို ကိုးကွယ်နေတုန်းပဲနော်”

“ကိုးကွယ်တယ်၊ အင်း... ချစ်မှပဲ လက်ထပ်မယ်”

“ဒါပေမယ့် နင့်အသက်ကို ပြန်ကြည့်ဦး”

“အသက်လေးဆယ်မှ ဘဝ စတာပါဟာ၊ အသက်ကြီးလို့ မချစ်ရဘူးဆိုတာ ဥပဒေမှ မရှိဘဲ၊ ပြီးတော့ ငါက ငယ်တဲ့လူပဲ ကြိုက်တာ”

“တော်တော်ကလေးချီချင်တဲ့ ပိန်းမပဲ”

“ကလေးတွေက ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ လူကြီးဆို ပညာသည် နဲ့ တွေ့နေဦးမယ်၊ နင့်လိုပေါ့၊ လေးနှစ်လုံးလုံး ပိပိရိရိလိမ်ပြီးမှ အားခွဲတာမျိုးလေ၊ ကလေးတွေနဲ့ကျတော့ ကိုယ်ထားတာပဲ သူတို့ခံရမှာ၊ ကိုယ်က သူတို့အရွယ်ကို ဖြတ်သန်းနေခဲ့ပြီးပြီကိုး”

“တော်ပါ... နင်လည်း အထားမခံခဲ့ဖူးလို့လား။ ငါတို့ နှစ်ယောက်လုံး တူတူပဲ၊ တခြားနေရာတွေမှာသာ သိတာ တတ် အား ယောက်ျားနဲ့ ပတ်သက်ရင် ခံရတာချည်းပဲ၊ ငါကတော့ စိတ်ဝင်စားလို့ကို မရတော့တာ”

“အေးဟာ... ဘာလို့လဲ မသိဘူး။ အချစ်ရေးက အဆင်ကို မပြေဘူး။ တခြားဟာတွေ လုပ်ယူလို့ရပေမယ့် အဲဒီကိစ္စက အယ်လိုမှ အထမမြောက်ဘူး”

ယုလျာ၏ ချစ်သူက ကျွန်မတို့ထက် ငါးနှစ်ခန့် အသက် ကြီးသော ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ယုလျာအား ချစ်လေး ဟု ညင်သာစွာ ခေါ်တတ်ပြီး ရုတ်တရက် ထရိတ်ဒါးဟိုတယ်၌ အခြားတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်သွားခဲ့သည်။ ယုလျာကို လုံးဝ အသိမပေးခဲ့။ ဖုန်းဆက်မှ ဇနီးဖြစ်သူနှင့် တိုးကာ သိရခြင်းမို့ သူလည်း တစ်ကျောင်း တစ်ဂါထာ တစ်ရွာတစ်ပုဒ် ဆိုတာလို ဆန်းသည်။ တို့နောက်ပိုင်းကတည်းက ယုလျာ အသက်ကြီးသော ယောက်ျားများကို ကြည့်မရတော့ချေ။ ပညာမျိုးစုံ တတ်ပြီးသားဟု သူ့ဆထားလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ ညဉ့်ခံပွဲမှာ ငါ အထက်တန်းကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်။ သိလား မာန်”

“ဘယ်သူလဲ... နင် ငါ့ကို ပြောပြဖူးလား”

“မပြောပြဖူးဘူး။ သိပ်အခင်ကြီးထဲကတော့ မဟုတ်ဘူး သူက အခု မိန်းမနဲ့ကွဲနေတာတဲ့။ ငါပြောချင်တာ သူ ဘာကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့ရတယ် ဆိုတာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေလို့ မာန်”

“ဟုတ်လား... ပြောပါဦး။ သိခံလို့ ချမ်းသာတဲ့ မိန်းမနဲ့ဆို စိတ်ညစ်စရာ မလိုတော့ဘူးလို့ ထင်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့တာလား နင့် ကိုကိုလို သူ ကြီးကိုင် ခြယ်လှယ်လို့ရမယ့် မိန်းမမျိုးကိုမှ လက်ထပ်ခဲ့တာ မျိုးလား”

“ယုံကြည်ချက်အတွက် လက်ထပ်ခဲ့တာတဲ့”

ကျွန်မရော ယုလျာမှာပါ ယုံကြည်ချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ပညာရေး အပေါ်မှာသာ ကျွန်မတို့ အာရုံစိုက်ခဲ့ကြသည်။ အချစ် အပေါ်မှာ ကျွန်မတို့နှစ်ဦးလုံး ယုံကြည်ချက် မရှိခဲ့ကြ။ ထားရကောင်း မှန်းလည်း မသိခဲ့ကြ။ ကျွန်မ မောင့်ကို ချစ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဘာကိုမှ ထူးပြီးယုံနေသော အချက်ကြောင့်မှ မဟုတ်ခဲ့။ ကျွန်မအတွက် မောင့်ကို ချစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ယုလျာကလည်း ကွက်လပ်တစ်ခု ဖြည့်သောအနေနှင့် ချစ်သူ ထားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“သူက ဘာကို ယုံတာတဲ့လဲ”

“သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး အဲဒီမိန်းမနဲ့ လက်ထပ်လို့ရင် အဆင် ပြေမယ်လို့ ယုံတာ”

“ဘာထူးလဲ... သိခဲနဲ့ တစ်စားတည်းပဲ၊ ယောက်ျားတွေ အားလုံး ဒီတိုင်းပဲ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချိန်ခွင်ထဲ ထည့်ပြီး ချိန်လိုက်ရမှ ကျေနပ်ကြတာ၊ ငါ့မိန်းမက ဘယ်သူ့သမီးကွ၊ ငါ့မိန်းမက ဘာကွ ဆိုတာမျိုးပဲ သူတို့ပြောချင်ကြတာ”

“ငါ့သူငယ်ချင်းက ချမ်းသာပြီးသား မာန၊ ဒီကောင် MBA ကို အင်္ဂလန်က သွားယူလာတဲ့ကောင်၊ သူ လက်ထပ်လိုက်တဲ့ မိန်းမက ဈေးသည်၊ ဆယ်တန်းတောင် မအောင်ဘဲ ဆန်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး လူတန်းစေ နေနိုင်တယ်”

“စိတ်တော့ ဝင်စားစရာပဲ”

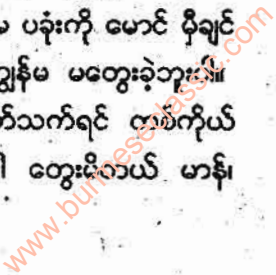
“သူယုံတဲ့ အဆင်ပြေမယ် ဆိုတာမျိုးက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အပေးအယူ မျှတပြီး လက်တွဲနိုင်မယ်လို့ ယုံတာ၊ နင် သိခဲကို အဲသလိုတော့ ယုံခဲ့တယ်မို့လား”

“အင်း...”

“သိခဲကရော နင့်ကို ယုံခဲ့လား”

ကျွန်မ မသိပါ။ ဤသို့ တစ်ခါမှတောင် မစဉ်းစားခဲ့ဘူးပါ။ မောင်သည် ကျွန်မကို ဘယ်လို ထင်မြင်ယူဆခဲ့၍ ချစ်ခဲ့ဖူးပါသနည်း။ ကျွန်မမှာ အချိန်ပြည့် မောပန်းခြင်းများနဲ့ ပြည့်နှက်နေကာ မောင့်ပုခုံးကို ပိုခိုဖို့သာ စဉ်းစားခဲ့၍ ကျွန်မ ပုခုံးကို မောင် ပိုချင်သော အခိုက်အတန့် ရှိခဲ့လိမ့်မယ်ဟု ကျွန်မ မတွေးခဲ့ဘူးပါ။

“ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် ငါ့ကိုယ် ကောင်းများ သိပ်ဆန်နေခဲ့သလားလို့ ငါ တွေးမိတယ် မာန၊

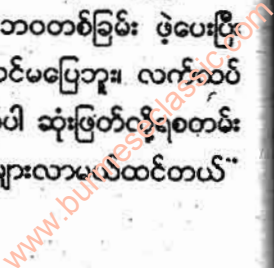
ငါတို့ဟာ ငါတို့လိုအပ်ချက်ကိုပဲ စဉ်းစားခဲ့တယ်။ တစ်ခုခု အဆင်မပြေရင် ငါတို့ အပြစ်တွေပဲ မြင်ကြတယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်းကတော့ နှစ်ဖက်မျှ မစဉ်းစားပေးနိုင်သရွေ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်တော့မှ ဘာကိစ္စမှာမှ တင်းတိမ် ရှောင်ရုံကို ရမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်။

“သူက ဘာလို့ ကွာရှင်းခဲ့တာလဲ”

“သူထင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့လို့ပေါ့။ သူ့အတွက် အချစ်က အဓိကမကျဘဲ ယုံကြည်ချက်က အဓိကကျနေတယ်။ သူ့မိန်းမ အတွက်ကျတော့ ဘာက အဓိကကျမှန်းကို သူ မသိဘူး။ သူ့အိမ်ထောင်သက် ငါးနှစ်ရှိနေပြီ သိလား။ သူတို့ကွာရှင်းကြတော့ လူတော်တော်များများ အံ့သြကြတယ်။ အဆင်ပြေနေတဲ့ လူနှစ်ယောက် ဘာလို့ ရုတ်တရက် ကွာရှင်းကြသလဲပေါ့။ သူက အပြင်ပန်း အဆင်ပြေဖို့ထက် အတွင်းက အဆင်ပြေဖို့ အရေးကြီးတယ်တဲ့”

“အံ့သြစရာပဲနော်၊ သူ လေးလေးနက်နက် တွေးသားပဲ”

“ငါတို့က အစကဆို မိန်းမတွေ လက်ထပ်ရတာ သိပ်ခက်ခဲပင်ပန်းတယ်လို့ တစ်ဖက်သတ် ထင်ခဲ့ကြတဲ့သူတွေလေ။ ဒါကြောင့် တို့နှစ်ယောက်လုံး လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ ခေါင်းရှောင်နေကြတာပဲ။ သူ့ကျတော့ တန်ဖိုး ကြီးကြီးမားမားနဲ့ ဘဝတစ်ခြမ်း ဖွဲ့ပေးပြီး လက်ထပ်ခဲ့ဖူးတဲ့သူ၊ ဒါပေမယ့် သူ အဆင်မပြေဘူး။ လက်ထပ်လိုက်တဲ့ လူတိုင်းဟာ စိတ်နောက် ကိုယ်ပါ ဆုံးဖြတ်လို့ရတမ်းဆိုရင် ကွာရှင်းပြတ်စဲတာတွေ ဒီထက် ပိုများလာမယ်ထင်တယ်”

“ဒါပေမယ့် နင်တစ်ယောက်တည်း တစ်သက်လုံးနေလို့
မရဘူး ယုလျှာ”

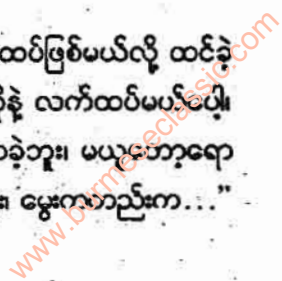
“နင်ရော...”

“ငါ့ရောဂါနဲ့ ငါ အိမ်ထောင်ပြုလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ငါ မရှိ
တော့ရင် နင် လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားရလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ နင့်ကို
ငါ စိတ်မချဘူး”

အများတကာအတွက် ထိုစကားသည် ရယ်စရာ ဖြစ်ကောင်း
ဖြစ်မည်။ ကျွန်မတို့အတွက်တော့ တစ်ယောက်တည်း လွတ်နေခြင်း
ဖြင့် စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် ဦးတည်ချက် မှားသွားနိုင်ကြောင်း
သိထားကြ၍ တစ်သက်လုံး သူ့ကို တစ်ယောက်တည်းမနေစေချင်။

အသိုက်အမြှိုက်လေးနဲ့ဆို သူဟာ ပျော်ရွှင်နေတဲ့ ဂိုဏ်းဝင်
ကိုယ် ကျေနပ်တတ်တဲ့ မိခင်တစ်ယောက် ကျိန်းသေဖြစ်မှာပါ။
သူ့မှာ တစ်လ ရှစ်သိန်းရသော အလုပ်တစ်ခု ရှိသည်။ နေစရာ
ကွန်ဒိုတစ်ခန်း ရှိသည်။ မောင်းစရာ ကားတစ်စီး ရှိသည်။
လက်ထပ်လိုက်၍ သူ့ဆီမှာ ဘာကိုမှ တပင်တပန်း ကြိုးစား
အားထုတ်စရာ မလိုတော့အောင် ပြည့်စုံနေပြီးသား အခြေအနေ။
တစ်ခုပဲ... သူ့ကို နားလည်မည့်သူ။

“အစတုန်းက နင်နဲ့သိခံကို လက်ထပ်ဖြစ်မယ်လို့ ထင်ခဲ့
တာ၊ နင်တို့လက်ထပ်ပြီးမှ ငါလည်း ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်မယ်ပေါ့။
တကယ်တမ်းကျတော့ ထင်သလိုဖြစ်မလာခဲ့ဘူး၊ မယူဘော့ရော
ဘာဖြစ်မှာလဲ၊ အထီးကျန်တာ ခုမှမဟုတ်ဘူး၊ မွေးကတည်းက...”

“ရေဆာလာပြီ”

“ငါ အအေးဖျော်ပေးမယ်၊ သောက်မလား။ Tall လေ”

“အင်း...”

နာရီက ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးတော့မည်။ အိပ်ချင်စိတ်က ပေါ်မလာသေး။ နှလုံးခုန်သံက ကျယ်နေပြီး နားဖြင့် ကြားနိုင် လောက်သည်။

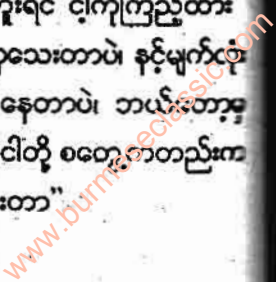
ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဘာသံမှ မကြားရ။ ခဏအကြာမှာ လိမ္မော်ရည် ဖန်ခွက် နှစ်ခွက်ဖြင့် ယုလျာ ပြန်ရောက်လာသည်။ တစ်ခွက်ကို ကျွန်မဆီ ကမ်းပေးသည်။ ဖန်ခွက်ထဲတွင် ရေခဲတုံး သုံးတုံးက ပေါလောပေါ်လျက်ရှိသည်။ တစ်ငုံခန့် သောက်လိုက် သောအခါ အေးစက်သော အရသာသည်လည်ချောင်းတစ်လျှောက် စီးဝင်သွားသည်။

“နှင့်နှလုံး လှုပ်နေတာ အပြင်ကတောင် မြင်နေရသလိုပဲ၊ ဟုတ်လား”

ကျွန်မ ရင်ဘတ်ကို ကျွန်မငုံကြည့်ပေမယ့်မမြင်ရ။ ဟုတ်မှား။

“ငါ့နှလုံးက ကြီးနေတယ်၊ Echo အဖြေက ရလဒ် မကောင်းဘူး။ သေခါနီး လူမမာ မမြင်ဘူးရင် ငါ့ကိုကြည့်ထား”

“ရောဂါသည်က ငါ့ထက်တော့ လှသေးတာပဲ၊ နင့်မျက်လုံး တွေက အရင်အတိုင်းပဲ မာန်၊ တောက်နေတာပဲ၊ ဘယ်ဘာမှ စိတ်ဓာတ်မကျဘူးဆိုတဲ့ အရောင်တွေနဲ့၊ ငါတို့ စတော့တာတည်းက နင့်မျက်လုံးတွေကို ငါ သဘောကျသွားတာ”

“ငါကတော့ နင့်ကို ရိုင်းတယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ငွေရှိတဲ့
သူအားလုံးဟာ တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာ ရိုင်းကြတာပဲ”

“အခုရော ငါ ရိုင်းသေးလား”

“သိပ်တော့ မရိုင်းတော့ပါဘူး။ ငါ တော်လို့နေမှာ”

“မသူတော်မ... အစုတ်ပလုတ်မ... ကိုယ့်ဂုဏ် ကိုယ်ဖော်မ”

ကျွန်မတို့ ရယ်သံများသည် အခန်းတွင်း ပျံ့နှံ့သွားသည်။

ကျွန်မ အာရုံထဲတွင် ကျွန်မတို့ စတော့ကြသော ညနေခင်းကို
မြင်ယောင်လာသည်။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်မ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးစ။ ခေါက်ဆွဲ
ဆိုင်မှာ အလုပ် လုပ်ရတုန်း။ ဘိုကလေးဈေးရှေ့မို့ ညနေပိုင်းသည်
အင်မတန် လူစည်သည်။ ခေါက်ဆွဲသုပ်၊ မုန့်ဟင်းခါး အကြော်လွတ်၊
မုန့်တီသုပ်၊ မုန့်တီ အရည်နဲ့တစ်ပွဲ စသဖြင့် မှာသူ အသံများကို
အင်မတန် ဝေဖတ်မိ၊ မှတ်ဖို့ရာ ခဲယဉ်းလှသည်။

“မုန့်ဖတ်သုပ် ညှပ်ခေါက်ဆွဲနော်၊ ငရုတ်သီး သိပ်မလှည့်နဲ့၊
ဆိုင်သုပ် မဟုတ်ဘူး။ ဗမာသုပ်... ဟင်းရည်မယူဘူး”

မြလွန်းချို

ဒီလောက် ရှည်လျားသော အမှာမျိုးကို လူကျချိန်မှာ အတိအကျ မမှတ်မိနိုင်။ ဆိုင်ရှင် သုပ်ပေးလိုက်တာ မုန့်ဖတ်နှင့် ညှပ်ရော၍ ဗမာအချိုသုပ်။ မုန့်ပွဲချပေးပြီး သိပ်မကြာခင်...

“ဟေ့... ဒီမှာ... ငါ နင့်ကို ဘာမှာတာလဲ”

“ဟင်...”

“နင့်ကို မှာတာ ညှပ်ခေါက်ဆွဲလေ၊ ဒီမှာ မုန့်ဖတ်တွေ ပါနေတယ်၊ ငရုတ်သီးလည်း မပါဘူး။ ဒီလိုဟာမျိုး ငါ မစား တတ်ဘူး”

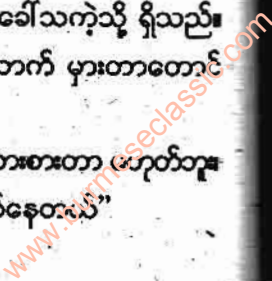
“ဟို... စိတ်မရှိပါနဲ့နော်၊ ပြန်လဲပေးပါမယ်”

“မလဲနဲ့... မစားတော့ဘူး၊ ဒီမှာ ပိုက်ဆံ...”

လူအများစုနှင့် လုပ်ကိုင်ရသော အလုပ်မျိုးမို့ အမှားအယွင်း နည်းနည်းပါးပါးခန့်ကိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သော မိန်းကလေးသည် ကျွန်မနဲ့ ရွယ်တူသာသာ။ နားဆွဲရှည်ရှည်နှင့် ဝတ်စားထားသော အဝတ်အစား တန်ဖိုးကပင် မနည်းလှ။ ဒီလို လမ်းဘေးဆိုင်မှာ ထိုင်စားတာပဲ မဆိုးဟု ဆိုရမည်။ သို့ရာတွင် ပိုက်ဆံအရောင်ကို သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ တွေ့ရသည်။ လူတွေကို ငဲ့၍သာကြည့်တတ်မည့် မျက်လုံးမျိုးသည် ကျွန်မ သည်းခံမှုကို စိန်ခေါ်သကဲ့သို့ ရှိသည်။

“အများစုနဲ့ ဈေးရောင်းရတာ ဒီလောက် မှားတာတောင် သည်းမခံနိုင်ဘူးလား”

“ပိုက်ဆံပေး ဝယ်စားတာဟဲ့၊ အလကားစားတာ မဟုတ်ဘူး လမ်းဘေး ဈေးရောင်းပြီးတော့ ကြီးကျယ်နေတယ်”

“လမ်းဘေးမှာ ရှေးမရောင်းလို့ တိုက်ခေါင်မိုးပေါ် ကက်ရောင်းရမလား။ နင့်ကို ငါ တောင်းပန်ပြီးပြီပဲ၊ ပြန်လဲပေးမယ်လည်း ပြောပြီးပြီပဲ။ ဒီထက်ပိုပြီး မစော်ကားစမ်းပါနဲ့။ လမ်းဘေးမှာ ရောင်းတဲ့ရှေးကနေ ဝယ်ချက်စားပြီး နှင် ဒီအသက် ရောက်လာတာ နှင်အမေ ပြန်မေးကြည့်ဦး”

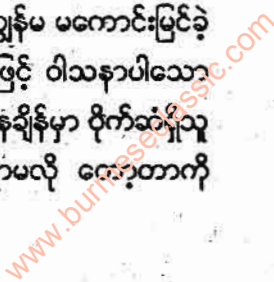
လူတချို့ ပိုင်းကြည့်နေကြတာကို ဂရုမစိုက်နိုင်။ ဒီလိုခိုင်းတဲ့ ဇိန့်ကလေးမျိုးကို ခေါင်းမငုံ့ချင်။ ဆိုင်ရှင်ကလည်း အစ၊ အဆုံး မြင်ထား၍ ဘာမှဝင်မတောင်းပန်။ ကျွန်မကို စူးစိုက်စွာကြည့်ပြီး ထမ်းဘေး ချရပ်ထားသော ကားတစ်စီးပေါ် သူ တက်သွားလေသည်။

ထိုကိစ္စကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်ပြီး သိပ်မကြာခင် အင်းဝ စာအုပ်တိုက်ထဲ၌ စာအုပ်ရွေးရင်း ပြန်ဆုံကြပြန်သည်။ နတ်မိသော်လည်း စ၍မခေါ်မိ။

“နှင်... အသုပ်ဆိုင်က...”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ အသုပ်ဆိုင်က ဆိုတော့ စာမဖတ် ထတ်ရတော့ဘူးလား။ နှင်တို့လိုလူတွေပဲ စာတတ်ရမှာလား”

အဲဒီအချိန်တုန်းက မြင်မြင်သမျှကို ကျွန်မ မကောင်းမြင်ခဲ့သည်။ ဂုဏ်ထူး သုံးဘာသာ ထွက်ထားသဖြင့် ဝါသနာပါသော Engineering တက်ဖို့ ငွေအခက်အခဲ ကြုံနေချိန်မှာ ဝိုက်ဆံ့သူတွေရဲ့ သားသမီးတွေဆို ဘာမှ စိတ်ပူစရာမလို ကော့တာကို တွေးတိုင်း ဒေါသ ထွက်ခဲ့သည်။

မြလွန်းချို

သူတို့ကျတော့ ဂုဏ်ထူးလေး တစ်ကာသာရတာကိုတောင်မှ အင်မတန်တော်လှပြီ။ တက္ကသိုလ်ဆိုတာ သူတို့အတွက် ငွေဖြုန်းတီးရာ၊ မိဘအင်အား ပြိုင်ဆိုင်ရာ၊ ရင်ခုန်စရာ၊ အချစ်ရှာရန်ထက် ပိုပြီး အဓိပ္ပာယ်မရှိကြ။ သူတို့တဝတေ့က လွယ်ကူပြီး ကျွန်မမှာတော့ ခက်ခဲနေခဲ့သည်။ ငွေချမ်းသာတဲ့သူဆို အလိုလို ကြည့်လို့ကိုမရ။

“နင့်ကို တောင်းပန်ရင် ငါနဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်လို့ရမလား”

မျှော်လင့်မထားသော စကားဖြစ်၍ ကျွန်မ အံ့ဩသွားပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ နင်နဲ့ ခင်ချင်လို့... ရပြီလား”

သိပ်မကြာခင် သိလဂတာ ယုလျာသည် တော်တော်ကြီး ချမ်းသာသော မိဘများမှ မွေးလာသည့် အကြီးဆုံးသမီး ဖြစ်သည်။ ညီမကလေး နှစ်ယောက်ရှိပြီး စာမေးပွဲ မကြာခဏကျတတ်သော ယုလျာသည် သူတို့အိမ်တွင် လူအထင်သေးခံရဆုံး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မနဲ့တွေ့ချိန်က ယုလျာ ဆယ်တန်း တစ်နှစ်ကျထားချိန်။ ယုလျာကို စာကျက်လမ်းညွှန် လုပ်ပေးဖို့ ကျွန်မကို အကူအညီ တောင်းရင်းနဲ့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် အလွန်ရင်းနှီးသွားခဲ့ရသည်။

“ငါက စာတော်တဲ့လူတွေဆို တစ်စက်မှ ကြည့်မရဘူး။

နင့်ကိုလည်း ကြည့်မရဘူး”

“ငါ့ကို...”

“အေးလေ နင့်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု လွန်ကဲနေတဲ့
မိတ် ရှိတယ်”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရပ်တည်ရတာကိုး”

“ဒါပေမယ့် နင့်လို တော်ချင်တယ်”

ကျွန်မတို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ သူငယ်ချင်းလို၊ တစ်ခါတစ်ရံ
ညီအစ်မလို၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာနှင့် တပည့်လို အနေအထားမျိုးပုံ
ဆန်သက်ကြသည်။ တစ်ယောက်၏ အားနည်းချက်ကို တစ်ယောက်
အားတိုက်ဖို့လည်း ဝန်မလေး။

တစ်ယောက် ချွတ်ယွင်းချက်ကို တစ်ယောက် ဖြည့်ဆည်း
ဆောင်ရွက်လည်း မတွန့်ဆုတ်ခဲ့ကြ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်မှာ လိုအပ်
ချက်ချင်းလည်း မတူကြ။ ကျွန်မက ငွေကို အလွန်အမင်းလိုအပ်
သူတို့ရှိပြီး သူကတော့ ဉာဏ်ကောင်းစွာဖြင့် စာမေးပွဲများအောင်ဖို့
ကို လိုအပ်သည်။

သို့ရာတွင် သူသည် မိဘပေးသော မုန့်ဖိုးကို အတိုင်းအတာ
ဆန်ခုထိသာ သုံးခွင့်ရှိသူမို့ ကျွန်မလို လွတ်လပ်စွာ ငွေသုံးစွဲခွင့်ကို
ဆပ်မက်လေသည်။ အဆင်သင့် လက်ဖြန့်တောင်းရသော ပိုက်ဆံကို
သူရတာ သူက မလွတ်လပ်ဟု ထင်ကောင်းမှာပဲဟု တောင့်တမိသူ
ဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့သည် ငွေကို ပုံစံနှစ်မျိုးဖြင့် ရရှိသူများဖြစ်ပြီး
အတိုက်လည်း ပုံစံနှစ်မျိုးဖြင့် ဖြတ်သန်းကြသူများ ဖြစ်သည်။
တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို အားကျလျက် ကိုယ်ရသော

ဘဝကို မကျေနပ်မှု ကိုယ်စီဖြင့် အသက်ရှင်နေကြရလေသည်။ ကျွန်မနဲ့ သူ့မှာ အရှည်သိပ်မကွာသော ဆံပင်များ ရှိကြပြီး သူ့ဆံပင်များက စက်ဖြင့် ဖြောင့်ထားလေသည်။ သူ တစ်လရသော မုန့်ဖိုးသည် ဆံပင်ပေါင်းဆေး၊ ဆံပင်သန်ဆေးများ၊ ခေါင်းလျှော်ရည် အကောင်းစားဖိုးများကြောင့် ဘယ်တော့မှ လောက်ငလည်မရှိ။

ကျွန်မမှာတော့ ကျောင်းစရိတ်နှင့် စားစရိတ် ခြီးခြံခြွေတာ ကာ နေစရိတ်ပြည့်မီအောင် တစ်လ တစ်လကို မနည်းရုန်းကန် ရှာဖွေရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး ပိုက်ဆံ ပြတ်လပ်နေကြပြီး နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ ငါးရာရှိကြသည်။ ထိုအခါ မျိုးတွင် တစ်ပွဲ တစ်ရာတန် မုန့်တီသောက်ကြသည်။

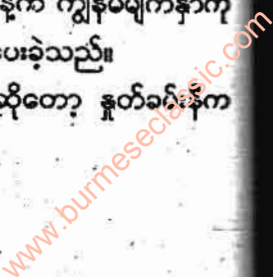
တစ်ခါတစ်ရံ သူ မုန့်ဖိုးရချိန် ကျွန်မ ငွေလျှံချိန်ဆို Moon-Bakery မှာ အအေးသောက်၍ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ စားကြ ရုပ်ရှင် ကြည့်ကြသည်။ နှစ်ယောက်လုံး ရုပ်ရှင်ကိုတော့ သောကြာ နေ့တိုင်း ကြည့်ဖြစ်သည်။

သူက မျက်နှာကို လှပစွာ ဆေးခြယ်တတ်ပြီး ကျွန်မက အမြဲ မျက်နှာပြောင် နေတတ်လေသည်။

ကျွန်မ ဖောင်နဲ့ စချိန်းတွေ့သောနေ့က ကျွန်မမျက်နှာကို ယုလျာက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြင်ဆင်ပေးခဲ့သည်။

“ဒီနေ့ နင် သူ့ကို အဖြေပေးမှာဆိုတော့ နှုတ်ခမ်းနံနက် အဓိကပဲ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့... သူက နင့်နှုတ်ခမ်းကိုပဲ ကြည့်နေမှာ၊ ဒီတော့ နင့်နှုတ်ခမ်း အရောင်လေးက ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေရမယ်၊ Glass တင်လိုက်တော့ ပုလဲရောင် လက်လက်ကလေးနဲ့ နင့်ကို သူ စွဲသွားစေရမယ်”

“ငါ မနေတတ်ဘူးဟဲ့”

“နေတတ်အောင် နေရမယ်၊ အလှမကြိုက်တဲ့ ယောက်ျား ထစ်ယောက်မှ မရှိဘူး မိမာန်၊ ငါ ပြောတာ နားထောင်၊ နင် ကြည့်ရုံပေးနေတော့ နင့်ကို ပိုသဘောကျတာပေါ့၊ အဆောင်မှာ ထစ်ခန်းလုံး ထာဘီ တို့လို့တွဲလောင်း၊ အတွင်းခံ မလျှော်ရသေးတာ ဆွဲ ပွယ်နေတာ သူပြင်တာမှတ်လို့ ကိစ္စမရှိဘူး... ရည်းစားဘဝ ဆိုတာ အပေါ်ယံပဲ၊ နင့်ကို သူလည်း ဖုံးကွယ်ထားတာတွေရှိမှာပဲ”

“ငါက ကျောင်းမှာ အမြဲတမ်း စုတ်ပြတ်နေတာ”

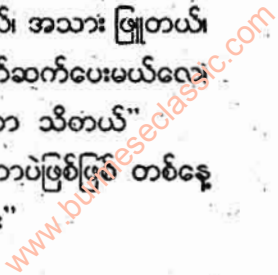
“ဒါကြောင့် အခု လှနေဖို့လိုတာပေါ့၊ နင်နဲ့ သူ လူမမြင် စွယ်ရာတွေ လျှောက်မသွားနဲ့နော်”

“နင်ကလည်း ခုမှ အဖြေပေးမယ့် ဥစ္စာ”

“သူက ချောလား”

“ဘယ်လို ပြောရမလဲ၊ အရပ်မြင့်တယ်၊ အသား ဖြူတယ်၊ ဒီလောက်ပဲ ပြောတတ်တယ်၊ နင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်လေ၊ သူက ငါ့မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတာ သိတယ်”

“နင်နဲ့ငါ ကျောင်းတူရင် ပြီးရော ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့ ဆွဲရမှာပါ၊ ကဲ... ဂွတ်လပ် သူငယ်ချင်း”

အဖြေပေးမယ့် နေရာကို ထိုနေ့က မောင် ရောက်မလာ
ခဲ့ချေ။ နေကပူ... မိတ်ကပ်ကပူ၊ ချွေးကထွက်၊ ရင်ဘတ်ကနာကာ
အပြန်မှာ ဆေးခန်းဝင်ပြရသည်။ အီးစီဂျီ ဆွဲပြီး အက်ခိုးပါရိုက်ရန်
ငွေမလောက်၍ ယုလျာကို ဖုန်းဆက် ခေါ်ရသည်။

ညနေစောင်းတော့ အဖြေထွက်လာခဲ့သည်။ နှလုံး အဆိုရှင်
ကျဉ်းသောရောဂါ။ ယုလျာက ချိန်းထားပြီး ရောက်မလာသော
မောင့်ကို ဒေါပွကာ ကျွန်မကို သူ့ကားဖြင့် တင်ခေါ်ပြီး မောင်
နေထိုင်ရာ အဆောင်သို့ လိုက်သွားခဲ့ကြသည်။ ဟိုရောက်တော့မှ
မောင် ဘာကြောင့် မလာနိုင်လဲဆိုတာ သိသည်။ ခြေထောက်မှာ
သံစူး၍ ခြေထောက် လုံးဝ မထောက်နိုင်သောကြောင့် မရောက်လာ
နိုင်တာ။

အဖြေကို နှုတ်ဖြင့် မပေးသော်ငြား မျက်လုံးချင်းကဖြင့်
စကားပြောနှင့်ကြလေပြီ။

“သူ့မျက်လုံးတွေက ကျဉ်းတယ်နော် မာန်”

“ဟုတ်လား... ငါတော့ ပုံမှန်ထင်တာပဲ”

“နင်က ကြိုက်နေတာကိုးဟဲ့၊ မျက်လုံးတွေနေလည်း ကြိုက်
တော့ တည့်တယ် ထင်မှာပေါ့။ ကိုယ်ထင်ရင် ခုတင်တောင်
ရွှေနှန်း ဖြစ်သေးတာပဲ”

“နင် သူ့ကို ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“အတ္တကြီးမယ့်ပုံ... ပြီးတော့ လူ့ဘဝတစ်ခုလုံးမှာ စိတ်မချ
ရမယ့် စိတ်ဓာတ် ရှိမယ့်ပုံပဲ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့ဟာသူ

ခြေထောက် သံစူးလည်း ကားငှားလာရင် ရတာပဲ။ နင်က
စောင့်နေတာလေ။ နင်စောင့်နေတာကို သူ ကိုယ်ချင်းစာရမှာပေါ့။
နင်ဘက်ကို ကိုယ်ချင်း မစာတတ်ဘူး မာန်၊ နင် သူ့ကြောင့်
စိတ်ချမ်းသာရပါ့မလား။ ငါ စိတ်ပူတယ်”

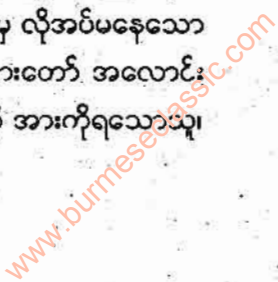
“နင်ပြောသလို ငါတော့မထင်ပါဘူး။ သူ ငါ့ကိုချစ်တယ်”

“အေး... အဲဒီချစ်တာကြီးကိုက မယုံရတာ၊ နင်တို့ ငါတို့က
စိတ်ချမ်းသာဖို့ လိုအပ်နေကြတာလေ။ အချစ်ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲ
ရရင် သေဖို့ပဲကောင်းတော့တယ်။ လူ့ဘဝမှာ အိမ်ထောင်ရေး၊
ငွေရေး၊ အချစ်ရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ ငါးမျိုး တစ်ခုကို ၂၀
ရာခိုင်နှုန်းစီ ရှိတာ၊ အချစ်ရေး စိတ်ဆင်းရဲရရင် သွားပြီ”

“ဘာလို့လဲ”

“ကျွန်တာတွေက စိတ်ချမ်းသာရမှာမှ မဟုတ်တာ။
ငွေရေးဆို အနည်းနဲ့အများ အဆင်မပြေဖြစ်မှာပဲ။ ပညာရေး
ထည်း ၁၀၀ ရာခိုင်နှုန်းပြည့်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လူမှုရေးလည်း
အတူတူပဲ။ အဲဒီငါးမျိုးမှာ အပြည့်ရနိုင်တာ အချစ်ရေးတစ်ခုပဲ
နို့တယ်။ အဲဒါ အဆင်မပြေလို့ကတော့ သွားပြီပဲ”

ယုလျာ၏ ချစ်သူကတော့ အင်မတန် ကိန်းခန်း ကြီးကျယ်
သော လူဖြစ်သည်။ ကြည့်လိုက်တာနှင့် အာမှ လိုအပ်မနေသော
ဈေးပါးလှသည့် လူ့အဖိုးတန်၊ ပြီးတော့ သမားတော် အလောင်း၊
အလျာမို့ ယုလျာအဖို့တော့ ရွှေတောင်ကြီးလို အားကိုရသောသူ၊
အနာဂတ်ကို ပိုင်စိုးသူ ဖြစ်လေသည်။

ယုလျာအဖေ သူငယ်ချင်း၏ သားမို့ ယုလျာနှင့် ရင်းနှီးဖို့ လွယ်ကူပြီး ရိုးစင်းစွာပဲ ချစ်သူ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်မနဲ့ မောင်က လမ်းဘေး အသုပ်ဆိုင်မှာ ရယ်မော စားသောက်နေချိန် ယုလျာတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ဟိုတယ် စားသောက်ဆိုင်များမှာ တခမ်း တနားဖြင့် ကော်ဖီ သောက်ကြသည်။

ကျွန်မနဲ့မောင်က လက်ချင်းတွဲ၍ ဘတ်စ်ကား တိုးစီးချိန်မှာ ယုလျာတို့ နှစ်ယောက်က ကိုယ့်ကား ကိုယ်စီဖြင့်။

သို့သော် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြပါသည်။ ကိုယ့်ရည်းစားအတင်း ကိုယ်ပြန်ပြောကာ ရယ်မောခဲ့ကြပါသည်။

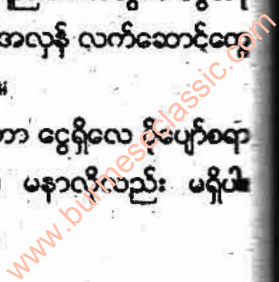
“ဒီနေ့ သူ ငါ့ကို လက်ဆောင်ပေးတယ် သိလား မာန၊ ဘာလို့ ထင်လဲ... နင် မှန်းကြည့်”

“ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“foot chain လေး ပေးတာ ဆရာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝတ်ပေးတာ၊ ဒီမှာကြည့်”

သူယ်လျသော ယုလျာ ခြေကျင်းဝတ်မှာ ရွှေဖြူရောင် လက်လက်ကလေးနှင့် ပနံရလှသည်။ ကျွန်မနဲ့ မောင်ကတော့ အံ့သလိုမပေးနိုင်ကြပါချေ။ ကျွန်မတို့မှာ ရည်းစားအတွက် ငွေအပို လည်း မရှိကြ။ ယုလျာတို့ကတော့ အပြန်အလှန် လက်ဆောင်တွေ ပေးရတာနှင့်၊ ဈေးလိုက်ပို့ပေးရတာနှင့်။

ယုလျာတို့ကို ကြည့်၍ အချစ်ဆိုတာ ငွေရှိလေ ဝိုပျော်စရာ ကောင်းလေပဲဟု နားလည်ခဲ့ရပါသည်။ မနာလိုလည်း မရှိပါ။

ဆုလျှာနှင့် ကျွန်မသည် မတူသော ကံကြမ္မာများဖြင့် မိန်းမများ ဖြစ်ကြသည်။

“သူ နင့်ကို တကယ်ချစ်တဲ့ပုံပဲ”

“ဟုတ်လား။ ငါလည်း အဲသလို ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်း ခဲ့တယ် မာန်”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“ငါ သူ့အနားမှာရှိရင် အလိုလိုသိမ်ငယ်လာတယ် မာန်ရယ်”

“ဟာ နင်ကလဲ၊ ရည်းစားတွေပဲဥစ္စာ၊ ဘာအားငယ်ရမှာလဲ၊ နင်လည်းလူ သူလည်း လူပဲဥစ္စာ၊ မဟုတ်တာ လျှောက်တွေးမနေနဲ့”

“နင်နဲ့ သိမ်ဆို ပိုပြီးလွတ်လပ်မှာပေါ့”

“ဘာကိုလဲ”

“ငါပြောတာ ပကာသန မရှိတော့ ပိုပြီး ပျော်စရာကောင်း ချယ်လို့”

“အမယ်လေး...ဘတ်စ်ကား တိုးစီးရတဲ့အရသာ ဒီလောက် ဆိုတာ ယုလျာရယ်၊ တို့နှစ်ယောက် ညနေဘက်ကလေး တွေ့ရ ခဲ့ထက် အဲဒီဒုက္ခကြီးလွန်းလို့ အခုဆို ကျောင်းမှာပဲ တွေ့ရတော့ ထယ် ကားငှားစီးဖို့ သူ့ရော ငါရော ပိုက်ဆံမရှိကြဘူးလေ၊ ခိုက်ဆံရှိမှ ပျော်စရာကောင်းတာဟာ”

“မဟုတ်ဘူး...ပိုက်ဆံဖုံးထားရင် ဘယ်တော့မှ အမှန် ဖြစ်ရတတ်ဘူး”

“နင်တို့မှာ ကွာခြားချက်မှ မရှိတာ၊ ဘာကို စိတ်ပူနေတာလဲ”

“ရှိတာပေါ့၊ သူက ဆရာဝန်လေ၊ MRCP သွားယူမယ့် ဆရာဝန်လေ၊ ငါက ရိုးရိုးကျောင်းသူ”

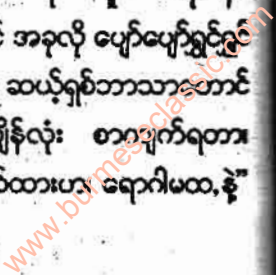
“နင်ဟာ သက်သက်ခေါင်းစားပြန်ပြီ”

“နင်နဲ့သိခံက အင်ဂျင်နီယာတွေချည်းပဲ၊ နင်တို့မှာ ကွာခြားချက် မရှိဘူး၊ ငါက ဆယ်တန်းတောင် နင် စာကုကျက်ပေးလို့ အောင်လာတာ၊ ငါနဲ့ ကိုကိုကြားက ကွာခြားချက်က အရမ်းကြီးတယ် မာန်၊ လူတွေက ငါနဲ့သူ့ဆို မတူသလို မတန်သလိုနဲ့”

“နင့်မှာလည်း မြန်မာပြည်ကရောဂါ ရှိနေတာပဲ”

“ဘာရောဂါလဲ”

“ဆရာဝန်လေ... မြန်မာပြည်က လူတွေဟာ ဆရာဝန်ဇူးရှူးကြတယ်၊ ဆယ်တန်း ကျောင်းသားတွေရဲ့မိဘတွေကို စာရင်းကောက်ကြည့်လိုက်၊ ၁၀၀ ရာခိုင်နှုန်းက ဆရာဝန်ဖြစ်စေချင်ပါတယ် ဆိုတဲ့ အဖြေမျိုးပဲ ထွက်လာလိမ့်မယ်၊ ဘယ်အလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဝါသနာပါမယ်၊ ကိုယ့်အတွက် လစာ ကောင်းကောင်းရမယ်၊ တရားဝင်တဲ့ အလုပ်လည်းဖြစ်မယ်ဆို ကျေနပ်စရာကောင်းတာပဲ၊ ဆရာဝန်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူဌေးပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ် Satisfied (ကျေနပ်) မဖြစ်လို့ကတော့ နေပျော်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အခု နင် ဆေးကျောင်းတက်နေကြည့်ပါလား၊ နင် အခုလို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေနိုင်မယ်ထင်လား ယုလျှာ၊ ငါတို့လည်း ဆယ်ရှစ်ဘာသာတောင် ကျက်ရတာ၊ သူတို့တွေလည်း တစ်ချိန်လုံး စာကုကျက်ရတာ၊ ပင်ပန်းတယ်၊ နင့်မှာ ဝင်ကင်းတယ်လို့မှတ်ထားဟ၊ ရောဂါမထ၊ နဲ့”

“နင်က ပြောအားရှိမှာပေါ့။ နင်က အင်ဂျင်နီယာလေ၊ ဆေးကျောင်း ဝင်လျက်နဲ့ မတက်ခဲ့တာလေ၊ နင်က ရနေလျက်နဲ့ မယူခဲ့တာ၊ ငါကျတော့ နင်နဲ့ မတူဘူးလေ”

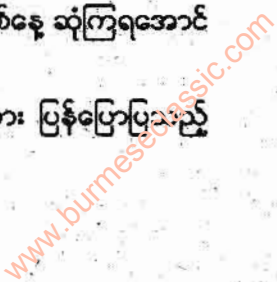
“ငါကတော့ နင့်လိုမျိုး မိဘတွေ ချမ်းသာရင် အေးအေး ဆေးဆေးပဲ နေချင်တယ်။ တော်ပြီ... ဘာမှ မရုန်းကန်ချင် တော့ဘူး။ အချိန်တန် ထမင်း နှစ်နှပ်စား၊ မုန့်ဖိုးကလေးသုံးပြီးပြီ စိတ်မဆင်းရဲရဘူး။ နင်မို့ ပေါက်ကရ လျှောက်စဉ်းစားနေတာ ဆရာဝန်လည်း ပိုက်ဆံရှာရတာပဲ၊ အင်ဂျင်နီယာလည်း ပိုက်ဆံရှာရ တာပဲ၊ သူဌေးလည်း ပိုက်ဆံရှာရတာပဲ၊ ပိုက်ဆံရမှ ထမင်းစားနိုင်မှာ Living Cost အတွက် ငွေဟာ မရှိမဖြစ် လိုအပ်ချက်ပဲ၊ နင့်မှာ အဲဒါရှိတာပဲ တော်ပြီပေါ့။ အနည်းဆုံး နင် သိန်းငါးထောင် အမွေရမယ်၊ ငါသာဆို အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ ကောင်းကောင်းနှပ်နေမယ်”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် အခြေခံက စတင်၍ ဤသို့ တွဲလွဲခဲ့ကြပါသည်။

ယုလျာသည် ပညာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အချိုးဖွဲ့ခံ အနိမ့်ခံ ထာရသူဖြစ်သဖြင့် အားငယ်စိတ်ကလေးတော့ ရှိနေသည်။ အငုံစိတ် ခေါ်ရမလားဘဲ။ ကျွန်မက ငွေမရှိ၍ အငုံစိတ် ရှိသည်။

“နင်တို့ အတွဲရယ်၊ တို့အတွဲရယ် ဘစ်နေ့ ဆုံကြရအောင် မာန်”

ယုလျာ တောင်းဆိုချက်ကို မောင့်အား ပြန်ပြောပြသည့် အခါ မောင်က ငြင်းဆန်ခဲ့ပါသည်။

မြလွန်းချို

“မာန်ပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ သူတို့က ကားနဲ့ ဟိုတယ်ထဲ ဝင်လာတဲ့အချိန်မှာ မောင်တို့က လမ်းလျှောက်နေရမယ်၊ ပြီးတော့ မောင်တို့နဲ့ သူတို့ကြားမှာ ပြောစရာ ကြားခံနယ် ဘာမှမရှိဘူး။ မောင်တို့နှစ်ယောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူတို့ မသိဘူး။ ပြီးတော့ မောင်တို့ထက် ယုလျာလူကြီးက ရှစ်နှစ်တောင်ကြီးတာ၊ စကား ပြောလို့ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး။”

“မိတ်ဖြစ် ဆွေဖြစ်ပဲလေ မောင်ရယ်”

“ကိုယ်က နိမ့်ပါးတဲ့ အနေအထားမှာ အဲဒီလိုသိပ်ချမ်းသာ တဲ့ လူတွေနဲ့ မိတ်ဆွေမဖြစ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ မာန်”

“မိတ်ဆွေတွေမှာ ချမ်းသာတာ၊ ဆင်းရဲတာ လိုလိုလား မောင်”

“လိုတာပေါ့... နို့မို့ ကိုယ်တို့ကို နှိမ်တာခံရမှာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ယုလျာနဲ့ မာန် ခင်လာတာကြာပြီ”

“မာန်တို့က မိန်းကလေးလေ”

“မိန်းကလေးက ပိုဆိုးတာပေါ့ မောင်၊ ပိုပြီး ပြိုင်ဆိုင်တယ်”

“မောင် မလိုက်တွေ့ဘူးကွာ”

သို့နှင့် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သွားတွေ့ရပါသည်။ ကျွန်မကို သူငယ်တန်း ကလေးတစ်ယောက်လို ယုလျာ ချစ်သူက ဆက်ဆံ၍ နေရာပေးရှာသည်။

“ကိုယ်တို့ ကျောင်းမှာလည်း မာန်လိုမျိုး ကိုယ့်ကျောင်း စရိတ် ကိုယ်ရှာတက်တဲ့ ကလေးတွေ ရှိကြတာပဲ၊ လာကန်ခံ

ရွှေသမင်စာပေ

ပြီးမှ ဆေးခန်းဖွင့်ကြ၊ NGO မှာ လုပ်ကြနဲ့ ပိုက်ဆံရကြတာ၊
တောက်လျှောက် ကုန်ကြတာချည်းပဲ၊ မာန်က တော်တယ်နော်”

“မာန် ဆယ်တန်းတုန်းက ဆေးဝင်တာပဲ ကိုကိုရဲ့”
ယုလျာက ကြွားရှာသည်။

“ဟုတ်လား... ဘာလို့ မတက်တာလဲ”
“ဝါသနာမပါလို့”

“အင်း... အင်ဂျင်နီယာလည်း ကောင်းတာပဲ၊ စင်ကာပူ
မှာဆို စင်ကာလားနဲ့ တက်တဲ့ကျောင်းသားတွေကို ကုမ္ပဏီတွေက
ကျောင်းပြီးတာနဲ့ တစ်ခါတည်း ဆွဲခန့်တာ၊ နောက် Engineer-
ing က ဂျပန်မှာလည်း ကောင်းတယ်၊ ပြီးရင် နိုင်ငံခြားမှာ
ဘွဲ့လွန်သွားယူနိုင်အောင် ကြိုးစားပေါ့”

“ယုလျာနဲ့ မာန် တူတူသွားကြမှာပေါ့ ကိုကိုရဲ့”
“ယုလျာက ဘာတက်လို့ ရမှာလဲ”

ယုလျာ မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။
“ကိုကိုကလည်း အထင်သေးရန်ကော”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ Professional မဟုတ်ဘဲ ယုလျာ
ကျောင်းသွားတက်တော့ ဘာအသုံးဝင်မှာလဲ၊ သူတို့နိုင်ငံမှာ
သူတို့မလုပ်ချင်တာတွေဘဲ လုပ်ရမှာ၊ ငွေ အလကားဖြုန်းမနေပါနဲ့
ယုလျာ၊ ပင်ပန်းပါတယ်၊ နိုင်ငံခြားသွားတယ် ဆိုတာ ဆရာဝန်တို့
အင်ဂျင်နီယာတို့ ဘွဲ့လွန်သွားတက်တာပဲ ကောင်းတယ်၊ အလုပ်
ကြမ်း သွားလုပ်တာ ဒုက္ခပဲများတယ်”

ရွှေသမင်စာပေ

www.burmeseclassic.com

“ယုလျာ ဒုက္ခခံနိုင်ပါတယ် ကိုကိုရဲ့”

“ဒါဆို ယုလျာ ဒီမှာပဲ ပိုက်ဆံရှာကြည့်ပါဦး၊ ကိုယ်တိုင် ရှာရတာ မိဘဆီက တောင်းရတာထက် ပိုခက်တယ် ယုလျာ မာန်ကို မေးကြည့်၊ ယုလျာက မပင်ပန်းဘူးတော့ မသိဘူး”

“ကိုကိုကရော...”

“ကိုကိုက အထူးကုဖြစ်မှာလေ၊ တစ်လနဲ့ ကိုကို ကုန်တာ တွေကျေတယ် ယုလျာ၊ သေတဲ့အထိ ကိုကိုအလုပ်က ရပ်တည် သွားလို့ ရတယ်”

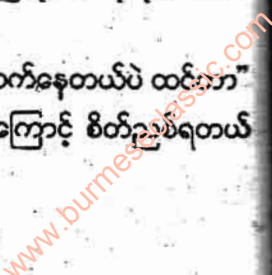
ယုလျာ ချစ်သူသည် လေသံက ချိုသာ ပျော့ပျောင်းစွာ သို့သော် ယုလျာ အငုံ့စိတ်ကို မီးမြှိုက်ပေးသော စကား များကို ပညာတတ်ဆန်စွာ ပြောတတ်သူ ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင် သွားပါသည်။

ယုလျာ ချစ်သူသည် ယုလျာကို အထင်လုံးဝမကြီးပေ။

“ယောက်ျားတွေက အထင်ကြီးတဲ့မိန်းမဆိုတာ တော်တော် ရှားတာနော် မာန်၊ နင့်ကို ကိုကိုရော သိပ်ရော အထင်ကြီးကြတယ်၊ အေးလေ... ငါလည်း နင့်ကို အထင်ကြီးပါတယ်၊ နင်က ကြံ့ခိုင် တယ်၊ တော်တယ်၊ နင့်ကို နှလုံးရောဂါသည်ဆိုတာ ကိုကိုကတောင် မယုံဘူး”

“သိခံလည်း မယုံဘူး၊ သူ့ကို နောက်နေတယ်ပဲ ထင်တာ”

“အခု နင် သိပြီလား၊ ငါ ဘာကြောင့် စိတ်ညစ်ရတယ် ဆိုကာလေ”

ကျွန်မ ထင်မြင်ချက် မပေးပါ။

“သူက အမြဲ အဲသလိုပဲ သူ့ကိုယ်သူ ငါနဲ့ယှဉ်ပြီးပြောတတ်
တယ်။ ငါ့ကို မင်း အသုံးမကျဘူးလို့ ဘယ်တော့မှ တိုက်ရိုက်
ပြောဘူး။ အနီးကပ်နားထောင်မှ သူ ငါ့ကိုအထင်တသေး နှိပ်တာ
ဆိုတာ သူတောင် ဒီလောက်ဖြစ်နေရင် သူ့မိဘတွေတော့ ဒုက္ခပဲ”

“နင့်ကို အသုံးမကျဘူး ပြောပြီး သူပဲ နင့်ဆီမှာ လာ
လှည့်ပေးတာပဲလေ”

“အဲဒါလည်း ငါ မယုံဘူး။ ငါတို့နှစ်ယောက် အတူထိုင်နေ
တယ်။ ဝေးနေကြသလိုပဲ သိလား မာန်၊ တဖြည်းဖြည်း သူနဲ့
လာတယ်။ ငါ တဖြည်းဖြည်း သေးသိမ်လာတယ်”

“ဒါဆို နင် ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ နင် သူ့ကိုဖြတ်မလား”

“ဟင့်အင်း... ငါ သူ့ကိုချစ်တယ်။ သူ ငါ့ထက်မြင့်တာ
ထက်ပါတယ်။ ငါနဲ့သူ မတူမတန်မှန်းလည်း သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
သူ အဲသလိုပြောတိုင်း ငါ စိတ်ဆင်းရဲရတာ သူ မသိဘူး”

“ဘာကိုမတူမတန်တာလဲ၊ လုပ်ပြန်ပြီ... ငါလေ... နင့်ကို
အသုံးမကျဘူးလို့ ပြောတာကို ပြဿနာလုပ်နေတယ်”

ယုလျာစိတ်ကို အနာတရများစွာပေးမည့် သူသည် ယုလျာ
ချစ်သူ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်ဟု ကျွန်မ ထိုအချိန်ထိ မထင်ထားခဲ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယုလျာက ချမ်းသာတာပဲ။ သူတို့ လက်ထပ်
ခဲ့အခါ ရွှေကို ရွှေချင်း၊ ငွေကို ငွေချင်း ထပ်တဲဲ့ဖြစ်မှာ။
စစ်ယောက်လုံး ကျိုကျိုတက် ချမ်းသာသော မိဘများရှိကြပြီး

နှစ်ယောက်လုံး ဟိုဘက်သည်ဘက် လက်ဖွဲ့ကြမှာ။ ကျွန်မနဲ့ သိခံကတော့ စိတ်ကူးယဉ်တုန်း။

City Mart ထဲမှာ အိမ်အသုံးအဆောင် ဓားတစ်ချောင်း တန်ဖိုးပင် ကျွန်မတို့မှာ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့်။

“ရှပ်ရှင်တွေထဲကလို မီးဖိုချောင်လှလှလေးဖြစ်ဖို့ တော်တော် ကုန်မှာပဲ မောင်၊ မာန်တို့ စိတ်ကူးယဉ်တာတွေများနေပြီ ထင်တယ်”

“အလုပ် လုပ်ရင် ပိုက်ဆံရမှာပေါ့ကွာ”

ရေခဲမုန့်တစ်ဘူး လေးထောင်ကျော်ကို ဝယ်စားချင်ပေမယ့် မဝယ်နိုင်၍ လမ်းဘေးရေခဲမုန့် ၁၅၀/-တန်ကို ချက်ချင်း ပြေးစား ရသည်။ ခမ်းနားလှပတဲ့ အိမ်တစ်လုံးဖြစ်ဖို့ တော်တော် အချိန် ယူရဦးမည်။ ကျွန်မက ကိုယ်ပိုင်အိမ်ဖြင့် မနေခဲ့ဘူးသူမို့ အိမ်တစ်လုံး ကို အချိန်ပြည့်ရှူးသွပ်သူ။ ကားလည်း လိုချင်တာပဲ။ အိမ်ကောင်း ကောင်းနဲ့ ကားတစ်စီးနဲ့။ ယုလျာတို့လောက် ချမ်းသာစရာမလို။

“မောင်နဲ့ မာန် အိမ်ပုံ တူတူဆွဲထားကြမယ်လေ၊ တစ်နေ့ကျ မာန်တို့ အဲဒီအိမ်မျိုး ဆောက်နိုင်မှာပါ”

“မာန်က လက်ထပ်ဖို့ထိ စဉ်းစားနေပြီလား”

ကျွန်မ ရှက်သွားပါသည်။ မောင်က ရယ်မောကာ...

“လိုပါသေးတယ်... မာန်၊ စိတ်ကူး သိပ်မယဉ်နဲ့၊ စိတ်ကူး ယဉ်ရင် မဖြစ်တတ်ဘူး။ သိလား... လိုချင်ရင် မရဘတ်ဘူး”

သို့သော် နောက်နေ့မှာ မောင်ကိုယ်တိုင် ဆွဲထားသော အိမ်ပုံစံလေးရယ်၊ ပုံစံတူ နမူနာအိမ်ကလေးရယ် ကျွန်မအား

ဆောင် လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ တစ်ထပ်တိုက် အိမ်ကလေး။
မြတ်ခင်းစိမ်းစိမ်းများနှင့်၊ ရေကန်လည်းရှိ၊ ဘတ်စ်ကတ်ဘောကွင်း
ထည်း ပါဝင်ကာ အိမ်ခေါင်မိုးက မှန်များ ဖြစ်သည်။ ထိုလက်ဆောင်
သည် မောင့်ဆီက ရခဲ့ဖူးသော တစ်ခုတည်းသော လက်ဆောင်
ဖြစ်သည်။

ယုလျာကို ပြသည့်အခါ...

“ချစ်စရာလေးဟယ်... အနည်းဆုံး ဒီပုံစံအတိုင်းရဖို့
ဆိန်းလေးထောင်လောက် ကုန်မယ်”

ကျွန်မမှာ ထိုပမာဏကို ကြားသည်နှင့် ငိုချင်သွားပါသည်။

“ဒီတစ်သက် မဟုတ်ဘူး၊ နောက် ဆယ်သက်တောင် ငါ
ဈာလိုပြည့်မယ့် ပိုက်ဆံ မဟုတ်ဘူး”

“နင်ကလည်း ခရုမှာလည်း အဆံနဲ့ လူမှာလည်း အကြံနဲ့
ဆစ်သက်လုံး ဒီအတိုင်းနေမလား။ ငါတို့မှာ အနာဂတ်ရှိသားပဲ”

“နင်က အဲဒီပိုက်ဆံလောက်များ နှင့်အဖေဆီက တစ်နေ့
ဈာ၊ ငါ့မှာ ဘယ်သူက လာပေးမှာလဲ၊ အလုပ် လုပ်တော့လည်း
အဲဒီလောက် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“ငါ ညက အင်တာနက် ဝင်ကြည့်တယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ရှာတာ... ငါ နိုင်ငံခြားမှာ Ph.d တက်လို့ရသား
ဝင်ရှာတာ”

“တွေ့လား”

မြလွန်းချို

“တွေ့တယ်... ပြည်သူ့ကျန်းမာရေး ဆိုတာလေး ခက်တော့ ခက်တယ်၊ ဆရာဝန်မဟုတ်လည်း တက်လို့ရတဲ့ Dual degree တွေ ရှိတယ်”

“နင် ဘာစိတ်ကူး ပေါက်နေတာလဲ”

“ငါ ဘွဲ့ရပြီးရင် အင်တာနက်ကနေ M.P.H လှမ်းတက် မယ် စိတ်ကူးတယ်၊ အဝေးသင်ပေါ့၊ ငါ့ကိုကိုကို မကျေနပ်ဘူး သူက ဆရာဝန်ဆိုပြီး ငါ့ကိုနှိမ်တာ ငါ မကြိုက်ဘူး၊ ကြီးစား ရင် မရစရာ ဘာမှမရှိဘူး၊ နင်လည်း တက်ပါလား”

“ဒီဘွဲ့တစ်ခုတောင် မနည်း ရုန်းကန်ရတာ၊ တော်ပါပြီ၊ M.E ဆိုတာ ငါနဲ့ အဝေးကြီးမှာ မလိုချင်ဘူးလား ဆိုတော့ လိုချင်တာပေါ့”

“အေးလေ... ဘွဲ့ရပြီး နင်က သိခံနဲ့ လက်ထပ်မှာပဲ”

“အိမ်ထောင်ပြုပြီး အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေတော့မယ်၊ အေးအေးချမ်းချမ်းနေရရင် တော်ပြီ၊ ကျိကျိတက်ချမ်းသာဖို့လည်း မမျှော်လင့်ဘူး၊ ဖြစ်နိုင်တာကိုပဲ စိတ်ကူးယဉ်တော့မယ်၊ အရင်ဆုံး ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်တစ်ခုရဖို့ ကြိုးစားရ ဦးမယ်”

“ငါက အလုပ်အတွက် ပူစရာမလိုဘူး၊ ငါ့ဦးလေးကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်ရုံပဲ”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာလေး၊ လူတချို့က အဆင်သင့် တွေနဲ့ မွေးလာခဲ့တာလို့ နင်ဆို အိမ်ထောင်ဖက်ရော၊ ငွေရော၊ အလုပ်ရော ဖွားဖက်တော်အနေနဲ့ ပါလာပြီးသား”

“ဘာလဲဟ... ဖွားဖက်တော်”

“ဖွားဖက်တော်ဆိုတာ ဗုဒ္ဓဝင်က လာတဲ့ကား၊ လူ တစ်
ဇာတ်မှာ ကုသိုလ်ကံ အဟုန်ကြီးလွန်းတော့ သူ့ပါရမီကို
ပြည့်စို့ သူနဲ့တူတူ မွေးလာတာတွေ ရှိတတ်တယ်၊ မဟော်သဓာဆို
တော်တော် တစ်ထောင်ရှိတယ်၊ အတိတ်ကုသိုလ်ကံ ကြီးတော့
တန်ခိုးရှိန်ဝါကြီးပြီး ကိုယ့်အခြေ အရံက တစ်ခါတည်းပါလာတာ”

ဒီထက်ပိုပြီး ရှင်းပြနိုင်သော်လည်း မရှင်းချင်တော့ပါ။
သူ့ကံ၊ ကံ၏ အကျိုးကို မယုံကြည်တာထက် သင်ကြားခံရခြင်း
ဆိုသူပို ပို၍ နားရှုပ်သွားလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သူနားထဲ ဝင်နိုင်
ထောက် သလောက်ပဲ ရှင်းပြရပါသည်။

သူဆိုလျှင် အတိတ်ကုသိုလ်ကံ တော်တော်ကောင်းခဲ့လိမ့်
မည်။ သူ့မှာ လိုအပ်တာ ဘာမှမရှိခဲ့။ သူနှင့် ပြည့်စုံ ကြွယ်ဝခြင်း
သည် ဘယ်တော့မှ ခွဲ၍မရ။ ဒီလိုရာတွင် သူသည် ပညာရေးနှင့်
ဆက်သက်၍ စိတ်အားငယ်ရသည်။ ဉာဏ်နှင့်ပတ်သက်၍ မှတ်အား
နိမ့်လှသည်။

နှင့်အလုပ်အတွက် ငါ့တာဝန်ထားပါ မာန်...၊ ငါ နင့်ကို
ခပ်မထားပါဘူး”

“ငါ ဘယ်သူ့အကူအညီမှ မလိုချင်ဘူး ယုလျာ”

“ငါ့ကိုက သူငယ်ချင်းတွေပဲ”

“အကြွေးတွေထဲမှာ စေတနာအကြွေးက ကြောတ်ပရာ
အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဘာလို့လဲ”

“ဆပ်ရခက်လို့၊ ပမာဏ အနည်းအများ မှန်းလို့လည်း မရဘူးလေ၊ နင်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်းတွေလို ခင်တာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ပေးသူ ယူသူအဖြစ်နဲ့ဆို ရှုပ်ကုန်လိမ့်မယ်၊ ငါ နင့်ကို ကျေးဇူးမတင် ချင်ဘူး”

ကျွန်မ၏ ထိုစကားများအတွက် သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား ပါသည်။ ကျွန်မက ဆင်းရဲချို့တဲ့ခြင်းနှင့် ခွဲခြားမရသူ။ ကျွန်မအတွက် အတိတ်ကုသိုလ်ကံသည် နည်းပါးလှပေ၏။ ဒီကြားထဲ ကျန်းမာရေး ကလည်း ချို့တဲ့သေး၏။ တစ်လ ဆေးဖိုးနှင့် ဆေးခန်းခက အောက်ထစ် နှစ်သောင်း ပတ်ဝန်းကျင်ရှိသည်။ စားစရာမရှိပါ၍ လျော်စရာရှိနေရသည့် ဘဝ။

ချမ်းသာသော သူငယ်ချင်းထံမှ တစ်စုံတစ်ရာ မျှော်ကိုး၍ ခင်မင်ရသောလူမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ ကျွန်မမှာ သူ့ကို တစ်ဦးတည်း သော ဆွေမျိုးသားချင်းအဖြစ် သဘောထားပါသည်။

ကျွန်မ၏ သေသည်၊ ရှင်သည် မသိရသော အစ်ကို နှစ်ယောက်ကမူ ကျွန်မအား ရှိတယ်တောင် ထင်မှတ်ကြပုံမရပါ။

ဤအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍လည်း သူက ရင်ဘတ်စည်တီး အထူးအဆန်း ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မ၏ မိသားစုအပေါ်ထားသော ခံယူချက်ကလည်း သူနှင့် ကွာခြားပါသည်။

“နင်တို့ လက်ထပ်ရင် ကလေး ဘယ်နှစ်ယောက်ယူမလဲ မာန်”

“တစ်ယောက်မှ မယူဘူး”

“ဟင်... တစ်မျိုးပါလား”

“နင်နဲ့ ငါ Can you depend on your family ဆိုတဲ့

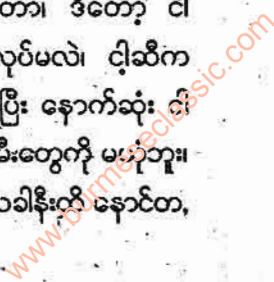
ကြည့်ဖူးတယ်လေ”

“အဲဒါက ရုပ်ရှင်ပဲ”

“အပြင်မှာ အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်နေတာပဲ ယုလျာ၊ သားသမီးတွေကိုမွေးပြီး ကြီးပြင်းလာအောင်၊ ပညာတတ်အောင် စောင့်ရှောက်ရတဲ့ တာဝန်က သိပ်ခက်တာ၊ ဒါပေမယ့် ကလေးတွေက မိဘတွေကို အသုံးချဖို့ပဲ စဉ်းစားကြတယ်လေ၊ ဥပမာ ငါ့အစ်ကိုတစ်ယောက်ပေါ့၊ ရသမျှ အဆီအနှစ် အကုန်လုံး သူတို့အတွက် အသုံးချကြတယ်၊ အောင်မြင်ချိန်ကျတော့ မိဘဆိုတာ မလိုတော့ဘူး နင်သိလား... အမေ ဆေးဝယ်စရာမရှိလို့ ငါ သူတို့ဆီ ပိုက်ဆံသွားတောင်းတာ အစ်ကိုကြီးက ကားပြင်ဖို့ ပိုက်ဆံတောင် ခေါ်လို့ သူ့ရုံးကို ဘတ်စ်နဲ့ သွားနေရပါတယ်တဲ့၊ အစ်ကိုလတ်က သူ့မိန်းမ မီးဖွားဖို့ငွေထဲက မဲပေးနိုင်ဘူးတဲ့”

“နင့်ဟာတွေကလည်း နားရှိလို့သာ ကြားရတာ”

“အဲဒါ တကယ်ဖြစ်နေတာ... ဖြစ်ခဲ့တာ၊ ဒီတော့ ငါ ထက်ထပ်ရင် ကလေး လုံးဝမယူဘူး၊ ဘာလုပ်မလဲ၊ ငါ့ဆီက ငွေတွေ၊ အချိန်တွေ သူတို့ဆီမှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံပြီး နောက်ဆုံး ငါ့ နီးနီးပဲကျန်ခဲ့မှာမျိုး သေချာနေတာ၊ ငါ သားသမီးတွေကို မယူဘူး၊ ငါ့အစ်ကိုတွေလိုမျိုးပဲနေမှာ၊ ငါ့အမေကလေ သေခါနီးက နောင်တ၊

တွေနဲ့ သားတွေကို မျှော်လင့်ပြီး ရင်းနှီးခဲ့သမျှ သူ့ဆေးဖိုးကလေး တောင် ပြန်မပေးနိုင်လို့ သေသွားရရှာတယ်”

“ဒါကတော့ သားသမီးဆိုတာ မမျှော်လင့်ကောင်းဘူးလေ”

“ဘယ်သူပြောလဲ၊ ငါတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ဘုရားတောင် မအေ့ကျေးဇူးကို ဆပ်ရတယ်၊ မိဘနဲ့ သားသမီးဆိုတာ inter-dependent ပဲ၊ အလှည့်ကျရင် မိဘကို ပြန်ကိုကြည့်ရမှာ သားသမီးတိုင်း တာဝန်ပဲ၊ ငါ သိပ်ငယ်သေးလို့ ငါ့အမေကို ပေးသေလိုက်ရတာ၊ နို့မို့ အသေမခံဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါ ကလေး လုံးဝ မချစ်တတ်ဘူး၊ လက်ထပ်ပြီးရင်လည်း မလိုချင်ဘူး”

“မိခင်စိတ်ကလေးနဲ့ ပြောပါဟာ၊ ငါကတော့ ကလေး ချစ်တယ်၊ သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက် မွေးမယ်”

“ကြီးလာတော့ နင့်ကို တစ်လှည့်စီ နိုင်စက်ကြမယ်လေ”

“နင်နဲ့ငါ တော်တော်မတူကြတာဘဲနော်”

“ဘယ်တော့မှ တူမှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါက ကိုယ်တွေ့ ပေါ်မှာပဲ ဆုံးဖြတ်ချက် ချတတ်တယ်၊ ဘာမဆို Practically ပဲ၊ အချစ်နဲ့ လက်ထပ်တာကလွဲရင် ကျန်တဲ့ကိစ္စ အားလုံး အကျိုးအမြတ်ပဲ စဉ်းစားတယ်၊ အဲဒါကြောင့်မို့လား မသိဘူး၊ ငါ တစ်ခါမှ မမြတ်ဖူးသေးဘူး”

“နင် ဒီခြောက်လအတွင်း ဘာလုပ်နေလို့ ငါ့ကို မဆက်သွယ်
တာလဲ”

ပစ္စုပ္ပန်ကာလသို့ ယုလျာမေးခွန်းက ပြန်ဦးတည်လိုက်သည်။

“ငါ ခရီးထွက်သွားရတယ်”

“ရုံးကိစ္စလား”

“အင်း... သွားတာက လေယာဉ်နဲ့ ဒါပေမယ့် အရမ်း
ခင်ပန်းသွားလို့လား မသိဘူး၊ ပြန်လာတော့ ဆရာဝန်ဆီ တန်းပြေး
ရတာပဲ”

“ဆရာဝန်က ဘာပြောလဲ”

“နိုင်ငံခြား မထွက်ဖို့ပေါ့၊ ဦး... ဆေးရုံတက်ဖို့ပြောတယ်”

“နင် ဘူးထောင် သင့်တယ်”

“ဆေးရုံမှာဆို ငါတစ်ယောက်တည်း နေရမှာပေါ့”

“လို့အပ်လို့ တက်ခိုင်းတာပဲဥစ္စာ၊ နင့်နှလုံးက ဟတ်စ်
ဟတ်စ် ဖြစ်နေတာ ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ အခု စကားပြောနေရင်းနဲ့
နင့်မျက်နှာက တစ်ချက် တစ်ချက် ဖြူလိုက် ပြာလိုက်နဲ့ အသက်
ရှူရတာ မဝသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အောက်ရှူရတာ မဝဘူး၊ နင် အိပ်ချင်
နေပြီလား ယုလျာ”

“ဟင့်အင်း... နင်ဈေး”

“ငါ အိပ်ရမှာ ကြောက်ဘယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အိပ်လိုက်
ခင် ပြန်မနိုးတော့မှာ ကြောက်တယ်”

“ဟန်ရယ်”

“ငါတို့ နှစ်ယောက်မှာ စိတ်ချမ်းသာပြီး ရယ်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေလည်း ရှိခဲ့သားပဲနော်”

“အဲဒါတွေ အကုန်လုံး နှင့်ကြောင့်လေ”

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သည် အင်းလျားရေပြင်နှင့် နီးသော နေရာများသို့ သွားရောက် လမ်းလျှောက်ခြင်းမျိုးကို သဘောကျ ကြသည်။

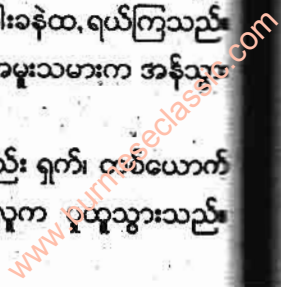
လောကကြီးနှင့် အဆင်မပြေသည် ဖြစ်စေ၊ ပြေသည် ဖြစ်စေ အင်းလျားကို သွားကြသည်။ အာစီတူး အင်းလျားသည် ညနေဘက်ဆို ထိုင်ခုံ လုံးဝ မရတတ်။ ဘောင်ပေါ်မှာ ထိုင်သူတွေ ကျပ်ညပ်နေတတ်သည်။ တစ်ခါက နှစ်ယောက်အတူ လမ်းလျှောက် နေခိုက် ကျွန်မ မျက်လုံးက လွတ်နေသောခုံတန်းကို အရင်ပြင်သည်။

“ယုလျာ... ခုံလွတ်နေတယ်”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ နင် အရင်ပြေးနှင့်ဟာ၊ ငါ အကြော် စားတာ ခိုက်တင်းနေလို့”

ကျွန်မက အပြေးအလွှား ခုံတန်းနား ရောက်သောအခါ ဘေးခုံက ကောင်လေး ငါးယောက်က ဝါးခနဲထ၊ ရယ်ကြသည်။ ခုံပေါ်မှာ အန်ဖတ်တွေနဲ့ ဘယ်ကာလနာအမူးသမားက အန်သုဇ သလဲ မသိပါ။

ကျွန်မမှာ ဝိုင်းရယ်တာကို ရှက်လည်း ရှက်၊ လမ်းယောက် တည်း ပြေးရတာကို ဒေါသထွက်ကာ လူက ပူထူသွားသည်။

ယုလျာကပါ ရယ်မောပြီး...

“ငါတို့ စဉ်းစားဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒီခုံ တစ်ခုံတည်း လွတ်နေ
တာ တစ်ခုခုတော့ အကြောင်းရှိလို့ပဲ ဆိုတာ”

သို့သော် ကျွန်မက အရှက် အရင်ကွဲရတာ ဖြစ်သည်။

“နင်နဲ့ အင်းလျားနဲ့က တော်တော် အကျိုးမပေးတာနော်”

“အာစီတူး အင်းလျားနဲ့ပါ၊ မြကျွန်းသာ အင်းလျားမှာဆို
နည်းရတယ်၊ ဘယ်တော့မှ တလွဲမဖြစ်ဘူး”

“ဘာမလွဲတာလဲ၊ နင့်ဟာနင် မျက်လုံးက မမြင်တာ”

အဲဒီတုန်းက အင်းလျားပေါင်ပေါ်က အတွဲ တစ်တွဲ သည်
ကျွန်မ လှမ်းအကြည့်တွင် ထုရိုက်လျက် ရှိကြသည်။ ကောင်မလေး
က ကောင်လေးကို ရိုက်နေတာ။ ကောင်လေးက ခေါင်းကြီးငုံ့လျက်၊
ထစ်ခုခုတော့ သေချာပါသည်။

ဒီအတွဲဟာ မဟုတ်တရုတ်ဖြစ်လို့ ဖြေရှင်းဖို့ နည်းလမ်း
ရှာရင်းနဲ့ ရန်ထဖြစ်ကြတာပဲနေမှာဟု တွေးရင်း ကျွန်မ ရှေ့တည့်
တည့်က ဓာတ်တိုင်ကို မမြင်ဘဲ ခေါင်းနှင့် တည့်တည့် ဝင်ဆောင့်
မိလေသည်။

“အား”

ယုလျာကလည်း ကျွန်မ အော်သံကြားမှ...

“ဟင်... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ... ခလုတ်တိုက်
တာလား”

ဟု မေးရှာသည်။

“နင့်အမေ ကလွှား၊ လေ့တ်တိုက်တာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့
ခေါင်းနဲ့ဆောင်မိတာ၊ အား... နာလိုက်တာ၊ နဖူးတော့ ဖူးပြီ
ထင်ပါရဲ့”

“ဟား ဟား... နင့်နယ် ဒီဇာတ်တိုင်တောင် မမြင်ဘဲ
ဝင်တိုက်ရသလား၊ လူကြားလို့တောင်မကောင်းဘူး၊ မုန်း ပြစ်မီး...
အာလူးက သိပ်မကြီးပါဘူး... ဖွ...ဖွ...ဟား...ဟား...”

“အဲဒီတုန်းက အာရုံက ဟိုအတွဲကိုပဲ ရောက်နေတာ
အင်းလျားဆိုတာ ဒီလောက် လူစည်တဲ့နေရာ၊ ကောင်မလေးက
ငိုလည်းငို၊ ရိုက်လည်း ရိုက်ဆိုတော့ မဟုတ်မှလွဲရော...”

“ဟိုကိစ္စပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“နောက်တစ်ယောက် တွေ့လို့ရော...”

“ငိုလည်း ငိုတယ်ဆိုတော့ အထုပ်နဲ့ အထည်နဲ့မို့လို့
ဖြစ်ရမယ်”

နှစ်ကာလ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော ထိုအကြောင်းကို သတိတရ
ပြောဖြစ်ဘိုင်း ဤသို့ ငြင်းခုံရလေ့ရှိပါသည်။ ခုနေ့ခါမှာ တိုအတွ

သည် ကလေးငါးယောက်တောင် ကချင်မှ ကမည်။ သို့မဟုတ် တွဲတွာ၍ အိမ်ထောင်ကိုယ်စီ ကျလောက်ရောပေါ့။ အချိန်ဆိုတာ ထူကို ကောင်းကောင်း ပြောင်းလဲစေနိုင်တယ် မဟုတ်လား။

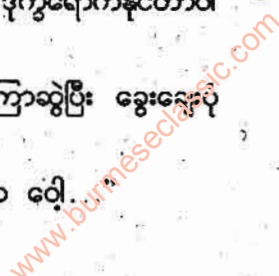
“နေပါဦး... ငါ အခုမှ သတိရတယ်၊ ငါက အဲဒီအတွဲကို ငါ့နေတုန်းမို့ ဓာတ်တိုင်ကို ဝင်တိုက်မိတာ ထားပါတော့၊ နှင်က ငါ ဝင်တိုက်တော့မှာ သိနေလျက် ဘာလို့သတိမပေးလဲ၊ တမင် ပြောဘဲ ထားတာမို့လား။”

“ငါလည်း အဲဒီအတွဲကို စပ်စုနေတာလေ၊ နို့မို့ ငါ သူငယ်ချင်းလေး ခေါင်းနဲ့တိုင် ပစ်ဆောင့်တာ တားမှာပေါ့ဟယ်၊ တိုင်နဲ့ခေါင်း ဆောင့်လို့မသေဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်း ကြေပါနဲ့လို့”

“အစုတ်ပလုတ်မကြီး၊ ငါ ဘယ်တော့မှ သေကြောင်း ကြေဘူး သိလား၊ သေတယ်ဆိုတာ မဆန်းပါဘူးဟာ၊ သေကြောင်း ကြေတယ်ဆိုတာက အရှုံးပေးတာ၊ လက်မြှောက်တာ၊ ကံကြမ္မာ ရေ... ငါတော့ ခန္ဓာမရှိရင် ဒုက္ခမရှိလောက်ဘူး ဆိုပြီး လက်နက် ချတာ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာအရဆို အဲဒါတွေက သက္ကာယဒိဋ္ဌိတွေပဲ၊ ခန္ဓာမရှိလို့ ဒုက္ခငြိမ်းမှ မငြိမ်းတာ၊ ဝိညာဉ်က ဒုက္ခရောက်နိုင်တာပဲ၊ အဲဒီလို အယူမျိုးဆိုတာ မှားတယ်”

“နောက်တစ်ခေါက်က နှင် နန့်ကြောဆွဲပြီး ခွေးချောပုံ တက်နှင်းတာ”

“အမယ်လေး... အန်ချင်လိုက်တာ ပေါ့...”

“ငါအိပ်ရာထဲ မအန်နဲ့နော်၊ အန်မယ်ဆို ထ...”

“အပိုတွေ ပြောပြန်ပြီ၊ ငါအန်အောင် နင် စတာလေ”

“ဟုတ်တာပဲ ဥစ္စာ၊ နင် ပဲများပြီး ဖိနပ်အသစ်နဲ့ လမ်း
လျှောက်တာ၊ ခွေးချေးပုံတောင် မမြင်ဘူး”

“အာစီတူး အင်းလျားက ငါနဲ့ အကျိုးကိုမပေးတာပါဟယ်”

“မြကွန်းသာ အင်းလျားမှာ တစ်ရက်သွားထိုင်တုန်းက
အနားကအတွဲ ကိုရီးယားကား ရိုက်နေတာရော မှတ်မိသေးလား”

“ကောင်မလေးက ရုပ်ဆိုးတယ်လေ၊ ကောင်လေးက
သားရေဂျာကင်ကြီးနဲ့၊ နေရိပ်တဲ့ အချိန်ကြီးမှာ ထီးဆောင်းလို့
တို့ကြည့်နေတုန်း ထီးက လေတိုက်ပြီး လွင့်သွားတော့ သူတို့
အရှက်ကွဲတာလေ၊ မှတ်မိတာပေါ့၊ ငါဆို အသံမထွက်အောင်
ထိန်းပေမယ့် ဘယ်လိုမှ ထိန်းထားလို့မရဘူး၊ ရယ်တာ အသံ
ကျယ်ကြီး ထွက်ရောပဲ”

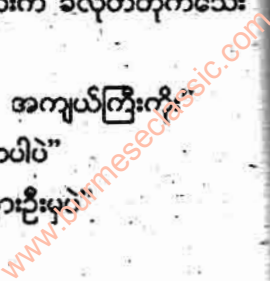
“အေးလေ... နင်ရယ်တော့ ငါပါလိုက်ရယ်ရင်း အဲဒီအတွဲ
ရှက်ပြီး ထပြေးပါလေရော”

“သူတို့ ထအပြေးမှာ ကောင်လေးက ခလုတ်တိုက်သေး
တယ်လေ”

“တိုက်မှာပေါ့... နင့်ရယ်သံက အကျယ်ကြီးကိုး”

“အံ့မယ်... နင်လည်း ရယ်တာပါပဲ”

“တစ်ခါလောက် အင်းလျား သွားဦးမှာပဲ”

“ဒီညနေ... နင်မအားလို့ ငါက သွားချင်နေတာ၊ ဘာရယ် ဆော့ မဟုတ်ဘူး။ အင်းလျားမှာ သွားထိုင်ရတာ စိတ်ညစ်ညူးတာ သတ်သာတယ်။ ကောင်မလေးတွေကတော့ ရှေ့တွေ၊ ကြည့်ရတာ Fresh ဖြစ်တယ်။ ငါတို့က အသက်ကြီးပြီလေ၊ ငယ်ရွယ် နုပျိုမှု ဆိုတာ ပြန်မရနိုင်တော့ဘူး။ ဇရာက စကားပြောနေပြီ”

“အသက်ကြီးလာတာ ကောင်းလည်း ကောင်းတယ်၊ တောင်းလည်း မကောင်းဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အသက်ကြီးတော့ ရင့်ကျက်လာတာပေါ့ဟာ၊ အတွေ့ ခကြုံလည်းစုံပြီလေ၊ တော်တန်ရုံဆို ရင်ထဲမရောက်ဘူး။ မခံစား နား။ ငယ်တုန်းက ဖတ်ခဲ့တဲ့ ဟာသဝတ္ထုတွေ ခုနေ ပြန်လှန် ကြည့်ရင် စာရေးဆရာကို ကောက်ထုချင်စိတ် ပေါက်လာတယ်။ မရယ်ရလို့ ပေါတောတောဖြစ်နေလို့ မကောင်းတာက ထိန်းသိမ်း ရတာတွေ ပိုများလာလို့”

“ကြက်ကြော် ဆိုင်ထဲမှာ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စရော မှတ်မိသေးလား”

“အို... မှတ်မိတာပေါ့၊ ဟားဟား... အဲဒီတစ်ခါ အထင်ခံရ တာ တော်တော်ဆိုးတာနော်၊ ငါဖြင့် ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောရဲဘူး”

“နင် ငါ့ကို အလှပြင်ပေးတာ ဘာပုံ ပေါက်သွားလဲ ဆိုတာ သက်သေပဲလေ၊ ပြန်တွေးရင် ရှက်လိုက်တာ ဟင်း...”

“အောင်မယ်... နဂိုရှိမှ နဂိုင်း ထွက်တာပါနော်”

“ဪ... ငါက တောကြက်ပုံ ပေါက်နေတယ်ပေါ့လေ”

၇၆

မြလွန်းချို

“ဟီး...ဟီး... မဟုတ်ပါဘူး၊ နင်က မြို့ကြက်...”

နှစ်ယောက်သား သိုက်စွက် ပြန်ပြောမိတိုင်း ရယ်မောရင်ရန်ဖြစ်ရတတ်လေ့ ရှိသည်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း သူ ကျွန်မကို အလှမပြင်ပေးတော့ချေ၊ ကျွန်မကလည်း အပြင်မခံတော့။ အလှပြင်တတ်သော မျက်နှာများ နောက်ကွယ်တွင် မည်သို့သော ရှုပ်ထွေးမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ကြောင်း ကျွန်မတို့ လက်တွေ့ သိခဲ့ပြီးပြီ။

“ငါတို့နှစ်ယောက် ဒီလောက် ခင်သွားလိမ့်မယ်လို့ နင့်ကို တွေ့စက ဟကယ် မထင်မိဘူးသိလား၊ ခုတော့ အံ့ဩစရာပဲ နော်၊ လူတွေ ဒီထောက်အမျှကြည့်မယ့် ငါတို့ နှစ်ယောက် စိတ်တူကိုယ်တူနဲ့ တစ်ယောက်ဟဲ့ တစ်ယောက် ချစ်ကြတယ်၊ နားလည်ပေးကြတယ်၊ နင်က ငါ့အတွက် ဘုရားသခင်ရဲ့ လက်ဆောင်ပဲ... သိလား မာန်”

“ငါတို့နှစ်ယောက်က ပြိုင်စရာမှ မလိုတာကိုး၊ လူတွေမှာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြိုင်နေရင် ဘယ်တော့မှ အဖော်စစ်ကို တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါကြောင့် နင်သေသွားရင် ဆိုတာမျိုး ငါ မကြားချင်တာ ဟန်၊ နင်က ငါ့အတွက် အဖော်ပဲ၊ ပါဟိုနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြန်အလှန် နားလည်မှုရှိကြတယ်၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကူကြတယ်၊ တစ်ယောက် မရှိရင် ကျန်တဲ့ တစ်ယောက်က နေနိုင်မယ်လို့ နင် ထင်လား”

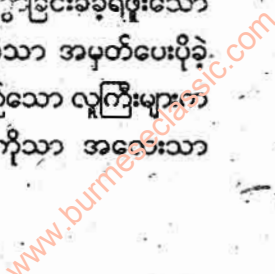
www.burmeseclassic.com

“ဒါကြောင့် နှင် အိမ်ထောင်ပြုရမယ်လို့ ငါ ပြောတာပေါ့”
 နှစ်ယောက်သား ပြောစရာစကားများ ကုန်သွားသလို
 ညီတိဆိတ်သွားကြသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မမှာ သိခံခဲ့ပြတ်စဲပြီး
 နောက်ပိုင်း ပတ်သက်မှုလေးတွေ ထပ်မံရှိခဲ့သလို ယူလျာမှာလည်း
 အလားတူပဲဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဆိုတာမျိုး
 ဆုတ်ဘဲ ချဉ်းကပ်လာသူ အားလုံးအား ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံး
 အယာများဖြင့် ခေါင်းလည်း မညှိတ်၊ ခေါင်းလည်း မခါတတ်
 တော့။

အချစ်ဆိုတာကို သံသယ ကြီးကြီးဖြင့် အရာရာအား
 ညွှယ်လင့်တကူ စွန့်ပစ်ခဲ့ကြသည်။ သိခံလိုမျိုးပဲ၊ ကိုကိုလိုမျိုးပဲ၊
 အိပ်ပျက် ထိုယောက်ျားများ၏ အတ္တများကို ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်
 နောက်ကွယ်မှာ ဟားတိုက် ရယ်မောခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မကြိုက်သော ပုံစံမျိုးမှာ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်
 နှင့် နူးညံ့စွာ စကားပြောတတ်သော ပုံစံမျိုးဖြစ်ပြီး သူကတော့
 ဆတ်နှင့် လျော်ညီစွာ ဝတ်စား ဆင်ယင်တတ်သော ခပ်ဆိုးဆိုး
 ဆောင်လေးများကိုမှ ရင်ခုန်၍ရသူ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မက ရွယ်တူတစ်ယောက်ပဲ ခြင်းခံခဲ့ရဖူးသော
 ကြောင့် နောက်ထပ် အသက်ကြီးသူများကိုသာ အမှတ်ပေးပိုခဲ့
 သည်။ သူကတော့ အရာရာ သိတတ်နားလည်သော လူကြီးများက
 ပိုရက်စက်တတ်သည် ဆိုကာ လူငယ်များကိုသာ အလေးသာ
 ခဲ့သည်။

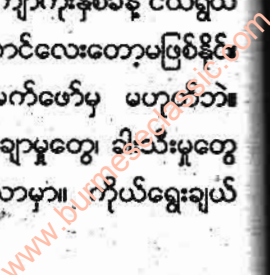
ကလေးချိုချင်တဲ့မိန်းမဟု သူ့ကို ကျွန်မက ခေါ်လေ့ရှိသည်။ သူကတော့ ကျွန်မကို အသုဘရှင်တဲ့။ အသက်ကြီးတော့ ပို၍ သေခါနီးသည်။ ကိုယ့်လက်ထဲရောက်တော့ သေရင် ကိုယ်က အသုဘရှင်တဲ့။

အခု နောက်ဆုံး သူ့ကောင်လေးနာမည်ကို ကျွန်မပင် မသိသေး။ ကျွန်မကတော့ သံယောဇဉ်တွေ စောစီးစွာ ဖြတ်လိုက်ပြီ။ သူကတော့ ကင်မရွန်း ဒိုင်းယက်ဖိနဲ့ ဂျပ်စတင် ဘားလိတ်တို့ လက်ထပ်ဖြစ်ရင် သူနဲ့ အဲဒီကောင်လေး လက်ထပ်ဖြစ်မယ်ဟု ဘာမှမဆိုင်ဘဲ ပြောလေသည်။ ဟိုက ဟောလီးဝုဒ်မှာ။ ယောက်ျား က မိန်းမထက် အသက် အစိတ်ငယ်လည်း ဒါ အချစ်ပဲ ဆိုကာ လက်ခုပ် ဝိုင်းတီးပေးမည်။ ဒီမှာက အဲဒီလောက် လွယ်ကူ ချောမွေ့ပါ့မလား။

ကျွန်မတို့ထက် သူ့ကောင်လေးက တော်တော် အသက် ငယ်လွန်းနေသည်။ အသက်ငယ်လွန်းသည့်အပြင် ဘဝ အတွေ့ အကြုံကလည်း ကျောင်းသားပဲ ရှိသေးသည်။

လုပ်ငန်းခွင်ထဲ ရောက်နေသည့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဘဝလက်တွဲဖော်သည် သူ့ထက် ရှစ်နှစ်ကျော်ကိုးနှစ်ခန့် ငယ်ရွယ် သော အတွေ့အကြုံ မရင့်ကျက်သည့် ကောင်လေးတော့မဖြစ်နိုင်။

ဘဝလက်တွဲ ဖော်ဆိုတာ အိပ်မက်ဖော်မှ မဟုတ်ဘဲ။ အိပ်မက်ထဲမှာ အဆင်မပြေမှုတွေ၊ ကုန်းချောမှုတွေ၊ ခါးသီးမှုတွေ မရှိပေမယ့် လက်တွေ့ဘဝမှာတော့ ရှိလာမှာ။ ကိုယ်ရွေးချယ်

ထိုက်တဲ့ လူက အဲဒါတွေကို သေချာ နားလည်ပါ့မလား။ ကူပြီး
ခွဲရှင်းပေးနိုင်ပါ့မလား။

လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ ထိထိုးသလိုပဲဟု ဆိုလျှင် ကျွန်မတို့
နှစ်ယောက်လုံး ထိပေါက်မှာမယ့်၍ ထိထိုးလေ့ရှိသူများ မဟုတ်ကြ။

ကလေး မုန့်စားသလို လွယ်ကူတဲ့ကိစ္စလည်း မဟုတ်။
သူ့ကို နားလည်၍ ဘဝအတွေ့အကြုံ ရှိသော လူတစ်ယောက်နှင့်

ကျွန်မ လက်ထပ်စေလိုသည်။ ဒါဟာ ကျွန်မရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒ
ဖြစ်ပေမယ့် ဟိုကောင်လေးနှင့်တော့ သဘောမတူပါ။ အသက်ငယ်

တာ တစ်ခုတည်းနဲ့ secure အောက်သွားပြီ။ ကျွန်မ ဖြစ်စေချင်သော
ထူးမျိုးတွေက သူ့နားမှာ အိမ်ထောင်သည်တွေအဖြစ်နဲ့ လုပ်ဖော်

တိုင်ဖက် အဖြစ်တွေသာ ရှိလေသည်။
“နင့်ကို နှလုံး အစားထိုးလို့ ရလား”

အကြာကြီး တိတ်နေပြီးမှ သူ မေးလိုက်သော မေးခွန်းက
ချယ်စရာ။

“ရှုပ်ရှင်တွေ ထဲမှာတော့ ခဏခဏ ပါနေတာပဲ၊ နောက်ဆုံး
အခြေအနေရောက်ရင်တောင် မျှော်လင့်စရာ ရှိပါသေးတယ် မာန်”

“နင် လက်မထပ်ချင်လို့ လျှောက်ပြောနေတာလား”

“နေပါဦး... နင် ငါ့ကို အတင်း ယောက်ျားယူခိုင်းနေတာ
ဒီကိစ္စက ဒီလောက် အလျင်လိုနေလို့လား”

“သတို့သမီးဝတ်စုံနဲ့ နင့်ကို မြင်ချင်လို့ပါ ယုလျာ ပြန်မာ
ထိုင်မသိမ်း ဝတ်စုံနဲ့လေ့”

“ငါ လက်ထပ်ရင် နင် စိတ်ချမ်းသာမှာလား”

“အင်း... စိတ်ချရတဲ့လူ ဆိုရင်ပေါ့”

“အဲဒါက မသိနိုင်ဘူးလေ၊ အခု အဆင်ပြေပေမယ့် လက်ထပ်ပြီးမှ အဆင်ပြေမပြေ ငါ ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“ငါ မှာချင်တာတွေရှိသေးတယ်၊ ငါသေရင် ငါ့ကို အုတ်ဂူ လှလှလေး လုပ်ပေးရမယ်နော်၊ ငါ့အုတ်ဂူဘေးမှာ မြက်စိမ်းတွေ စိုက်ပေးရမယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့ကို အရိပ်အာဝါသ ကောင်းတဲ့ နေရာမှာပဲ မြှုပ်ပါ။ တစ်ဘဝလုံး အရိပ်မရှိခဲ့တော့ သေသွားတဲ့အခါ အရိပ်အောက်မှာပဲ နေချင်တယ်”

“နင့်အစ်ကိုတွေကို အကြောင်းကြားပေးရမလား”

“ဟင့်အင်း... ငါ့အတွက် သူတို့က အရင် သေခဲ့ပြီးသား လူတွေပါ”

“နောင်ဘဝ ဆိုတာ တကယ်ရှိလား မာန်”

“ရှိတာပေါ့၊ Reincarnation ဆိုတာ တကယ်ရှိတာ အဲဒါ သံသရာလို့ခေါ်တယ်၊ လူဟာ စွဲလမ်းမှုတွေငြိပြီး ဘဝမပြတ် ကျင်လည်ရကယ်၊ သေပြီးတဲ့အခါ တိရစ္ဆာန်လည်း ပြန်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ လူလည်း ပြန်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ လည်း ကျင်လည်နေနိုင် တယ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ သံသရာစက်ဝန်းဆိုတာ လည်နေတာတဲ့”

“သော်...”

“နောင်ဘဝဆိုတာ ရှိတယ် ယုလျာ၊ နင် Fluke ကားကို ကြည့်ဖူးသား၊ ဒေါသနဲ့ မောဟ ပေါင်းပြီး သေခါနီး အစွဲပါတော့

သားက ခွေးဖြစ်ပြီး သူ့အိမ်သူ ပြန်လာတာလေ၊ ငါလည်း နှစ်သိ အဲသလိုများ ရောက်လာမလားဘဲ”

“လာချင်းလာ လူ့ဘဝနဲ့ပဲ ပြန်လာပါဟယ်”

“ယုလျာ ငါ့ကို ဖက်ထားပေးပါလား”

ကျွန်မခါးကို ပွေ့ဖက်ကာ နှစ်ယောက်အတူ အိပ်ရန် ငြိစား၍ မျက်လုံးမှိတ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းရဲ့ ခင်ခွင်မှာ နေရတာ အေးချမ်းပါသည်။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ဟာ တကယ်ဆို ဆုံတွေ့ဖို့ ခက်ခဲ သွန်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နှစ်ခုမှာ ရှင်သန်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ ဆုံတွေ့ခဲ့ကြပါသည်။

သူသည် ကျွန်မနှင့်ဘဝတစ်ခုခုက တစ်စုံတစ်ရာ တော်စပ် နှစ်သောသူ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်ပါသည်။ ကျွန်မ စိတ်နှင့် ကိုယ်သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ဝေးကွာလာသည်။ ဆုလျာ၏ အသက်ရှူသံသည် တစ်ခန်းလုံး ပျံ့နှံ့နေသည်။

စကားပြောရတာ သိပ်ကြာသွားတော့ မောပြီ ထင်ပါရဲ့။ ဆုလျာ အိပ်သွားတာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ သူ့မျက်နှာကို လက်ဖြင့် အသာကလေး ထိလိုက်သည်။

“ငါ နင့်ကို ချစ်တယ် သူငယ်ချင်း...”

သူ မရှိတော့တဲ့အခါ...
 ကျွန်မကို သူ အသိပေးတာ စောလွန်းတာလား...
 နောက်ကျတာလား ကျွန်မ မသိဘူး...။
 ခရီးတစ်ခု သွားခါနီးမှ ငါသွားတော့မယ်လို့ နှုတ်ဆက်
 တာဟာ ကျန်ရစ်မယ့်သူကို ညှာတာရာ ရောက်သံလား...
 ပိုရက်စက်ရာ ရောက်သလား... သူ အဲဒါ တွေးမိရဲ့လား...
 ကျွန်မအတွက် သူ မရှိတာဟာ...
 စိတ်ကွက်လပ်တစ်ခု အဖြစ်ထက် ဆိုးရွားလှတယ်။
 သူက ကျွန်မနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ ဘဝတစ်ခုမှာ လူဖြစ်ခဲ့တာ
 ဒါပေမယ့် ကျွန်မအတွက် သူက သူ့ရဲကောင်းပါ။ ဒဏ္ဍာရီထဲ
 သူ့ရဲကောင်းတွေဟာ သူတို့တိုင်းပြည်၊ သူတို့လူမျိုးတွေကို နောက်ဆုံး
 အချိန်ထိ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်သွားခဲ့ကြတယ်။။
 သူကတော့ ကျွန်မ ရင်ခွင်ထဲမှာ
 နောက်ဆုံး အချိန်အထိ
 အဲဒီအတွက် ကျေနပ်သင့်သလား...
 ကျွန်မကို ခံစားရအောင် ဘာလို့ အဲသလို
 ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာလဲ...
 ကျွန်မ သူ့ကို မေးချင်တယ်...
 ဒါပေမယ့် မေးခွင့် မရှိတော့ဘူး
 အဲသလို ကျွန်မ ယုံကြည်ခဲ့ပါတယ်...။

ယုထွန်း

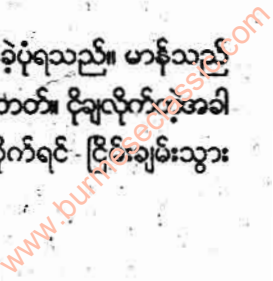
အခန်း (၂)

နာရီနိုးစက်သံက အကျယ်ကြီး ထ၊မြည်သည်။ မျက်လုံးကို နှိတ်ထားလျက်ကနေ မှန်တင်ခုံပေါ်ရှိ နိုးစက်ကိုပိတ်ရန် လက်လှမ်း လိုက်သည်။ နာရီဆီ လက်ကမရောက်ဘဲ ရင်ခွင်ထဲမှ လေးလံ အေးစက်သော ခံစားမှုတစ်ခုကိုရလိုက်သဖြင့် မျက်လုံး မဖွင့်ချင် နှင့်ချင်ဖြင့် ဖွင့်လိုက်သည်။

မာန်...

ခြောက်သွေ့သော မျက်ရည်စီးကြောင်းများက မာန်ပါးပြင် ပေါ်မှာ။

ညက ကျွန်မအိပ်သွားပြီး မာန် ငိုနေခဲ့ပုံရသည်။ မာန်သည် တစ်ခုခုဆို ငိုကာ ခံစားချက်ကို သိပ္ပာန်မထားတတ်။ ငိုချလိုက်တဲ့အခါ သောကတွေ ပျောက်သွားတယ်။ အိပ်လိုက်ရင် ငြိမ်းချမ်းသွား တယ်ဟု မာန်က ယုံကြည်သူ။

ကျွန်မကတော့ ဘာမဆို စိတ်ထဲမှာ သိုဝှက် သိမ်းဆည်းထားပြီး မျိုချတတ်သူ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မက သူ့ထက် ပိုခံစားလွယ်ပါသည်။ မာန်မျက်နှာက အိပ်မောကျနေသူနှင့်မတူ။ အသက်သူ ရှူနေရဲ့လား။

“မာန်...”

“မာန်...”

“မာန်... သူငယ်ချင်း...”

“မာန်...”

သူ့ပုံးကိုလှုပ်နှိုး၍ ကျွန်မခေါ်သည်။ ရင်ဘတ်၊ သူ့ရင်ဘတ်၊ ညက သူ့နှလုံးခုန်တာကို အပြင်လူတောင် မြင်ရသေးသည်။ သူ့ဘယ်ဘက်ရင်ဘတ်ပေါ် ကျွန်မ လက်တင်လိုက်သည်။ လုံဆမခုန်။ တုံ့ပြန်မှု အေးစက်။ သူ့ကို ကျွန်မ ပွေ့လိုက်သည်။ မရ...။ သူ့ကိုယ်က သိပ်လေးလံလွန်းခဲ့ပြီ။ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကို ခေါ်ရင် ကောင်းမလဲ။ ရဲရဲကို သတိရသည်။ ဖုန်းနံပါတ်ကိုနှိပ်သော လက်များသည် မှားယွင်းလျက် သုံးခါမြောက်မှာမှ အမှန်ကို နှိပ်မိသည်။

“မမ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ရဲရဲ...အခု မင်း ဘာလုပ်နေလဲ”

“ကျွန်တော် ကော်ဖီ သောက်နေတယ်”

“ကိုယ့်ဆီကို ခုချက်ချင်း လာလို့ရမလား”

“ဗျာ...”

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်း... သူလေ... ခေါ်လို့မရတော့ဘူး”

“မမ အိမ်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်”

ဆယ့်ငါးမိနစ်သည် ဆယ့်ငါးကမ္ဘာလောက် ကြာလွန်းလှသည်။ ကျွန်မကို ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး သူခွဲခွာသွား ထိပ်မယ်လို့ ကျွန်မလုံးဝမထင်ခဲ့။ သူက ခံနိုင်ရည်ရှိတဲ့မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ။

သူ့မှာရှိတဲ့ ဦးနှောက်ကိုအသုံးပြုပြီး ခက်ခဲလွန်းတဲ့ လူ့ဘဝ နှာ ခက်ခက်ခဲခဲ ခြေချခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ညကတင် ကျွန်မ ပြောခဲ့သေးသည်။ အသက်သုံးဆယ်ဆိုတာ မိန်းမ တစ်ယောက် ဆာလို့ နားရမယ့်အရွယ် မဟုတ်ဘူးလို့။

သူ တကယ် မောပန်းနေခဲ့တာပဲ။ သနားစရာကောင်းလှတဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်။ ကျွန်မ ခုတင်ပေါ်မှာ ကျွန်မ၏ ညဝတ်အင်္ကျီ ဖန်းရောင်ကလေးကို ဝတ်၍ သူ မျက်လုံး မှိတ်နေသည်။ သူ အေးချမ်းစွာဖြင့် ကောင်းကင်ဘုံမှာ ရှိနေမှာပါ။

“နင် ရဲရဲကို လုံးဝ မမြင်ဖူးခဲ့ဘူးနော် မာန်၊ ငါ့ထက် ချစ်နှစ်ကျော်ငယ်လို့ နင် လုံးဝကြည့်မရဖြစ်မှာသိလို့ မိတ်ဆက် ပေးခဲ့တာ၊ အခု နင့်အတွက် သူ့ကို အကူအညီလှမ်းတောင်းတာ နှင် ခွင့်လွှတ်နော် မာန်၊ သူကလွဲပြီး လောလောဆယ် ဘယ်သူမှ ကျေညီနိုင်လို့ပါ”

မြလွန်းချို

မာန့်ကိုတောင်းပန်သလို ကျွန်မဆိုသည်။ ကျွန်မအိမ်က သိလျှင် မိုးမီးလောင်တာထက် ဆိုးလိမ့်မည်။ လူတစ်ယောက် ကျွန်မအခန်းထဲမှာ လာသေနေတယ်ဆိုပြီး အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကြမည်။ ကျွန်မကို ဆူပူကြမည်။ ဒီတော့ ရဲရဲကိုပါ ခေါ်တာ ပိုကောင်းသည်။ ရဲရဲက ဗုဒ္ဓဘာသာပဲမို့ လိုအပ်သော ကိစ္စများကို စီမံပေးနိုင်သည်။ ရဲရဲရောက်လာချိန်မှာ အခြေအနေကို အကျဉ်းချုပ်၍ ကျွန်မ ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒါဆို သူ့ကို ကုနေတဲ့ ဆရာဝန်မ ရှိတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... သမားတော် ဒေါ်နုနုသန်းနဲ့ ပြနေတာ”

“အဲဒီသမားတော် ဖုန်းနံပါတ် သိလား”

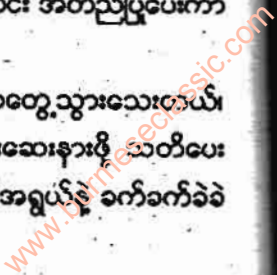
“မသိဘူး”

“သူ့ဖုန်းထဲမှာ ရှာကြည့်လေ မမရာ”

“ဟုတ်သားပဲ... မေ့လို့ ဆောရီး”

ဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆက်၍ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး ရဲရဲကားနှင့် သွားပင့်ရသည်။ ဆရာဝန် ရောက်လာသောအခါ မာန့်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး ဆုံးတာ တစ်နာရီကျော်ခန့်သာ ကြာလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သေဆုံးကြောင်း အတည်ပြုပေးကာ ဆေးစစ်ချက် ဇယားပေးသည်။

“မနေ့ကလေးတင် သူ မမနဲ့ လာတွေ့သွားသေးတယ်။ သူ့ကို နိုင်ငံခြားမသွားဖို့နဲ့ အေးအေးဆေးဆေးနားဖို့ သတိပေး လိုက်ပါတယ်။ အင်းပေါ့လေ... ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ ခက်ခက်ခဲခဲ

ထုတ်လွှာတာတွေ သိပ်များတော့ သူ အခု အနားရသွား
ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်ပါစေကွယ်”

မာန့်အလောင်းကို သပြိုင်ဟ်ပြီး ဂူသွင်းဖို့ကိစ္စအထိ ရဲရဲက
ညီပေးရှာသည်။ မာန့်အလုပ်က လူများက ရောဂါရှိမှန်း လုံးဝ
မသိကြသဖြင့် အံ့သြနေကြပြန်သည်။ အနီးဆုံးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့
အဖွဲ့ဝင်ဆက်သွားတာ ဆိုသောအခါ လူအားလုံးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏
အဖွဲ့ဝင်မှုအား စုတ်တသပ်သပ်ဖြင့်...။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာထုံးစံအတိုင်း မာန့်အတွက် ရဲရဲက
အကြီးကြီးငါးပါးပင့်ကာ အသုဘ ဆွမ်းကျွေး လုပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

မာန့်ပိုက်ဆံအိတ်တဲက ဘဏ်စာရင်းအရ မာန့်မှာ ငွေ
အနည်းငယ်သာရှိသော်လည်း စုဆောင်းထားမှုအား ကျွန်ုပ်မပင် မာန့်
အဆုံးကြောင်း အထောက်အထားပြ ထုတ်ယူ၍ ကွယ်လွန်သူ
အတွက် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး၌ လူ့ဒါနိုးလိုက်ပါသည်။

မာန့်အုတ်ဂူကလေးကို အစိမ်းဖျော့ရောင် ဆေးသုတ်ပေးပြီး
ဆန့်သဘောအတိုင်း မြက်စိမ်းများ စိုက်ပေးလိုက်ရပါသည်။

မာန့်အုတ်ဂူအတွက် ငွေတစ်သိန်းခွဲ ကုန်ကျသော်လည်း
ကျွန်ုပ်တို့ မနုမြောခဲ့ပါ။ သူ အရိပ်ရပါစေ။ သူ အေးချမ်းပါစေ။

“မာန့် နင့်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရတော့မယ်
သူငယ်ချင်းရယ်... ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ကောင်းကင်ဘုံမှာ
ငါ့ကို စောင့်နေနှင့်ပါ”

မရှိတော့ဘူး ဆိုသောအခါ ပိုပြီးသတိရတတ်တာ သေပြီးစ၊မို့ ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်မမှာ အလုပ်က ခွင့်တစ်လယူလိုက်ရပြီး ခရီးတစ်ခု စိတ်ပြေလက်ပျောက် ထွက်သည့်အနေဖြင့် ဖူးခက်ကို သွားလိုက် ရသည်။ နိုင်ငံခြားမှ ကျောင်းလည်း ဆက်မတက်ချင်တော့။

ဘာမှကို ဆက်မလုပ်ချင်အောင် စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းလျက် ရှိပြီး လူက အိပ်မက်ထဲမှာ ပြေးလွှားနေရသလို ပင်ပန်း နွမ်းနယ် လျက် ရှိသည်။ ပြန်ရောက်တော့ ရဲရဲက အပြစ်တင်သည်။

“ကျွန်တော့်ကိုတော့ ပြောသွားသင့်တယ်။ ခွင့်တစ်လယူပြီး ဘယ်သွားမှန်း သိရင် ကျွန်တော် ဒီလောက်စိတ်ပူရမှာ မဟုတ်ဘူး မမ... သိလား။ မမ တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ ကျွန်တော် စိုးရိမ် လိုက်ရတာ”

ရဲရဲသည် အဝေးသင်ဖြင့် ဘွဲ့ရထားပြီး အသက်နှစ်ဆယ့် တစ်နှစ် ကျော်ခါစ ဖြစ်သည်။ သူ့မိဘတွေက ကားပစ္စည်း တင်သွင်းသဖြင့် နောက်ဆုံးပေါ်ကားကို ထည်လဲစီးနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ကောင်လေးက နုသည်။ ငယ်သည်။ ဖြူနုသော ရုပ်သွင်မှာ ခေတ်ဆန်မှု ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ ရင်ခုန်ချင်စရာ။

ကောင်မလေးတွေနဲ့ ထည်လဲ ရှုပ်တတ်သေးသူ။ ရုပ်ရည်နှင့် သဘောထားက အံ့ဩစရာ ကောင်းအောင် တစ်နေရာမှာတော့ လွဲနေသူပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မလို အသက်အရွယ် မိန်းမတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင် တစား ရှိနေခြင်းသည် ဟန်ဆောင်နေတာများလား။

မြန်မာ့စင်ရဲ့အရာရှိ

ဟန်ပြောသလို အပျင်းပြေဖို့ဟာ အချဉ်ထုပ် စားနေကျကနေ ဟန်ဘာဂါ တစ်ခါတလေ စားဖူးလည်း မနည်းတဲ့ သဘောပေါ့။

“ဟဲ့... ငါက ဟန်ဘာဂါလား။ နင့်မှာ ဘာလိုအပ်ချက်မှ မရှိဘဲလေ၊ အပြင်ပန်းကြည့်ရင်ပေါ့။ စားကြည့်မှ သွေးတိုးမှာ၊ အဲ... နင့်ကို နားလည်ဖို့က မလွယ်ဘူးဟာ၊ Value System ကို နင်တွက်တာ သူများတွေနဲ့ မတူဘူး။ မစဉ်းစားပါနဲ့ဟာ၊ ဖုန်းပြောဖို့ လောက်ပဲ ထားစမ်းပါ။ သူလည်း အဲသလိုပဲနေမှာ”

ဖြစ်နေတာများလား။

“မမ ကျွန်တော်ပြောတာ ကြားရဲ့လား”

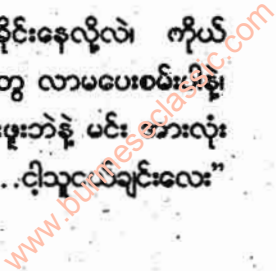
“ဟင်...”

“စိတ်မဝင်စားဘူးမို့လား... သိပါတယ်၊ ကျွန်မတော့စကား ဆို ဘယ်တုန်းကမှ အရေးတယူ မရှိခဲ့ဘူး။ အမြဲတမ်း အသက် ငယ်တယ်၊ ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဘာအတွေ့အကြုံမှမရှိဘူး။ ဒါတွေပဲ ထပ်တလဲလဲအပြောခံရတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပူ တတ်တယ်၊ ခံစားတတ်တယ်”

“ဘယ်သူက စိတ်ပူခိုင်းနေလို့လဲ”

“ဗျာ...”

“အေးလေ... ဘယ်သူက စိတ်ပူခိုင်းနေလို့လဲ၊ ကိုယ် စိတ်သိပ်ရှုပ်နေတယ် ရဲ့ရဲ့၊ ကိုယ့်ကို ဂါရီတွေ လာမပေးစမ်းဖို့နဲ့ လူတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးရတဲ့ဒဏ်ကို မခံစားဖူးဘဲနဲ့ မင်း အားလုံး သိချင်ဟန်လာဆောင်မနေနဲ့၊ မာန်... မာန်... ငါ့သူငယ်ချင်းလေး”

“ခင်ဗျား သူ့ကို တော်တော်ခွစ်လား”

“အာလုပ်ပီလဲ”

“သူသာရိုနေရင် ခင်ဗျား အလုပ်ပျက်အကိုင်ပျက်နဲ့ ဒီလို ဘဝပျက်တဲ့လူလို လေလွင့်နေတာ ကြိုက်မယ်ထင်လား။ သူ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ၊ ခင်ဗျားအသိဆုံးပါ။ နောက်ဆုံးနေ့ အထိ အလုပ် လုပ်သွားတဲ့မိန်းမ နှလုံးပျက်စီးနေတာတောင် သူ့ကုမ္ပဏီမှာ အပြုံးမပျက် အသိမခံဘဲ အလုပ် လုပ်သွားတဲ့ မိန်းမ...။”

ခင်ဗျား အခု ဒီလိုနေတော့ ဘာအကျိုးရှိလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ သိပ်ချစ်တာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ အသက် ဆယ့်ခုနှစ်နှစ် ကတည်းက သုံးဆယ်အထိ ဆယ်ခုနှစ် တစ်ခုကျော်အောင် ခင်ဗျားတို့တွဲလာတာ၊ ခင်ဗျားရင်ထဲမှာ ဖြေမဆည်နိုင်ဖြစ်နေမှာပဲ။

ဒါပေမယ့် သူက အခု ခင်ဗျားနဲ့ ဘဝခြားသွားပြီ။ ခင်ဗျားက အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့တဲ့လူ၊ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ဆက် လျှောက်ရမယ်။ သေတဲ့လူအတွက် ခင်ဗျားဘဝပါ လိုက်သေ အောင် လုပ်မလို့လား”

မာန်ရေ... ငါ ဘယ်တော့မှ ဖြေဆည်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်းရဲ့၊ ငါရင့်ခွင်ထဲမှာ နင်...။

ကျွန်မ လည်ချောင်းတွေ ဆို့နှင့် တက်လာပြန်သည်။ သောကအပူမီးများဖြင့် လူက အရုပ်ကြီးပြတ်သလို။ ရဲရဲ ပြောလာ တွေက တစ်ခုမှမဟုတ်။ သို့သော် ကျွန်မ အထီးကျန်နေတာ ဘယ်သူသိမလဲ။

ကျွန်မနဲ့ မာန်က စွယ်တော်ရွက်ကလေး တစ်ရွက်လို နှစ်ခုပေါင်းမှ တစ်ရွက်ဖြစ်တဲ့သူ။ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ဟု ဆိုရအောင် ထပ်တူကျတာ ဘာမှမရှိပါဘဲ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ထဲပြိုတိုင်း ထောက်ခံပေးခဲ့သူ။

အခုနေ ကျွန်မ နေမကောင်းတာ၊ စိတ်မကောင်းတာ ဘယ်သူ့ကို သွားပြောပြရပါ့မလဲ။ ကျွန်မ မိဘများသည် ကျွန်မ အတွက် အရင်းနှီးဆုံးများ မဟုတ်ကြ။

သူတို့က ကျွန်မလို ဉာဏ်ထိုင်း၍ မိဘကို မှီခိုရသော သမီးမျိုးကို အထင်မကြီးကြချေ။

တစ်လ မုန့်ဖိုး ဘယ်လောက်ဆိုတာနှင့်အတူ နှင် အဲသလို ထစ်သက်လုံး သုံးဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ နှင့်ဟာနှင့် ရှာဖွေစဉ်းစားဦးဟု အမြဲသတိပေးခံရသော နာကျင်မှုမျိုး မာန် မရှိတဲ့နောက် ဘယ်သူက နားလည်ပေးမှာလဲ။

ကျွန်မ တက္ကသိုလ်တက်စဉ် ကုန်ကျစရိတ်များအား စာရင်း ဖြင့် မှတ်ထားပြီး အလုပ်ဝင်သောအခါ လစာထဲမှ တစ်လရာနှုန်း ဘယ်လောက် ပြန်ဖြတ်ယူကြောင်းကို ဒါဟာ နှင့်ကို တစ်နေ့ ပြန်ပေးဖို့ပါ ပြေသိမ့်တတ်သော မာန်လို ဘယ်တစ်ယောက်ကိုမှ တွန့်မပြောပြရဲပါ။

“လူဟာ အမြဲမကောင်းဘူးဟာ၊ မိဘပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သားသမီးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမပဲဖြစ်ဖြစ် အားကိုးလို့ရတယ်ဆိုတာ အတိုင်းအတာတစ်ခုထိပဲ ရှိတယ်၊ ယုံကြည်လို့ရတယ်ဆိုတာလည်း

အတူတူပဲ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားကိုးရမယ်။ ကိုယ့်ခွဲတောင် ကိုယ်ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး”

မာန်ဆီကနေ ကျွန်မ မမြင်နိုင်သော အခြားဘဝတစ်ခုကို မြင်ခဲ့ရသည်။ သင်ခဲ့ရသည်။ လက်ထဲမှာတစ်ပြားမှမရှိဘဲ မာန်သည် သေဆုံးချိန်တွင် သိန်းနှစ်ရာကျော် စုဆောင်းနိုင်တဲ့အထိ အလုပ်ကို အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးစားခဲ့ရှာသည်။ သေသည်အထိ မာန်သည် သူမ ပိုင်ဆိုင်လိုခဲ့သော အိမ်တစ်လုံးကို ဝယ်ယူမသွားနိုင်ခဲ့။ ကုမ္ပဏီက အဆောင်မှာနေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

“ကိုယ် သူ့ကို သိပ်သတိရတယ်၊ အမှန်ဆို သတိရတယ် ဆိုတာထက်တောင် ပိုလိမ့်ဦးမယ်၊ သူ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာ နိုင်တော့ဘူး ဆိုတာ တွေးလိုက်တာနဲ့ ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲပဲ၊ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ ထပ်မတွေ့ရတော့ဘူး။ အဲဒါ မင်းသိလား ရဲရဲ...”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မမ ဒီတိုင်း တင်းခံ ထားရင် ပိုဆိုးမှာပေါ့”

“ဒါဆို ကိုယ် ဘာလုပ်ရမလဲဟင်၊ ကိုယ် သက်သာအောင် ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ငိုပစ်လိုက်”

“ငိုရမယ်.... ဟုတ်လား။ မငိုဘူး... မငိုချင်ဘူး”

“ငိုတယ်ဆိုတာ ရှက်စရာ မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ငိုလိုကီရင် အခု ခံစားနေရတာတွေ အကုန်လုံး မဟုတ်တောင် ငါ့စင်္ဂလီ လောက် သက်သာသွားလိမ့်မယ်၊ ပြီးရင် အိပ်ခန်းသောက်ပြီး အိပ်ပစ်လိုက်”

“မင်းရော ငိုတတ်တာပဲလား”

“ငိုတာပေါ့ဗျ... လူပဲ၊ ကြေကွဲစရာရှိရင် ငိုတာပေါ့၊ ဒါမှ လူပီသမှာလေ၊ မငိုဘဲနေရင် ကြာတော့ ရင်ထဲမှာ သောက အစိုင်အခဲတွေ ညှပ်ပိတ်သိပ်ပြီး Crash ဖြစ်ကုန်ရော၊ အဲဒီအခါမှ ရူးမှာ၊ မမလည်း ဒီတိုင်းဆို ရူးလိမ့်မယ်”

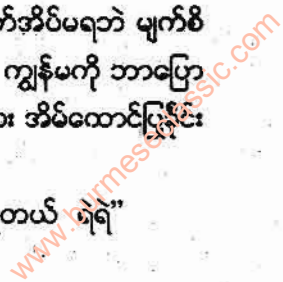
မာနနဲ့ တစ်ထေရာတည်းပဲ၊ မာန်ပြောသလို သူ ပြောတာကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မ ပြုံးမိသည်။

“ဟော... ပြုံးပြီ၊ မမက သိပ်ထူးဆန်းတယ်၊ ငိုခိုင်းတဲ့လူကို ရယ်ပြနေတယ်၊ အင်း... မမကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားလို့ တော့မဖြစ်ဘူး၊ ညဘက်ရော အိပ်ရဲ့လား၊ အစားရော မှန်မှန်စားရဲ့ လား၊ စိတ်မပူခိုင်းပေမယ့် ကျွန်တော်က စိတ်ပူတတ်တယ်၊ လူတိုင်းကိုတော့ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မ ညဘက်ဆို ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်နိုင်တာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။ ပန်းရောင် ညအိပ်ဂါဝန်ဖြင့် မာန့်ကို ရိပ်ခနဲ တွေ့ရသလိုလို၊ အိပ်မက် မက်နေသလိုလို၊ မာန့် မျက်နှာက ကျွန်မကို စကားပြောချင်ဟန်ရှိသည်။ လန်းဆန်းမနေ။

မာန့်ကို ဤသို့ မြင်တာနဲ့ ကျွန်မ ဆက်အိပ်မရဘဲ မျက်စိ ကြောင်ကာ မိုးစင်စင်လင်းတော့သည်။ မာန့် ကျွန်မကို ဘာပြော ချင်တာလဲ။ သူ မသွားခင် ညကလို ကျွန်မအား အိမ်ထောင်ပြုနိုင် နေခြင်းများလား။

“ကိုယ် မာန့်ကို ခဏခဏတွေ့နေရတယ် ချရီ”

မြလွန်းချို

“ဗျာ...”

“ဟုတ်တယ်... ကိုယ် တွေ့နေရတယ်”

“မမ စိတ်စွဲလမ်းတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ သူက သူ့ကိုယ်သူ သေမယ်ဆိုတာ ကြိုသိထားပြီးပြီပဲ၊ သူ မမဆီ လာအိပ်တယ် ဆိုတာ သံယောဇဉ် ဖြတ်တာပဲဖြစ်မှာ၊ သူ့မှာ တွယ်တာစရာ ဘယ်သူမှမရှိဘဲဥစ္စာ”

“သံသရာဆိုတာ သိလားဟင်”

“ဗျာ...”

“မာန်က ပြောပြဖူးတယ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ လူတစ်ယောက် ဟာ သေပြီးတဲ့နောက် လူလည်း ပြန်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ တိရစ္ဆာန်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဝိညာဉ်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်ဆို၊ ရဲရဲ သိလား”

ကျွန်မကို ပြန်မဖြေပါ။ ကြည့်ရတာ မာန်သည် စာဖတ်သော ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ရဲရဲကတော့ လူငယ်ပီသစွာ ဘာသာ ရေးနှင့် အလှမ်းဝေးတတ်သောသူမျိုး ဖြစ်လိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကြောင်နုနုဖြင့် ကျွန်မ ပြောတာကို ပြန်မဖြေ ဉာဏ်မိပုံလည်း မရပါ။

“လောလောဆယ် အကောင်းဆုံးက မမ ဆေးသောက်ပြီး အိပ်လိုက်ဖို့ပဲ”

အင်းလျား ရေပြင်သည် ကျွန်မရှေ့မှာရှိနေသည်။ ရေစပ်မှာ ဖြူဖြူအရိပ်များစွာ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသည်။ သူတို့သွားတာ မြန်လွန်းသဖြင့် သူတို့ရှုပ်ကို အသေအချာပင် မမြင်နိုင်။ မိန်းမတွေ လား။ ယောက်ျားတွေလားလည်း မသိနိုင်။ ခုံတန်းများမှာလည်း ဖြူဖြူအရိပ်တွေ။

လေသံလားမသိ။ တဗူးတူးနှင့် ကြားရသည်။ ပန်းရောင် အရိပ်တစ်ခုသည် ကျွန်မဆီသို့ ရေပြင်ပေါ်မှ တည့်မတ်စွာပျံသန်း လာသည်။

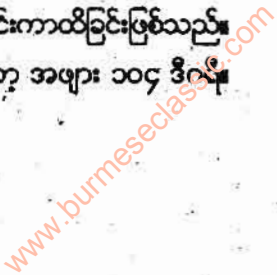
“အား...”

အိပ်မက်က နိုးလာတော့ မျက်နှာမှာ ချွေးစေးတွေနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုက်ထားသလို နာကျင်လျက်ရှိသည်။ မာန်...။ ခေါင်းကပါ ထိုးကိုက်လာသည်။ နာရီက ညနေ သုံးနာရီခွဲ။ ရုတ်တရက် ဖုန်းမြည်လာပြီး ဆက်သူမှာ ရဲ့ရဲ့။

“ကျွန်တော် မြီးရှည် လာပို့ပေးမလို့ အိပ်ရာက နိုးပြီလား”
“အင်း”

ရဲ့ရဲ့ ရောက်လာချိန်မှာ ကျွန်မ အဖျားတက်နေပြီ။ ခရီးပန်း သော အရှိန်နှင့် စိတ်ထိခိုက်သောအရှိန် ပေါင်းကာထိခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မကို ကိုယ်ပူချိန် တိုင်းပေးတော့ အဖျား ၁၀၄ ဒီဂရီ။

“အပူကျဆေး ရှိလား”
“ဘာဆေးမှ မရှိဘူး”
“မဆောင်ထားဘူးလား”

“ကိုယ်က အဖျားအနာ ကင်းတယ်”

“ကျွန်တော် ဆေးဆင်းဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

၁။ ရဲရဲ ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာခင် ကျွန်မ သတိလစ်သွားဟန် တူပါသည်။

သတိရလာတော့ အပြင်ဆေးခန်းတစ်ခုမှာ တက်နေရ သည်။ ကျွန်မ သတိရလာချိန်မှာ ရဲရဲက အနားမှာရှိသည်။

“မမ... နိုးပြီလား”

“အင်း”

“သွေးဖောက်စစ်လိုက်တာ ငှက်ဖျားပိုးတွေ့တယ်လို့ ပြော တယ်၊ ခရီးသွားထားသေးတယ် ဆိုတော့ အဲဒီက ကူးလာတာလို့ ထင်ကြတယ်၊ အဲဒါ ဆေးရုံတစ်ပတ်လောက်တက်ရမယ်”

“ခွင့်ဆက်ယူရဦးမှာပေါ့”

“ဆရာဝန်လက်မှတ်နဲ့ ကျွန်တော် သွားတင်ပေးပါ့မယ်၊ အိမ်ကိုရော အကြောင်းကြားပေးရမလား”

“ရတယ်... စိုးရိမ်စရာမရှိဘူးမို့လား၊ မပြောနဲ့နော်”

“အကြောင်းကြားသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်”

“သူတို့ အလုပ်ရှုပ်နေပါဦးမယ်”

“နောက်မှသိရင် ပိုပြောနေမှာပေါ့”

ရုံးခွင့်တင်သည်ကိစ္စနှင့် အိမ်ကိုပြောသည့် ကိစ္စနှစ်မျိုးလုံး ရဲရဲက လိုက်လုပ်ပေးရှာသည်။ အိမ်က သိတာနှင့် ချက်ချင်း လိုက်လာသည်။

“သမီး နေကောင်ရင် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စဉ်းစားသင့်ပြီ၊
ဒက်ဒီတို့ သဘောကျနေတဲ့ လူငယ်သုံးယောက်တော့ ရှိတယ်၊
သူတို့နဲ့ တွေ့ကြည့်ပါလား။ တစ်ယောက်တည်း တစ်သက်လုံးနေဖို့
စဉ်းစားမနေနဲ့၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ မာန်ရော မမြင်ပါလား။”

“မာန် ဆုံးသွားပြီ ဒက်ဒီ”

“အို... အက်ဆီဒင့်နဲ့လား”

“နလုံးရောဂါနဲ့...”

“အို... ဒက်ဒီတို့ မသိပါလား။ ကြာပြီလား ဆုံးသွားတာ”

“တစ်လခွဲလောက် ရှိပြီ”

“ဪ... ဒါဆိုရင်တော့ သမီး အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စဉ်းကို
စဉ်းစားသင့်ပြီ၊ ငြင်းဖို့ မပြောနဲ့၊ ဒက်ဒီလက်မခံဘူး”

“သမီး တွေ့ကြည့်ပါ့မယ် ဒက်ဒီ”

ရဲရဲက ထိုအကြောင်းကို သိသောအခါ စကားမဆိုနိုင်ဘဲ
ငိုမိသွားသည်။

“ဒက်ဒီတို့က အဲသလိုပဲ စေ့စပ်ခိုင်းလိုက် လက်ထပ်ခိုင်း
လိုက်နဲ့ ကိုယ့်အသက်က သုံးဆယ်ထဲမှာ ဆိုတော့လဲ...”

“မမ တကယ် တွေ့ကြည့်မှာလား”

“တွေ့ရမှာပေါ့”

“တွေ့ပြီးရင်...”

“အဆင်ပြေတဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ပေါ့”

“တစ်သက်လုံး ပေါင်းရမှာနော်”

ကျွန်မအား ထိုကောင်လေးသည် နှမြောတသ၊ သော မျက်လုံးများဖြင့် ဘာကြောင့် 'ငေးကြည့်နေခဲ့ပါသလဲ။

အသက် သုံးဆယ်အရွယ်ဆိုတာ လက်ထပ်ဖို့တောင် နောက်ကျနေပြီဟု ဆိုနိုင်သောအရွယ်။ ဒီအရွယ်ထိ အိမ်ကို ဆန့်ကျင်၍ တစ်ယောက်တည်းနေနိုင်ခဲ့တာပဲ တော်လှပြီ။ အရင် တုန်းကတော့ မာန် ရှိနေတာကိုး။ ဘဝတူသောသူ ရှိနေတော့ အထီးကျန်မှန်း မသိသာလှ။ ကိုယ့်အရွယ်မိသားစုနှင့် တွေ့လျှင် တောင် ကျွန်မတို့မှာ ကျောသွားရာ ဖျာပါသည်ဟု ကိုယ့်ဘက် ကိုယ်ယက် တွေးခဲ့ကြပါသည်။

“ကိုယ်သိပါတယ်၊ ကိုယ့်အသက် သုံးဆယ်ရှိပြီ ရဲ့ရဲ့ လူတစ်ယောက် သက်တမ်းခြောက်ဆယ်ဆို ထက်ဝက်ကျိုးနေတဲ့ အရွယ်၊ မင်းက ဘာသိမှာလဲ၊ မင်းအသက်က နှစ်ဆယ်စွန်းစပဲ ရှိသေးတာ၊ ကိုယ် အဲဒီအသက်တုန်းကလည်း မင်းလိုပါပဲ”

“တကယ်လို့ မမ သွားတွေ့တဲ့ လူတွေနဲ့ အဆင်မပြေရင် ရော...”

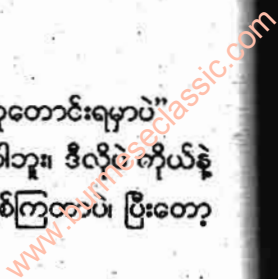
“အင်း... အဆင်မပြေရင်လည်း... မယူဘူးပေါ့”

“တော်ပါသေးရဲ့”

“ဘာကိုလဲ”

“ဒီလိုဆို အဆင်မပြေပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ”

“အဆင်ပြေတဲ့လူ ဆိုတာတော့ မရှိပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ ကိုယ်နဲ့ မာန်ဆိုရင် စိတ်မထင်ရင် မထင်သလို ရန်ဖြစ်ကြတာပဲ၊ ပြီးတော့

ဗြူးနှစ်စင်ချဲ့အရာရာရီ

ဆည်း မခေါ်ဘဲမနေနိုင်ကြဘူး။ ကိုယ်နဲ့ လုံးဝ အဆင်ပြေမယ့်လူ
ဆိုတာ အ၊နေတဲ့လူ၊ ကန်းနေတဲ့လူမှ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ်”

ကျွန်မ စကားကို သူက ရယ်လေသည်။

“မရယ်နဲ့... မင်းကောင်မလေးတွေနဲ့ မင်းရော ပဋိပက္ခ

ဖြစ်ဖူးလို့လား။ လူဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ်တောင် ပဋိပက္ခ
ဖြစ်တတ်တယ်။ သူများစိတ်နဲ့ အမြဲတမ်း သဟဇာတဖြစ်ဖို့ဆိုတာ
ဆွယ်ဘူး”

“ချစ်ရင် အားလုံးဖြစ်တယ်”

“ထင်လား”

“ဗျာ”

“ချစ်ရင် အားလုံးဖြစ်တယ် ဆိုတာလေ”

“ပြောကြတာပဲ”

“မဖြစ်ပါဘူး... ဘာလို့လဲ သိလား။ ကိုယ့်မှာ အရမ်းချစ်တဲ့
ချစ်သူ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ တော်လည်း တော်တယ်။ ငွေလည်းရှိတယ်။
ဆွာလည်း ထိပ်မှာပဲ။ ပြောစရာဆိုလို့ ဘာမှမရှိအောင်နေတတ်တဲ့
သူမျိုး။ ကိုယ့်ကိုလည်း ချစ်ရှာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံး
သူ ကိုယ့်ကိုထားခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်မှန်း ဒီနေ့ထိ စဉ်းစားလို့
မရဘူး။ အဲဒီတော့ ချစ်တိုင်း လက်ထပ်လို့ မရဘူးဆိုတာပဲ
နားဆင်နိုင်တော့တယ်။ ချစ်ရင် အားလုံးမဖြစ်ဘူး”

“မမကို မယုံလို့ နေမှာပေါ့”

“ဘာ...”

www.burmeseclassic.com

မြလွန်းချို

“ရည်းစားအနေနဲ့ တွဲရတာ အဆင်ပြေပေမယ့် ဇနီး တစ်ယောက်အနေနဲ့ အဆင်သင့် မဖြစ်ဖူးလို့ ထင်လို့ ထားခဲ့တာ နေမှာပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ ဘေးလူကသိတယ်၊ မြင်နိုင်တယ်။ မမက အပြင်ကကြည့်တော့သာ မာကျောတယ်လို့ ထင်ရတာ၊ တကယ်တမ်း စိတ်အားငယ်တတ်တယ်၊ စိတ်ဓာတ် ကျလွယ်တယ်”

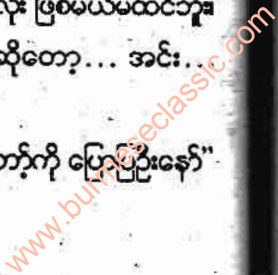
“ဘာလို့ အဲသလို ပြောနိုင်တာလဲ”

“အင်း... အလှပြင်လွန်းလို့ အလှအရမ်းပြင်တဲ့ လူမျိုးတွေ က ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ အားနည်းချက်ကို သူများမြင်မှာ ကြောက်တတ် ကြတယ်။ ဒါကြောင့် လူတွေအမြင်မှာ သူတို့ဟာ ပျော်နေပါတယ်။ စိတ်ချမ်းသာနေပါတယ်။ အထီးမကျန်ပါဘူးလို့ ထင်ရအောင် အလှပြင်ကြတယ်။ သွက်လက်ကြတယ်။ မမ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိထားမိလား”

“ဒါကြောင့် ကိုယ် ရှေ့ဆက်အထီးမကျန်ရအောင် လက်ထပ် မှာပါ။ မာန်ကလည်း ကိုယ့်ကို လက်ထပ်စေချင်ခဲ့တယ်။ လက်ထပ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်တဲ့အထိ စောင့်ရင် တစ်သက်လုံး ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး။ ကိုယ့်မှာ မင်းပြောတဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်ကြီးနဲ့ဆိုတော့... အင်း... နောက်ဆုံးတော့လည်း ပြီးသွားမှာပါ”

“သူတို့တွေနဲ့ သွားတွေ့ပြီးရင် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြဦးနော်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

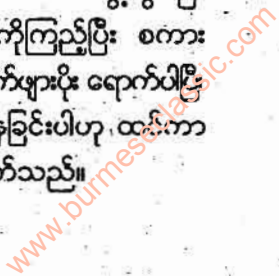
“ကျွန်တော် သိချင်လို့ပါ။ အဲဒီလူတွေကို မမက ဘယ်လို အကြောင်းပြချက်နဲ့ ငြင်းမလဲပေါ့။ အဲဒါဆို ကျွန်တော်လည်း ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားလို့ ရတယ်”

“ကိုယ့် အနာဂတ်ထဲမှာ အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ် ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့မရှိဘူး ရဲ့ရဲ့”

သူ့မျက်နှာ ပျက်ယွင်းမှုကို ကောင်လေးခမျာ မထိန်းနိုင်ရှာ။ ကောင်လေး ဆေးရုံမှ ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်မ တစ်ယောက် တည်း မှန်ချပ်အဝိုင်းလေးကိုကြည့်ကာ မာန်ကို သတိရပြန်သည်။

မာန်... ကောင်လေးက ငါ့ကို တွယ်တာ လွန်းနေတယ် ဟာ။ ငါ သူ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ထိ စိတ်ကူးယဉ်နေရှာတယ်။ ငါတို့တုန်းက လိုပေါ့။ မျက်မမြင် ပုဏ္ဏားလိုလေ။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ တခြား လူတွေကိုလည်း စိတ်ဝင်စားတယ်။ ကိုယ့်ချစ်သူကိုလည်း လက် မလွှတ်ချင်ဘူး။ ကောင်လေးက ကလေးသာသာလေးပါ။ ဒီနေ့ သူ အရမ်းချောနေတယ်။ သူ့အသားက ဖြူနုနေတော့ ရှုပ်အင်္ကျီ အပြာနုရောင်နဲ့ဆို ဟပ်နေတာပဲ။ သိပ်ချောလွန်းနေတော့ သူ့နဲ့ လိုက်ဖက်တာ ဖြူဖြူသေးသေး ချစ်စရာ ကလေးမတွေပဲပေါ့။ ငါတို့က အဘွားကြီးတွေလေ။ ဟင်း ဟင်း...”

ကျွန်မ စကားပြောနေတာကို ကျွန်မအဖေ တွေ့သွားပြီး စိတ်သိမ်မန့်ဘူးဟု ထင်သွားပါသည်။ မှန်ကိုကြည့်ပြီး စကား ပြောနေတော့ ဒက်ဒီစိတ်ထဲ ကျွန်မခေါင်းထဲ ငှက်ဖျားပိုး ရောက်ပါပြီ။ စိတ်ချောက်ချား၍ သေသူနှင့် စကားပြောနေခြင်းပါဟု ထင်ကာ ဆရာဝန်ကြီးသိကို အပြေးအလွှား ဖုန်းဆက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး... သမီး မရှားပါဘူး”

“တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေတာ ဒက်ဒီမျက်ထုံတွေ့နေတာပဲ”

“တစ်ယောက်တည်း ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး မာန်နဲ့...”

“ဘာပြောတယ်... မာန်နဲ့...”

ဆရာဝန်ကြီးက ကျွန်မအား သွေးပြန်ဖောက်၍ စစ်ဆေးသည်။ လိုအပ်သော ဆေးစစ်ချက်အားလုံးအရ ကျွန်မမှာ ငှက်စာပျောက်ကင်းကြောင်း သက်သေပြလိုက်မှပဲ ဒက်ဒီ ငြိမ်းတော့သည်။ သို့သော် ကျွန်မကို သံသယမျက်လုံးများဖြင့် စောင့်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ပထမဆုံး ကျွန်မ သွားတွေ့ရသူသည် ဒက်ဒီသူငယ်ချင်း၏ တူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အသက်က ကျွန်မထက် သုံးနှစ်ကြီးသည်။ ခေါင်းက ဆံပင်ပါးပါးကို ဆီလိမ်းထားပြီး ရေမွှေးတစ်ခုလည်း လုံး မှောက်ကျထားလား ထင်ရအောင် ထိုသူ့ကိုယ်က အနံ့ထပြင်းလှသည်။ အသားကလည်း မည်းသေးသည်။ အသား

မည်းတာထက် ဗိုက်ပူတာက ဆိုးသည်။ ပါးနှစ်ဖက်မှာ ဝက်ခြံဖု
တွေလည်း ရှိနေသည်။

“ယုလျာကို သိနေတာကြာပြီ”

“ဟုတ်လား”

“ကိုကိုနဲ့ ကျွန်တော်က ရင်းနှီးတယ်လေ၊ အစတုန်းက
ကိုကိုနဲ့ ခင်ဗျားကို လက်ထပ်ဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ထားတာ၊
ခင်ဗျားတို့ ပြတ်သွားတော့ အံ့သြလိုက်တာဗျာ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်လေ... ကျွန်မလည်း အံ့သြတယ်၊ သူ ကျွန်မ
ကို ဘာလို့ဖြတ်သွားမှန်း ကျွန်မ မသိဘူး။ ခုထက်ထိကိုမသိတာ၊
သူနဲ့က ပြန်မတွေ့ဖြစ်တော့ မမေးကြည့်ရသေးဘူး။ တွေ့ရင်တော့
မေးဦးမယ်၊ ရှင်ရော ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ဗျာ... ဘာကိုလဲ”

“ကျွန်မကို ထားခဲ့တာကိုလေ၊ သူ ယူသွားတဲ့မိန်းမက
ကျွန်မလောက်လည်း မလှဘူး။ မချမ်းသာဘူး။ ဆရာဝန်မလည်း
မဟုတ်ဘူး။ ရိုးရိုးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ တစ်ယောက်ပဲ၊ ရှင်
အဲဒါ သိလား”

“အဲ...”

“သူက ကျွန်မကို ရိုးလာလို့လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဟုတ်တယ်
မို့လား၊ ဒါနဲ့ ရှင်မှာ တစ်သူပါမလာဘူးလား”

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်ခေါင်းက ဆီတွေ နဖူးပေါ်စီးကျနေပြီရော... ရော...
ဟိုတယ်က တစ်သူူးတွေက သန့်ပါတယ်၊ ကျွန်မနဲ့ ကိုကို
ဒီဟိုတယ်ကို လာဖူးတာအကြိမ်ကြိမ်ပဲ၊ ရှင့်ကို အဲဒါရော ပြောပြ
သေးလား”

ထိုလူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ကျွန်မကို အထင်သေးစိတ်ထွေ
လှုံကျလာတာကို ကျွန်မ အရသာခံစွာ စောင့်ကြည့်ရင်း တွေ့ဆုံပွဲကို
လှပစွာ အဆုံးသတ်လိုက်ပါသည်။

သူသည် သာမန် ယောက်ျားတစ်ယောက်လိုပဲ တွေးခေါ်
တတ်၍ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘောင်တစ်ခုထဲ ချကြည့်သော
သူမျိုးဖြစ်ကြောင်း ဆယ်မိနစ်ခန့် စကား ပြောကြည့်တာနှင့်
လွယ်ကူစွာ သိမြင်နိုင်လေသည်။

ဒီလူနဲ့ လက်ထပ်လို့ကတော့ ကိုကိုနှင့် အကြောင်းကို
အားတိုင်း ပါးစပ်အရသာခံကာ အနိုင်ယူပြောမည်ဆိုတာ ဗေဒင်
မေးစရာမလို။

သူ့ရှုပ် သူ့ရည်ကို ပြန်အားနာမှာမဟုတ်ဘဲ သူ့ဘက်က
အနာကိုသာ တွေးတတ်မယ့်သူ။ ကျွန်မနဲ့ ကိုကို ဒီဟိုတယ်မှာ
ဘူဖေး လာစားကြတာကိုလည်း သူ့ခမျာ ထင်ချင်ရာထင်ကာ
နွားမရွံ့ပိတ် ရသူဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေရှာသူ။

သူ့ဗိုက်ပူနဲ့ အသားမည်တာနဲ့တင် ကျွန်မမှာ စိတ်ကုန်
သွားတာ သူသိမှာမဟုတ်။ အသက် သုံးဆယ့်သုံးနှစ်မှာတောင်

တွဲသွား၍ လူမြင်မတင့်တယ်သော သူ့ဗိုက်သည် နောင်ငါးနှစ်ဆို မတွေးဝံ့တော့။ မာန်သာရှိလျှင် အဲဒီအကြောင်းပြောပြီး ဟားကြည့်ပေမည်။

“ရှင်ကိုတော့ အားနာပါတယ်ရှင်၊ ဒါကြောင့်လည်း လာတွေ့ရတာပါ။ ကျွန်မဘဝက သေမထူး နေမထူးပါ။ ဒက်ဒီတို့ကလည်း အတင်း လက်ထပ်ခိုင်းနေပေမယ့် ကျွန်မအကြောင်း သေချာသေကြဘူးလေ”

“ရပါတယ်ဗျာ...စောစောစီးစီး သိရတာ ပိုကောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ရှင်”

“ကျွန်မကိုတောင် အားနာဖို့ သတိမရဘဲ အရင်ထဲ၍ ကသုတ်ကရက် ပြန်သွားလေသတည်း။ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကို စပွေ့ကတည်းက ချုတ်တတ်တဲ့ ဒီလူစားမျိုးဟာ ဝေးလေ ကောင်းလေ အစားထဲမှာ ပါလေသည်။

ဒါကြောင့်လည်း သူ ဖြစ်စေချင်သလို ပုံစံမျိုးဖြင့် တမင် သူ့စိတ်ကို စမ်းလိုက်တာ ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်သိက္ခာ အကျခံပြီးတော့ အဲသလိုတော့ ပြောလိုက်ရလား”

“ပြောရမှာပေါ့... သူက အစကတည်းက အဲသလို ထင်နေတာလေ။ ကိုယ့်အတိတ်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆို ချစ်ခဲ့ဖူးတာပဲရှိတယ်။ တရားမဝင် စွန်းထင်းခဲ့တာမျိုး အပြောမ နိုင်ဘူး။ ကိုယ်တို့ဘာသာမှာ ဒါ အပြစ်ကြီးတယ်။ အကြီးဆုံး အပြစ်ပဲ။ ကိုယ် ထိန်းသိမ်းခဲ့လျက်သားနဲ့ တနဲ့နဲ့ ရန်စ၊ နေမည် လူနဲ့ တစ်သက်လုံး အတူသာနေရရင် အမယ်လေး... ကိုယ့်ဟာ ကိုယ် သတ်သေမိမှာပဲ”

“အဲဒီလူက ချောလား”

“ချောပါ့ရှင်... ချောပါ့”

“ကျွန်တော့်လောက် ချောလား”

“ရဲရဲထက် အများကြီး ချောတယ်”

“ဒါဆို မမက ရုပ်ချောရင် မကြိုက်ဘူးလား”

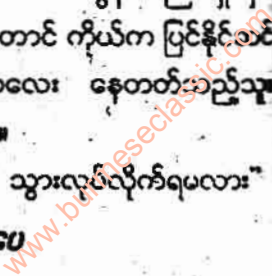
“မကြိုက်ဘူး”

“ပြဿနာပဲ”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ”

သူက ရယ်လေသည်။ သူ့ရှင်က အပြစ် ပြောစရာမှမရှိတာ။ ကျွန်မနဲ့ဆို ကျွန်မကအသက်ကြီးတာ သိသာလွန်းသည်။ ရှစ်နှစ် ကျော်ဆိုတာ နည်းတဲ့နှစ်မဟုတ်။ ဒါတောင် ကိုယ်က ပြင်နိုင်စွမ်း နိုင်လွန်းပြီး ကြော့ကြော့မော့မော့ကလေး နေတတ်သည်သူ သူကိုယ်က နုဖတ်နေတာ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်မျက်နှာ ဆာဂျရီ သွားလုပ်လိုက်ရမလား”

“ငွေကုန်ခံနေပြန်ပြီ”

“ဟား... ဟား... ဒါနဲ့ နောက်တစ်ယောက်ကရော ဘယ်တော့တွေ့မှာလဲ”

“ဒီညနေ”

“ဘယ်မှာ တွေ့မှာလဲ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကျွန်တော် လာချောင်းမလို့”

“တို့က လူမြင် သူမြင်ပဲ သွားတယ်”

“ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မယုံလို့လား”

“မင်း ကိုယ်တွေ့မရှိဘူးလား... ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပေါ့”

“ကိုယ်တွေ့လား... ကျွန်တော်က သန့်တယ်၊ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ရုပ်ရှင်လောက်ပဲကြည့်တာ...ဟဲ ဟဲ”

“အသံကိုက ပီတိသံနဲ့”

“သဝန်တိုတာလား”

“ဘာလို့တိုရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ... တိုများတိုသလားလို့”

“မတိုပါဘူး”

“တိုပါဗျာ”

“မတိုနိုင်ပါဘူး”

“အသည်း ယားလာပြီဗျာ၊ မမဟာလေ ညော်တော် အမြင်ကတ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမကြီး၊ လူတစ်ဖက်သားကို

မြလွန်းချို

အဖူးလုပ်တဲ့နေရာမှာ တော်တယ်၊ သွားလေသူ ခင်ဗျား သူငယ်ချင်း
ရော "အဲသလိုပဲထင်ပါရဲ့"

"အဲထင်ကြီးတာလား... ကောင်းလိုက်တာ၊ အထင်ကြီး
ခံရတဲ့ အရသာ"

"ဟိုလူနဲ့ တွေ့ပြီးရင် ခုလိုပဲ ဖုန်းဆက်ပြောဦးနော်"

"သိချင်တဲ့လူက ဆက်ပေါ့"

"အဆင်ပြေ မပြေ သိချင်တာပါ၊ အဆင်မပြေဘူးဆိုရင်...
မျှော်လင့်ချက်နဲ့ အားတက်တာ မမမှ မသိဘဲ"

"ကဲပါ... ဒါပဲ...ဒါပဲ"

ကျွန်မနှင့် ရဲရဲ စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ပုံက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ
ဈေးဝယ်ရင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်မနှင့် မာမိ အတွင်းခံ ဘော်လီဆိုင်သို့ဝင်၍ ဈေးဝေ
တော့ ရဲရဲက အဲဒီဆိုင်မှာ ခဏထိုင်ပေးသည့်သူမို့ ဈေးမသိ။
ဟိုဟာမေးလည်း မသိ၊ ဒီဟာမေးလည်း မသိ။ မာမိက စိတ်ထို
ကာ မဝယ်ဘဲ ပြန်ထွက်ခါနီးတော့...

“စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ... ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဆိုင် ခဏထိုင်ပေး
ထားပါ။ သူက ဒီနားတင်ဆိုလို့... ဒီလိုလုပ်ပါလား။ အန်တီတို့
ဪကံတာရွေးသွားပြီး ပြန်ခါနီးမှ တစ်ခေါက် ဝင်လာခဲ့ပါလား။
အဲဒါဆို အဆင်ပြေတယ်မို့လား”

“တစ်ခေါက် ပြန်မဝင်နိုင်တော့ဘူး”

“ဈေးဦးမို့ပါခင်ဗျာ... ဈေးဦးလန်ရင် တစ်နေ့ကုန်သွားရော
ခင်ဗျာ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ။ မင်းသူငယ်ချင်းလာရင် ဈေးလျှော့
ခိုင်းနော်”

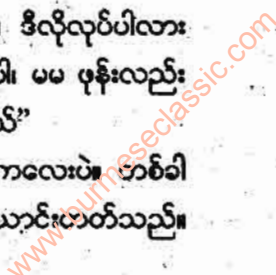
အထည် ရွေးထားခဲ့ပြီးနောက် ဈေးတစ်ပတ် ပတ်သည်။
ဦးမှ ဆိုင်လာ၍ အထည်ဖိုးချေတော့ ငွေနှစ်ထောင် လျှော့ပေး
တာသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းဆိုတာ ကောင်မလေးပဲ ဖြစ်သည်။
သူငယ်ချင်းဟု ထင်စရာလည်း မရှိပါ။

“နောက်လည်းလာနော် အစ်မ၊ ညဝတ်အင်္ကျီ အသစ်တွေ
ရောက်ရင် လာကြည့်ပါဦးနော်”

“ဘယ်တော့ ရောက်မှာလဲ”

“ရက်အတိအကျ မပြောနိုင်သေးလို့ပါ။ ဒီလိုလုပ်ပါလား
အစ်မရဲ့၊ ကျွန်မတို့ ဆိုင်ကတ်လည်း ယူသွားပါ။ မမ ဖုန်းလည်း
ပေးထားခဲ့ပါလား။ ကျွန်မ ဖုန်းဆက်ပေးပါ့မယ်”

ကောင်မလေးက ဈေးသည် အသွက်ကလေးပဲ။ တစ်ခါ
ထာဝယ်သူကို နောက် အမြဲလာအောင် ပြားယောင်းဖတ်သည်။

မြလွန်ချို

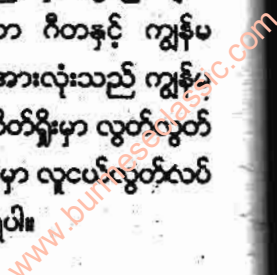
ငယ်လည်းငယ်ကာ လှလည်း လှသည်။

နောက် သုံးရက်အကြာတွင် ကျွန်မထံ ဖုန်းဆက်ကာ ညဝတ်အင်္ကျီ အသစ်ဒီဇိုင်းများ ရောက်ကြောင်း ပြောသဖြင့် ထပ်သွားတော့ ကောင်လေးကို မတွေ့ရပါ။

တွေ့မယ့် တွေ့တော့ ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ရာ တာဝါတစ်ခု တည်းမှာပင် သူတို့ရုံးခန်းလည်း ရှိနေသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ဖြစ်နေသည်။ အလုပ်သွားရင်း ဓာတ်လှေကားထဲမှာ ပြန်တွေ့ တော့ သူက အရင်နှုတ်ဆက်ရှာသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့ ခင်သွားကာ ညတိုင်းလိုလို ဖုန်းပြော ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့ခေတ် သူတို့ ဖြတ်သန်းရသော အခြေအနေနှင့် ကျွန်မတို့ခေတ် ကျွန်မတို့ ဖြတ်သန်းရသော အခြေအနေ မတူ၍ သူနှင့် စကားပြောရတာ ရယ်လည်းရယ်ရ စိတ်ဝင်စားစရာလည်း ကောင်းသည်။

ကောင်လေးက ငရွှပ်ကလေး။ ကလပ်တက်၊ ရိုက်ပွဲဖြစ်၊ မိဘပိုက်ဆံထိုင်ဖြုန်းခဲ့ပြီး ဘွဲ့တစ်ခုတော့ ရရှာသေးကာ မိဘ အလုပ်မှာ ကူဖို့တော့ သိသာ။ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကွာခြားချက် ကတော့ အတော်များသည်။ သူကြိုက်သော ဂီတနှင့် ကျွန်မ ကြိုက်သောဂီတမတူ။ သူကြိုက်သော အရာအားလုံးသည် ကျွန်မ မကြိုက်သောအရာများ ဖြစ်နေကြသည်။ စတိတ်ရှိုးမှာ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ခုန်ပေါက် က ဆိုခြင်းကို သူ့အမြင်မှာ လူငယ်လွတ်လပ် ခွင့်ဟု ယူဆ၍ ကျွန်မကတော့ ခံစား၍မရပါ။

မြားနှစ်စင်းရဲ့အရာရာရီ

သူတို့ဂီတသည် ဆူညံပေါက်ကွဲ၍ စကားတစ်ယောက်
တစ်ခွန်း ရန်ဖြစ်နေသော ဂီတနှင့် တူသည်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုကို
ချွန်မ ရှာမတွေ့။ တစ်ခါနားထောင်ပြီးလျှင် ထပ်ပြန်တလဲလဲ
ထောင်ရသော ကျွန်မကြိုက်သည့် သီချင်းများကတော့ သူ့အမြင်
ထွင် ဟောင်းသွားပြီဟုဆိုပါသည်။ ဂီတ၊ တင်မဟုတ်ဘူး။ အံဝတ်
အစားရော၊ အတွေးအခေါ်ရော၊ နေထိုင်ပုံရော အကုန်ပြောင်းကုန်ပြီ။
သူက ပြောတတ်သေးသည်။ ကျွန်မနှင့် သူ့ကြားမှာ genera-
tion တစ်ဆက် ပြတ်ကျန်ခဲ့ပြီတဲ့။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မင်း အသက်သုံးဆယ် ရောက်တဲ့အခါ
နှစ်ဆယ်စွန်းစကလေးတွေကို ကိုယ့်လို အပေါင်းအသင်းလုပ်လို့
ဆွဲမလား”

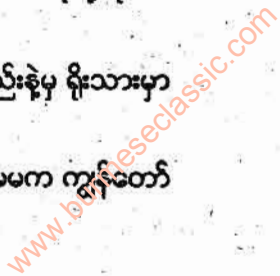
“သိပ်ရတာပေါ့”

“ဘာလို့လဲ”

“ကျွန်တော် အသက်သုံးဆယ်မှာ အလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့
ဆောင်မလေးတွေက အထင်တကြီးနဲ့၊ ရွယ်တူတွေက ရင်ခုန်ဖို့
ဆောင်းပေမယ့် ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးတော့ အားကိုးဖို့ဆိုတာ
ဆစ်မဲသာတယ်လေဗျာ”

“ဒါဆို မင်းအသက်သုံးဆယ်မှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရိုးသားမှာ
ဟုတ်ဘူး”

“အခုလည်း ကျွန်တော် မရိုးသားပါဘူး။ မမက ကျွန်တော်
နီးသားတယ် ထင်လို့လား”

“အတိုင်းအတာ တစ်ခုထိတော့ ရိုးသားတယ်လို့ ထင်တယ်။ နှစ်ဆယ်ကျော်ဆိုတာ ဘဝမှာ နေလို့အကောင်းဆုံး၊ ပျော်ဖို့ အကောင်းဆုံး အရွယ်ပဲ”

“မမ အသက် နှစ်ဆယ်လောက်တုန်းကရော”

“အင်း... မြင်မြင်သမျှ ရင်ခုန်စရာချည်းပဲ။ အဲဒီတုန်းက ကိုယ့်မှာ ရည်းစားလည်းရှိတယ်။ ကိုယ့်အိမ်ကတော့ မသိရှာပါဘူး။ အိမ်ကမသိအောင် ဖုန်းခိုးပြောရတာ ညဘက်ဆို တစ်အိမ်လုံး အိပ်တဲ့အထိ စောင့်ရတယ်။ အခုလိုမျိုး လက်ကိုင်ဖုန်းတွေလည်း မပေါ်သေးဘူး။ သိပ်မကိုင်နိုင်ကြသေးဘူး။ ဒီတော့ အိမ်ဖုန်းနဲ့ပဲ ဆက်ရတာပေါ့။ ပြီးတော့ ဘာမှ တွေ့ထွေးထူးလည်း မပြော ဖြစ်ဘူး။ အဲဒီတုန်းက ခေတ်စားတာ သံယောဇဉ်ချာတိတ် ရုပ်ရှင်ကားတို့၊ ချာတိတ်သီချင်းတို့ ကြားဖူးလား”

“မကြားဖူးဘူး”

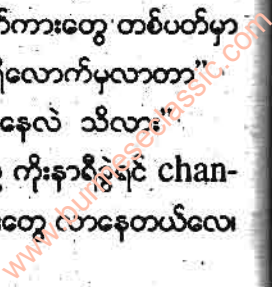
“အေးပေါ့... ဘယ်ကြားဖူးမလဲ။ ကိုယ်က အဲဒီသီချင်း တွေနဲ့ အရွယ်ရောက်ခဲ့တာ”

“အဲဒီတုန်းက တီဗွီမှာရော ဘာကားတွေလာလဲ”

“တရုတ်သိုင်းကားတွေ၊ စုံထောက်ကားတွေ တစ်ပတ်မှာ သုံးရက်လောက်ပဲလာတာ။ ညဆယ်နာရီလောက်မှလာတာ”

“အခုရော တီဗွီမှာ ဘာတွေလာနေလဲ သိလား”

“သိပါတယ်... ည ခုနစ်နာရီနဲ့ ည ကိုးနာရီခွဲရင် chan- nel နှစ်ခုလုံး ကိုရီးယားကား၊ တရုတ်ကားတွေ လာနေတယ်လေ။

လောင်းကလည်း 24 hours ရုပ်ရှင်တွေလာတယ်လေ။ အရင်
ကျွန်ကရော အခုပါ။ မပြောင်းလဲတာကတော့ ကျောင်းသားဝတ်စုံပဲ။
အဖြူ အစိမ်းလေ။ ကိုယ်အရမ်းကြိုက်တဲ့ ဝတ်စုံပေါ့။ ကိုယ်က
ကျောင်းဆရာ ဖြစ်ချင်ခဲ့ဖူးတယ်”

“ဘာလို့ မလုပ်တာလဲ”

“မဖြစ်တာ အမှတ်နည်းတော့ ပညာရေးတက္ကသိုလ်မမိဘူး”

“ကျွန်တော်က ကျောင်းဆရာဆို မကြိုက်ဘူး။ ကျွန်တော်က
ဆရာမဟုတ်လို့လော့ ဖြစ်ချင်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လူတွေအားလုံး ကိုယ့်ထက် နိမ့်တယ်လို့ထင်ရတဲ့ ခံစားမှု
မျိုးကို ကျွန်တော် ကြိုက်တယ်”

“ထူးဆန်းသားပဲ”

“ကျွန်တော် စိတ်ညစ်ရင် တိုက်ခေါင်မိုးပေါ် တက်ပြီး
အောက်ကို ငုံ့ကြည့်တတ်တယ်။ လူတွေ ကားတွေ အားလုံး
ကျွန်တော့်ထက်သေးတယ်။ ကဲ...ကျွန်တော်က အကြီးဆုံးပေါ့။
ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှမမိဘူး။ ဒါကြောင့်သာ သူတို့ကသေးပြီး
ကျွန်တော်က သူတို့ထက်မြင့်တဲ့နေရာ ရောက်နေတာပေါ့”

ကျွန်မ သူပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ စိတ်ထဲမှာ
ထင်းကျပ်တာတွေ၊ အလုပ်က အဆင်မပြေတာတွေ၊ အနည်းနဲ့
အများ သက်သာ လျော့ပါးသွားစေပါသည်။ သူနဲ့ သိခွင့်ရတာ
ကျွန်မအတွက် စိတ်ကို relax ဖြစ်စေသည်။

မြလွန်းချို

သူ့ကို ကျွန်မ ရှက်ကြောက်စရာမလို။ ထိန်းသိမ်းစရာ စည်းမျဉ်းမရှိ။ ကျွန်မနှင့် သူသည် ယောက်ျား၊ မိန်းမဆိုတာ မေ့ထားလျက် တစ်ဦး အတွေ့အကြုံတစ်ဦး ကူညီဖြေရှင်းပေးတတ်သော သူငယ်ချင်းများလို ရင်းနှီးလာကြသည်။ သေချာတာက သူ့ကို ကျွန်မ ရင်ခုန်စရာ ယောက်ျားတစ်ဦးအဖြစ် မမြင်ခဲ့ဘဲ ချစ်စရာ၊ စကားတတ်ခါစ ကလေးငယ်တစ်ယောက်နှင့် တီထီတာတာ ပြောဆိုသလို သဘောထားခဲ့သည် ဆိုတာပဲ။

သူ ပေတေတာ၊ ရှုပ်ပွေတာကို ဟာသတစ်ခုလို နားထောင်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မနဲ့သူ Poseidon ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ပြီး အပြန်မှာ ရုပ်ရှင်လာကြည့်သော ခပ်ဆိုးဆိုးကောင်လေးများနှင့် ကားချင်းငြိကာ သူ ဒေါသ၊ တကြီး ဆဲဆို အော်ဟစ်တာကို ပထမဆုံး မြင်လိုက်ရစဉ်က ကျွန်မ သူ့ကို အထင်သေးသွားခဲ့ရသည်။ ရိုင်းလိုက်တာ... ရိုင်းလိုက်တာ၊ လူတွေက သူ့ကို ပိုင်းအုံကြည့်နေလျက် ထိုးမယ်၊ ကြိတ်မယ်၊ ဆွဲမယ်၊ လွဲမယ်နဲ့။

ကျွန်မ ဒါတွေကြည့်ပြီး ရှက်လွန်းလို့ အဲဒီနေရာမှာတင် အငွေပျံ ကွယ်ပျောက်သွားချင်ခဲ့ပါသည်။

အဲဒီအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို ကျွန်မ ဖုန်းအဆက်အသွယ် ထပ်မလုပ်တော့။

သူ့ဘက်ကတော့ ရှင်းပြပါသည်။
“ဒါက လူငယ်ပဲ၊ ဒေါသ ထွက်မှာပဲ”
“ဒါပေမယ့် လူတွေကြားထဲမှာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့...”

ဗြာဟ္မစင်ရဲ့ခရာရီ

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်က သွေးဆိုးတယ်၊ အရက်
ဆောက်ရင် ပိုတောင် သွေးဆိုးသေးတယ်၊ မည်းမည်းမြင်တာ
ရန်သူပဲ၊ ကျွန်တော် ဒါကြောင့် တော်ရုံ အရက်မသောက်ဘူး။
ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် သိလို့”

“သည်းခံလိုက်လည်း ရတာပဲဥစ္စာ”

“မရဘူး... ကျွန်တော့်ကို တစ်စကြောရင် ကျွန်တော်က
နှစ်စကြောရမှာ၊ ကျွန်တော်ကို လာရင့်တာမျိုး လုံးဝမရဘူး”

“ဒါပေမယ့်... မင်း အဲသလိုပြုမှုလိုက်တာ လူကြီးလူကောင်း
လုပ်ရင် မဟုတ်ဘူး”

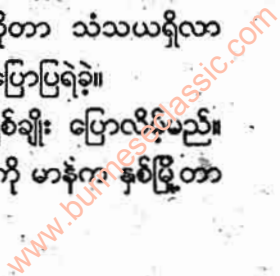
“လူကြီးလူကောင်း လုပ်ရင်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ၊
ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

“ဒေါသကို ထိန်းရမှာပေါ့”

“မထိန်းနိုင်ဘူး... အဲဒါ သတ္တိမရှိတဲ့လူတွေ လုပ်တာ”

ကျွန်မ အဲဒီလို စရိုက်ကြမ်းတာကို မုန်းတီးပါသည်။
လူတစ်ယောက်ကို ဒေါသ တကြီး နာကျင်အောင် ရိုက်နှက်ပစ်ဖို့
ဝန်မလေးသည့် လူငယ်လေးတစ်ယောက်မှာ ကျွန်မအပေါ် အမှန်
ထကယ် လေးစားခင်မင်မှု ရှိနေရဲ့လားဆိုတာ သံသယရှိလာ
ပါသည်။ မာန်ကို ထိုအကြောင်းလုံးဝ မပြောပြရဲခဲ့။

မာန်သာသိလျှင် ကျွန်မကို မှီချိုးမျှစ်ချိုး ပြောလိမ့်မည်။
နဂိုကတည်းက ကျွန်မနဲ့ သူ ဖုန်းပြောတာကို မာန်က နှစ်မြို့တာ
မဟုတ်။

“သတ္တိ...မင်းလုပ်ခဲ့တာ သတ္တိရှိတဲ့လူရဲ့ လုပ်ရပ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်း လူတစ်ယောက်ကို အဲဒီနေရာမှာ သတ်ပစ်လိုက်ရင် လည်း သတ္တိပဲလား...ပြီးမှ ထောင်ထဲသွားပြီး ငါ သတ္တိရှိတယ် ကုလို့ အော်နေပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ အဲသလို ပြောရတာလဲ”

“စိတ်ကုန်တယ်”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်...ရန်ဖြစ်တယ်၊ ဆဲဆိုတယ်၊ ဒီအလုပ်လောက် အောက်တန်းကျတဲ့ အလုပ်မရှိဘူး။ ကိုယ့်မိဘ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ ကိုယ်ထင်ထားတာ မင်းဟာ ပညာ တတ်တယ်၊ ချမ်းသာတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီလိုအလုပ်မျိုး မင်း လုပ်ရဲမယ်လို့ ထင်ကို မထင်တာ”

“မမ နောင်တ ရနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်... မင်းကို အပေါင်းအသင်း လုပ်ဖို့ မကောင်း ဘူး။ မင်းအသက်က နှစ်ဆယ်ကျော်ပေမယ့် ဦးနှောက် အရည် အသွေးက မရင့်ကျက်ဘူး”

ထိုစကားကို သူ ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားပါသည်။

ကျွန်မကို နာကြည်းသော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများက နီရဲ စိုလက်လျက်ရှိကာ မျက်နှာက သွေးကြော

ကလေးများပင် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လျက် ရှိတာကို တွေ့ရလေသည်။

“ခင်ဗျား...ဗျာ... ပြောရက်တယ် ကျွန်တော့်ကို...”

ဓာတ်လှေကားထဲတွင် ကျွန်မနဲ့သူ နှစ်ယောက်တည်း ဆုံသည့်အခါ ကျွန်မက သူ့ကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာကို တည်ထားသည်။ ညှုကတော့ သီချင်းလား၊ စကားလားမသိသော သီချင်းကို ဆိုကာ ကျွန်မမျက်နှာကို မသိမသာ မျက်လုံးစောင်း၍ ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မဖုန်းထဲကို မက်ဆေ့ချ်တွေ အများကြီးပို့လေသည်။

မမ စိတ်မဆိုးပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ မမ စကားပြန်မပြောရင် ကျွန်တော် သေရတော့မယ် စသဖြင့် ကလေးတစ်ယောက် ဆိုးနွဲ့သလိုမျိုးတွေ ပို့လေသည်။

ကျွန်မ အစည်းအဝေး တက်နေရချိန်တွင်လည်း ဖုန်းခေါ်လိုခေါ်၊ အိမ်ဖုန်းကိုလည်း မက်ဆေ့ချ်တွေသွင်း စသဖြင့် ချော့သေသည်။

“မမ မက်ဆေ့ချ်ရလား”

“ရသားပဲ”

“စိတ်ဆိုး မပြေသေးဘူးလား၊ ကျွန်တော့်ကို စကားမပြောတာ တစ်ပတ်နဲ့ ငါးရာနာရီ ကျော်ပြီ၊ တစ်သက်လုံး မပြောတော့ဘူးလား”

“မင်း အဲဒီလို အောက်တန်းကျတဲ့ အကျင့်ကို ပြင်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကတိကို လွယ်လွယ်မပေးရဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြီးမှ ကတိဖျက်တာမျိုးကို ကိုယ် အမုန်းဆုံးပဲ”

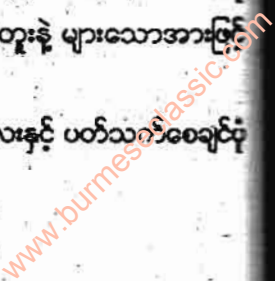
ကျွန်မ မျက်နှာကို သူ သေချာကြည့်နေပြီး ခေါင်းကုတ်သည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ကျွန်တော် မူကြိုဘဝ ပြန်ရောက်နေသလိုပဲလို့ တွေးမိလို့ပါ။ ကောင်လေး ဒီမှာအိပ်၊ လျှောက်မဆော့ရဘူး၊ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ၊ မနေရင် တုတ်စာမိမယ် ဆိုတာမျိုးနဲ့ သိပ်မကွာဘူး ခင်ဗျ”

ကျွန်မအတွက်တော့ သူက မောင်လေး တစ်ယောက်လို့ ပါပဲ။ တစ်ခါတလေ ဂျစ်ကန်ကန် ပေတူးတူးနဲ့ များသောအားဖြင့် လိမ္မာပုံရသည်။

ဟန်ကတော့ ကျွန်မကို ကောင်လေးနှင့် ပတ်သက်စေချင်ပုံ မရ၍ နာမည်တောင် ပေးမသိခဲ့။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သည် ရဲရဲကြောင့် စိတ်ဝမ်းကွဲသွားပြီး သူစိမ်းများ ဖြစ်သွားမှာ ကျွန်မ မလိုလားခဲ့ပါ။ ကျွန်မအနေဖြင့် သာယာနေသည်ဟု မာန် လာစွပ်စွဲခဲ့တာကို ပြန်လည် မဖြေရှင်းခဲ့။
ကောင်းပြီ... သာယာတယ်ဆိုရင် ကျွန်မမှာ ဘာများအပြစ်ရှိနိုင်လဲ။
ကျွန်မဘဝထဲ ဆွဲမသွင်းတာသေချာပါတယ်ဟု ကျွန်မက ခေါင်းမာ
စွာ ယုံကြည်လျက်ရှိသည်။

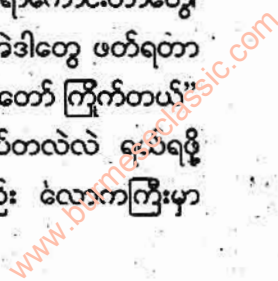
သူနှင့်ကျွန်မ ဖတ်ရှုသော စာအုပ်များ ကွာခြားချက်ကို
ကြည့်၍ ကျွန်မနှင့် သူ လက်တွဲလို့မဖြစ်နိုင်ဟု ကျွန်မ ကောက်ချက်
ချခဲ့သည်။

သူများ ဗဟုသုတဝေးတာ ပမာပြရလျှင် တက္ကသိုလ်
ဘုန်းနိုင်ကိုတောင် မသိချေ။

သူဖတ်သော စာအုပ်များက ကျွန်မ ဖတ်၍မရသော
စာအုပ်မျိုး။ ဖတ်နေရင်းနဲ့ ကောက်ပေါက်ချင်စိတ် ပေါ်လာအောင်
မဖြစ်နိုင်တာတွေ၊ စိတ်ကူးယဉ်တာတွေဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော
စာအုပ်မျိုး။ သူကတော့ သူ့ကို စိတ်ဖြေသိမ့်မှုတစ်ခု ပေးနိုင်သည်ဟု
ယူဆသည်။

“ကျွန်တော် အဆင်ပြေတာတွေ၊ ပျော်စရာကောင်းတာတွေ၊
ဇယ်စရာကောင်းတာတွေပဲ ဖတ်ချင်တယ်။ အဲဒါတွေ ဖတ်ရတာ
စိတ်ကျေနပ်ပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။ အဲဒါမျိုးကို ကျွန်တော် ကြိုက်တယ်”

“ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တာပဲ။ လူဟာ ထပ်တလဲလဲ ရှေးရဖို့
မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ပြည့်စုံကြွယ်ဝတဲ့ လူတွေချည်း ငဲလာကကြီးမှာ

ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလို လူတွေမှာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့
ဇာတ်ကောင် စရိုက်မျိုး ရှိတတ်လို့လား...”

“ဒါဆို မမက ဘာအတွက် စာဖတ်တာလဲ”

“ထွက်ပေါက်အတွက်”

“ထွက်ပေါက်”

“ဟုတ်တယ်... ထွက်ပေါက်ရဖို့... သွေးစုပ်မြေကို ဖော်
ဖတ်ဖူးမယ် မထင်ဘူး။ ဝတ္ထုတစ်အုပ်လုံးဟာ ဆင်းရဲမွဲတေနေတယ်
စုတ်ပြတ်နေတယ်၊ မွန်းကျပ်နေတယ်၊ အဆုံးသတ်မှာ မျှော်လင့်ချက်
တစ်ခု ပေးထားတယ်။ အဲဒါ ထွက်ပေါက်ပဲပေါ့။ ရင်ထဲမှာ နှုတ်
နှင့်နှင့် ကျန်ခဲ့ရတဲ့ ခံစားမှုမျိုးကို ကိုယ်လိုချင်တယ်။ ဒါကြောင့်
ကိုယ် ရုပ်ရှင်ဆိုလည်း ရွေးကြည့်တယ်၊ စာဆိုလည်း ရွေးဖတ်တယ်၊
ဂျူးက ကိုယ့်ရဲ့ခရေစီပဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ဝတ္ထုထဲက မိန်းမတွေကို အပြင်
ကတ်တယ်”

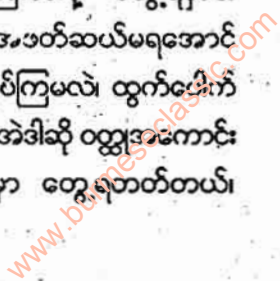
“ဘာလို့လဲ”

“ယောက်ျားတွေထက် အကုန်တော်နေလို့... အသိဉာဏ်
မြင့်မားနေလို့”

“ကိုယ်က အဲဒါကြောင့် ကြိုက်တာ၊ High Flown တွေ
ပြော၊ မိုးကောင်းကင်မှာလွင့်၊ ပြီးတော့ရော ဘာမို့လို့လဲ၊ လှုပ်မို့လား။
ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ကံကြမ္မာဆိုတာကို မယုံဘူး၊ လူဆိုတာ
လက်ခံနိုင်လောက်တဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ရှိတယ်၊ ပျော်စရာတွေ

ရှိတယ်၊ လူမှာ အလုပ်ရှိတယ်၊ မိသားစုရှိတယ်၊ ခံစားချက်ရှိတယ်၊
 လူတစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ ဘဝဟာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်စီပဲ။ ရုန်းကန်လှုပ်ရှား
 ရတဲ့ ဘဝတွေက တည်ငြိမ်တဲ့ ဘဝတွေထက် စိတ်ဝင်စားစရာ
 ကောင်းတယ်။ တည်ငြိမ်တဲ့ဘဝက ဝတ္ထုတော့ ဝတ္ထုပဲ၊ ဒါပေမယ့်
 ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်တော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဥပမာကွာ
 Poseidon ရုပ်ရှင် ဆိုပါတော့၊ အပျော်စီးသင်္ဘော၊ ချမ်းသာတဲ့
 လူတွေ၊ လောင်းကစားဝိုင်းတွေ၊ စတိတ်ရှိုးတွေနဲ့၊ ကောင်းပြီ၊
 အဲဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး ချစ်သွားကြ
 တယ်။ ဒါဆိုရင် အဲဒီရုပ်ရှင်ဟာ သာမန်ရုပ်ရှင်ပဲ။ ဒီဇာတ်လမ်းက
 သာမန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒါရိုက်တာက အပျော်စီးသင်္ဘောကို
 ရေလှိုင်း အကြီးစားတစ်ခုနဲ့ ပေးတွေ့လိုက်တယ်။ သင်္ဘော
 စောင်းသွားတယ်။ လူအများစုက လာကယ်မယ့်လူကို မျှော်ကြ
 တယ်။ လူနည်းစုက အသက်ရှင်ဖို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ထွက်ပေါက်
 ရှာတယ်။ အဲဒီအခါ ဘာဖြစ်လဲ၊ သမီးနဲ့ သားအဖ သံယောဇဉ်
 တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်နဲ့ ညီညွတ်တဲ့စိတ်၊ နောက်ဆုံး လူခြောက်
 ယောက် အသက်ရှင်တယ်။ လူ့ဘဝဆိုတာလည်း ဒီလိုပဲ။
 တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကံကြမ္မာ ရေလှိုင်းအကြီးစားနဲ့ တွေ့ရမှာပဲ။
 တစ်ဘဝလုံး ပျက်စီးချင် ပျက်စီးမယ်၊ အဖတ်ဆယ်မရအောင်
 မြှုပ်ချင် မြှုပ်မယ်၊ ကိုယ့်တို့ အဲဒီအခါဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ထွက်ပေါက်
 ရှာမှာလား... ခေါင်းငုံ့ ခံမှာလား၊ အေး... အဲဒါဆို ဝတ္ထုအကောင်း
 စားတွေ၊ ရုပ်ရှင် အကောင်းစားတွေထဲမှာ တွေ့ရပါတယ်။

ထွက်ပေါက် ဆိုတာ အဲဒါပဲ၊ Titanic ကမ္ဘာကျော်တာ အဲဒါ ကြောင့်ပဲ”

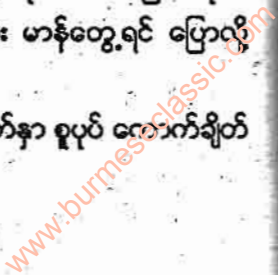
“မမက ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာနေတာပဲ”

“မာန့်ဆီက ရလာတာလေ၊ မာန့်က အဲသလိုပဲ၊ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် အားမာန့်ရှိတယ်၊ ရုန်းကန်တယ်၊ သူ ရှုံးနိုင်သွားတယ် ဆိုတာ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ မအောင်မြင်သေးတာဘဲ ရှိတယ်၊ ကိုယ့်မှာ ခွန်အားရှိတယ်ဆိုရင် အဲဒီခွန်အားက မာန့်ရဲ့ တစ်ဝက်စာပဲ ရှိတယ်၊ မာန့်က အသိဉာဏ်လည်း မြင့်မားတယ်၊ စာလည်း သိပ်ဖတ်တယ်၊ စူးစမ်း လေ့လာတတ်တယ်၊ မာန့်လို ကိုယ်က တော်ချင်တာ”

“တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ အမျိုးသမီးတွေပဲ၊ ကျွန်တော် တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး။ မာန့်က နည်းနည်း စိတ်မမှန်ဘူး ထင်တယ် နော်”

“မင်းလို လူမျိုးကိုလည်း မာန့်က လုံးဝအထင်ကြီးမှာ မဟုတ်ဘူး... သေချာတယ်၊ သူက အသက်ငယ်တဲ့ယောက်ျား တွေကို ဘယ်တော့မှစိတ်မဝင်စားဘူး။ ပေတေလေလွင့် ဆိုးရွား နေရင် အရမ်းနှိမ်တာ၊ မင်းနဲ့ ပေးတွေ့ရင် ကိုယ်ပါ အပြောခံလိုက် ရမယ့် အမျိုး၊ ဟိုတစ်ခါ ရန်ဖြစ်တာများ မာန့်တွေ့ရင် ပြောလို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မ အဲသလိုပြောတော့ သူ့မျက်နှာ စူပုပ် ကောက်ချိတ် နေကာ...

“အေးပါ...အေးပါ။ ကျွန်တော်က ကလေးကံ ကြမ်းပိုး
ကိုး...”

“အဲဒီလောက်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဒါဆိုဘာလဲ”

“အဲဒီလောက် နီးနီးပဲ”

ခုတော့ မာန် မရှိတော့ပြီ။ မာန်ကို ကျွန်မ အနားကနေ
ကံကြမ္မာက ဖဲ့ထုတ် ခေါ်ငင်သွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်မ အခု ဘာအတွက်
ဆီဒိုးနားကို သွားနေတာလဲ။ ကျွန်မ စိတ်မပါတဲ့ လက်ထပ်ပွဲ
တစ်ခုအတွက် အချိုးမပြေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တကူးတက
သွားတွေ့လို့ ဘာထူးမှာလဲ။ ကားကို တစ်ဖက်လမ်းကြောင်းယူရန်
ပြန်တွေ့လိုက်သည်။ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်
ကျွန်မထံ ဒက်ဒီ ဖုန်းဆက်သည်။

“သမီး သွားမတွေ့ဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ် ဒက်ဒီ၊ မတွေ့ချင်လို့ ရောက်ခါနီး ပြန်လာ
တာ”

“တစ်ဖက်သားကို စော်ကားသလို ဖြစ်သွားပြီ ယုလ္လာ”

“ဒက်ဒီ အဲသလိုထင်ရင် သမီး တောင်းပန်လိုက်ပါမယ်၊ အဲဒီလူ ဖုန်းနံပါတ်ပေးပါလား...”

“သမီးကို စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ ထားတာတောင် ဒီလောက် ခေါင်းမာနေတာ၊ ဘာကြောင့်မှန်း စဉ်းစားလို့ကိုမရပါဘူး၊ ကဲ... သမီးကို မေးမယ်၊ နောက်ထပ်တစ်ယောက် ကျွန်သေးတယ်၊ သမီးတွေ့ဖို့ စိတ်ကူးရှိသေးရဲ့လား”

“မရှိဘူး ဒက်ဒီ”

“ဒါဆို သမီးတစ်သက်လုံး လက်မထပ်တော့ဘူးလား”

“ခုထိတော့ အဲသလိုပဲ စဉ်းစားထားတယ် ဒက်ဒီ”

“မဟုတ်တရုတ်တော့ ဘာမှမကြားချင်ဘူး ယုလ္လာ... ဘာသာမတူတဲ့အပြင် အသက်လည်းငယ်တဲ့ လူမျိုးကို သမီး စိတ်ကူးနေရင်တော့ ဒက်ဒီတို့နဲ့ သေခန်းပြတ်မယ်၊ အဲဒါ နားလည် လား”

“ဒက်ဒီ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“သမီးကို တစ်ယောက်တည်း မျက်စိပိတ်၊ နားပိတ် လွှတ်ထားတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သမီးသိဖို့ ကောင်းတယ် ယုလ္လာ...၊ သမီး ဆင်ခြင်ပါ၊ ဒါပဲ ပြောချင်တယ်”

ကျွန်မကို မာန် သတိပေးခဲ့သလို တကယ်ဖြစ်လာလေပြီ။ လူတွေက ကျွန်မနဲ့ ရဲရဲကို လက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘာ မာန်က ကြိုသတိပေးတုန်းကမူ ကျွန်မက အို... ကင်ပွန်း ဒိုင်ယက်စ်နဲ့

ချစ်စတင်ဘားလိတ်တို့တောင် လက်ထပ်မယ် ဆိုတာပဲ။ သူတို့
ထက်ထပ်လို့ရရင် ငါတို့လည်းရတာပဲဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြန်ဖြေခဲ့သည်။
ဆန်က ကျွန်မ၏ သတ္တိကြောင်မှုကို နားလည်စွာ ခေါင်းခါနေခဲ့သည်။

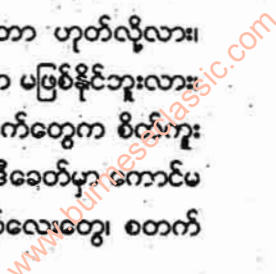
“နင် အသက်ငယ်တဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ဆီက
ဘာရမယ် ထင်လို့လဲ ယုလျာ”

“အနည်းဆုံးတော့ အချစ်ပေါ့”

“အချစ်...ဟုတ်လား၊ ရယ်ရတယ်၊ အချစ်...၊ နင်ရော
ဒီထဲ အချစ်ကိုယုံလို့လား၊ ငါတို့မယုံတာတွေ အများကြီးရှိနေတယ်
ယုလျာ...၊ ငယ်ရွယ်မှုကို နင် ယုံလို့လား၊ သစ်ရွက်လှုပ်တိုင်း
ခင်ခုန်တဲ့အရွယ်မှာ အချစ်ဆိုတာ ရှိမရှိ ငါတို့က အစမ်းသပ်
ခံခဲ့ဖူးသားတွေပါ။ နင် အဲဒီကောင်လေး ဆီက အချစ်ကို ဘယ်
တော့မှ မရဘူး”

“ဘာလို့လဲ... ကောင်လေးက ငါ့ကို တွယ်တာတယ်၊
အထင်ကြီးတယ်၊ ငါ့ဆီမှာ သူ နှစ်သထက်နှစ်နေတာ ငါ မြင်နေ
ရတယ်၊ တို့ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပေါ့။ တို့တွေက အဲဒီအရွယ်ကို
ခြွတ်သန်းလာခဲ့တာလေ”

“ဟုတ်လား...နင့်ဆီမှာ သူ နှစ်နေတာ ဟုတ်လို့လား၊
အဲသလိုမဟုတ်ဘဲ နင်က သူ့ဆီမှာ နှစ်နေတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊
ဖြစ်နိုင်တာကိုစဉ်းစားပါ ယုလျာ၊ ငါတို့ အသက်တွေက စိတ်ကူး
ဆဉ်းလို့ကောင်းတဲ့ အသက်မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီခေတ်မှာ ကောင်မ
လေးတွေ၊ ကွာတူးလေးတွေ တီရှပ် အကျပ်လေးတွေ၊ စတက်

ဆံပင်လေးတွေနဲ့ ပေါမှပေါ။ အဲဒီထဲက ဘယ်နှစ်ယောက်နဲ့ အဲဒီကောင်လေး ကြိုက်ပြီးပြီလဲ၊ နင် သိလား”

“သိတယ်... သူ့ရည်းစားအကြောင်းတွေ ငါ့ကို ပြောပြတယ်”

“ဟုတ်လား... အဲဒါဆို နင့်အကြောင်းတွေကိုလည်း သူ့ရည်းစားကိုလည်း ပြောပြနိုင်တာပဲ၊ ပြီးတော့ ဟားတိုက်နိုင်တာပဲ၊ ငါတို့ ယောက်ျားတွေကို ဟားတိုက်သလိုပေါ့”

“တော်စမ်းပါဟာ... ငါ အဲဒါကြောင့် နင့်ကို သူ့နာမည် တောင် ပေးမသိတာ”

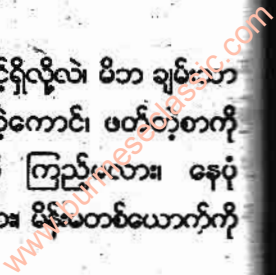
“ငါကလည်း မသိချင်ပါဘူး...၊ ဒီလို ရေပေါ်ဆီကောင် တစ်ကောင်မှာ ဘာအနှစ်ရှိမှာလဲ၊ နင့်ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ငွေနှိုက် သုံးဖို့ရယ်၊ နင့်ကို ချွဲဖို့ရယ်ကလွဲပြီး ဘာသုံးစားရမှာမို့လို့လဲ”

“ဒါဆို ဘာအတွက် မိန်းမတွေ ချစ်သူ ထားရမှာလဲ”

“အရိပ်အာဝါသ အတွက်လေ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ငွေရှာနိုင်တယ် ပြောပြော၊ နားဖို့လိုတဲ့အခါ အမှီကောင်းကောင်းပေးနိုင်တဲ့ အရိပ်အာဝါသ အတွက်လေ၊ နင့်အကောင်က အဲဒီလိုအရိပ်မျိုး ပေးနိုင်လို့လား”

“နင် စကားပြောတာ မရိုင်းနဲ့”

“အေးလေ... ဒီကောင် ဘာအဆင့်ရှိလို့လဲ၊ မိဘ ချမ်းသာလို့ ဘွဲ့တစ်ခုယူပြီး အချိန်တွေ ဖြုန်းနေတဲ့ကောင်၊ ဗတ်တဲ့စာကို ကြည့်မလား၊ နားထောင်တဲ့ သီချင်းကို ကြည့်မလား၊ နေပုံထိုင်ပုံ ကြည့်မလား၊ ခံယူချက်ကို ကြည့်မလား၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို

လူတစ်ယောက်လို့ မမြင်တတ်တာ သေချာနေတယ်... ယုလျာ၊ နင်သာယာတာ ငါ အပြစ် မတင်ဘူး။ ကောင်လေးက ချောတယ်၊ ငယ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငယ်တာ ချောတာတွေက ဘဝမှာ သုံးစား လို့မရဘူး။ အချိန် တစ်ခုထိ ခံတယ်။ နင် စောင့်လိုက်ပါဦး...”

“ဘာကို စောင့်ရမှာလေ”

“နင့်ရဲ့ ဖူးစာရှင်လေ၊ နင် စောင့်သင့်တယ်...”

“နင်ကရော”

“ငါက စောင့်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒီဘဝမှာတော့ မရှိတော့ဘူး”

ကျွန်မ သက်ပြင်း မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ မာန်စကားတွေကို ခုထက်ထိ ကြားယောင်နေတုန်းပဲ။ မေ့လို့မရနိုင်။

မာန်က လောလောဆယ် ကျွန်မအနားမှာ အဲဒီကောင်လေး ကလွဲ၍ တခြားသူ မရှိမှန်းသိလျက် ဘာကို စောင့်ခိုင်းခဲ့တာလဲ။ ကျွန်မ ဆက်မစောင့်ချင်တော့ဘူး။ စောင့်ရတဲ့ အလုပ်က ဘယ် လောက် ပင်ပန်းလှတယ်ဆိုတာ စောင့်ဖူးတဲ့သူမှ သိနိုင်တာမျိုးပါ။ ကျွန်မ မစောင့်ချင်တော့ဘူး။

မာန်... မရှိတော့ ရင်ဖွင့်စရာလူ မရှိတော့။ ဒီလို အထီးကျန် ဘဝမှာ ဘာကို စောင့်နေရဦးမလဲ။ အသက်ကလည်း ကြီးနေပြီ။

မာန်... အရိပ်အာဝါသကို ဘာနဲ့တွက်ချက်ရမလဲ။ ငါ့ကို ဘာလို့ နင် သင်မပေးခဲ့တာလဲ၊ သူငယ်ချင်းရယ်။

မာန်ကို အိပ်မက် ထပ်မက်ပြန်သည်။ မာန်မျက်နှာက လင်းလက်နေသလို ရှိ၏။ ကျွန်မကို ပြီး၍ကြည့်ကာ ဖျတ်ခနဲဆို ပျောက်သွားသည်။

အိပ်ရာက နိုးလာချိန်မှာ မာန် အနားမှာများ ရှိနေသလား ဟု ကျွန်မ လိုက်ရှာမိပါသည်။ လူတစ်ယောက် သေဆုံးသွားပြီး ကြာလျှင် ထိုသူကို လူတွေက မေ့တတ်ကြသည်ဟု စာထဲမှာ ဖတ်ဖူးပါသည်။

အချိန်မည်မျှကြာချိန်တွင် မေ့တတ်ပါသနည်း။ ခုထက်ထိ တော့ ကျွန်မ မမေ့သေးပါ။

လူခေါ် ခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာ၍ တံခါးထ၊ဖွင့်ပေး တော့ ရဲရဲ...။

“ဒီနေ့ အလုပ်ပြန်တက်မယ် မဟုတ်လား”

“အင်း... ဒါနဲ့ မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“လာခေါ်တာလေ”

“ခုမှ ခုနစ်နာရီပဲ ရှိသေးတယ်”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ မနက်စာ တူတူစားရအောင်လေ”

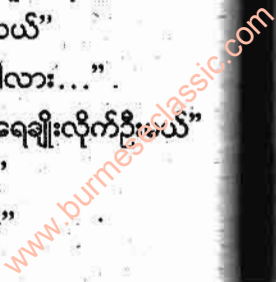
“ကိုယ် အိမ်မှာပဲ ကော်ဖီသောက်တယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကိုလည်း တိုက်ပါလား...”

“အပြင်မှာ ခဏနေလိုက်ဦး၊ ကိုယ် ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

“ဟာဗျာ... လူများ မယုံမကြည်နဲ့”

“စံကားမများနဲ့... စောင့်ဆို စောင့်”

ကျွန်မ တံခါးကို အတွင်းမှ သော့ခတ်လိုက်ပြီး ရေချိုး
သည်။ ထို့နောက် အင်္ကျီအဝတ်အစားလဲကာ ရုံးသွားဖို့ ပြင်ဆင်
သည်။ အားလုံးပြီးတော့မှ ကော်ဖီနှစ်ခွက်ဖျော်ကာ ကိတ်မှုန့်လှီး၍
အမင်းစားပွဲတွင် ပြင်ဆင်ကာ သူ့ကို တံခါးသွားဖွင့်ပေးသည်။

“နာရီဝက်တောင် စောင့်ရတယ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျောင်း
မှာ ဒဏ်ပေးခံရသလိုပဲ။ မမ တော်တော် ရက်စက်တာပဲနော်”

“စကားမများနဲ့... ကော်ဖီသောက်၊ မုန့်စား”

“ကော်ဖီ မသောက်ချင်ဘူး...”

“မသောက်ချင်လို့ မရဘူး၊ ကော်ဖီပဲရှိတယ်၊ မသောက်ရင်
ဆိမ့်မယ်”

“မသောက်ဘူးဗျာ”

“ဘယ်လို ဧည့်သည်လဲ၊ အိမ်ရှင်တိုက်တာကို သောက်ကို
ဆောက်ရမယ့်ဝတ္တရား ရှိတယ်လေ၊ မကြိုက်လည်း သောက်ရမှာပဲ၊
နည်းနည်းပါးပါး ဟန်ဆောင်ပါဦးလား”

“မသောက်တတ်တာ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ”

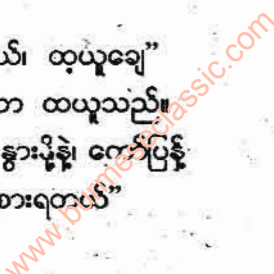
“ဒါဆို ဘာသောက်မလဲ”

“ရေ...”

“ရေခဲသေတ္တာလဲမှာ ရေပူလင်း ရှိတယ်၊ ထုယူချေ”

ကျွန်မကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးကာ ထုယူသည်။

“အိမ်မှာဆို မနက်ပိုင်း ထမင်းကြော်နဲ့၊ နွားနို့နဲ့၊ ကော်ပြန်
ကြော်တို့၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲတို့ တစ်ခုခု အမြဲစားရတယ်”

“ကိုယ်က တစ်ယောက်တည်း နေတာ၊ ထမင်းဟင်း
တောင် ချက်စားချင်ရင် ချက်စားတယ်၊ မစားချင်ရင် မစားဘူး
အဆင်ပြေသလိုပဲ နေတယ်၊ အဲဒီလို ဘာကူးတကတွေ လုပ်မဖေ
နိုင်ဘူး...”

“ယောက်ျားရရင် အဲဒီလို နေလို့မရဘူး...”

“သိတယ်... သိသားပဲ၊ ဒါကြောင့် မယူတာပေါ့၊ ကရိုကထ
များတယ်”

“မယူတာလား... မရတာလား... သေချာပြောပါဦး”

“မင်းသူများအိမ် စောစောစီးစီးလာပြီး ရန်စတာလား”

“မှန်တာပြောတော့ မကြိုက်ဘူးမို့လား”

“စောစောကပြောတော့ ကော်ဖီ ကျွန်တော့်လည်း တိုက်ဖိ
ဆိုပြီး အခု ဘာလို့မသောက်တာလဲ”

“ကျွန်တော် မုန့်ဟင်းခါး စားချင်တယ်”

“လမ်းမှာ ဝယ်စားပေါ့”

“မမနဲ့ စားချင်တာ”

“ကိုယ် ကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့ ကိတ်မုန့်နှစ်တုံးဆို Break
fast ပြီးပြီ”

“ထပ်စားပါလား”

“မစားဘူး... ဝ၊ လိမ့်မယ်”

“ဒီတိုင်းနေလည်း မလှပါဘူး”

“ရဲရဲ...”

ဗြာဟ္မစင်္ချာအရာရှိ

ကျွန်မကို မသိနားမလည်သော ကလေးတစ်ယောက်
ချစ်လုံး ပေကလပ် ပေကလပ်လုပ်သော မျက်နှာမျိုးဖြင့် သူ
ပြန်ကြည့်သည်။ စိတ်က တဖြည်းဖြည်း တိုလာပြီ။ ပခုံးကနေ
ထိုင်ဆွဲ လွှင့်ပစ်ချင်စိတ်လည်း ပေါက်လာပြီ။

“မင်းက ဘာနဲ့တူလဲဆိုရင် အရောဝင် ခေါင်းခေါက်ချင်တဲ့
အမျိုးအစားထဲမှာ ပါတယ်။ ကိုယ့်ကို အဲဒီလိုအမျိုး လာမချိုးနဲ့၊
ကိုယ်သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအိမ်ကိုလာတာ မဖိတ်ခေါ်ဘဲ
လာတာ၊ ဒီတော့ မင်း အခု ပြန်ချင်ရင် ပြန်လို့ရပြီ”

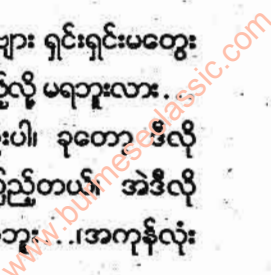
“ခင်ဗျား သိပ်ရင့်သီးတယ်”

“ဟုတ်တယ်...ကိုယ် ရင့်သီးတယ်။ အမှန်ဆို မင်းပေါင်း
သင့်တာ မင်းလို အရွယ်တွေပဲ။ သူတို့က မင်းစော်ကားလည်း
ပြန်နေနိုင်တယ်။ ကိုယ်ကတော့ မပြူးနေနိုင်ဘူး...”

“ခင်ဗျားလည်း ရူးနေပြီ ထင်တယ်။ ခင်ဗျား သူငယ်ချင်း
ထိုက်တော်ကြာ နှလုံးရောဂါ ရနေဦးမယ်”

“နင် ငါ့သူငယ်ချင်းကို ဘာကိစ္စ စကားထဲ ထည့်ပြော
တာလဲ၊ မပြောနဲ့... ငါမကြိုက်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်လေ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျား ရှင်းရှင်းမတွေး
ဘူး။ လူတစ်ယောက်ကို အဖြောင့်တိုင်း မြင်ကြည့်လို့ မရဘူးလား...
အများကြီးမဟုတ်ဘူး... တစ်ခါ နှစ်ခါတည်းပါ။ ခုတော့ ဒီလို
မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားက ခွဲခြားစိတ်ဖြာပြီး ကြည့်တယ်။ အဲဒီလို
ကြည့်လို့ကတော့ ဘယ်တစ်ခုမှ စံမီမှာမဟုတ်ဘူး... အကုန်လုံး

ချွတ်ချော် တိမ်းစောင်းပြီး အရည်အသွေး ချို့တဲ့နေမှာချည်းပဲ အခုလည်းကြည့်၊ စိတ်ဆိုးစရာ မဟုတ်တာကို စိတ်ဆိုးတယ် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် နားလည်ချင်တယ် ယုလျာ၊ ခင်ဗျားက လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လို့ပဲ။

ကျွန်တော် လိုက်မပီတော့ဘူး...ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိတော့ပါဘူး...ခင်ဗျားနားကနေ ထွက်သွားရမယ့် အလုပ်မျိုး မလုပ်ချင်ဘူး...ကျွန်တော် ခင်ဗျားအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်တွယ်နေပြီ ထင်တယ်၊ အဲသလိုဖြစ်မှာ ကြောက်လို့ ရှောင်ရင်းနဲ့ပဲ၊ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

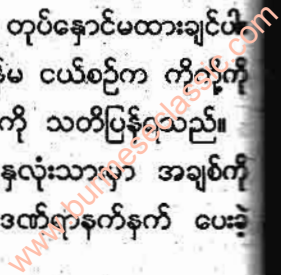
မသောက်ရသေးသော ကော်ဖီခွက်သည် သူ့ကိုယ်စား ကျွန်မရှေ့မှာကျန်ခဲ့သည်။ မျက်နှာငယ်စွာဖြင့် ကျွန်မကို ကြည့်နေ သလို ခံစားရပါသည်။ သံယောဇဉ်တဲ့။ အသက် ရှစ်နှစ်ကျော် ကိုးနှစ်ခန့်ကွာသော ကောင်လေးက သံယောဇဉ်ဆိုသော စကား လုံးကို သုံးသွားသည်။

သူ ဘယ်လောက် နားလည်မှာ မို့လို့လဲ။

အချစ်... မေတ္တာတို့ထက် သံယောဇဉ်ဆိုတာ ပို၍ နောင်တည်းတတ်သည်။ ကျွန်မ သူ့ကို တုပ်နှောင်မထားချင်ဖို့

ကောင်လေးကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မ ငယ်စဉ်က ကိုယ့်ကို မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် အချစ်ကြီးခဲ့ပုံကို သတိပြန်ရသည်။

ကျွန်မရဲ့ ငယ်ရွယ် နုနယ်တဲ့ နှလုံးသာမှာ အချစ်ကို ကြောက်သွားအောင်၊ ရွံ့သွားအောင် ဒဏ်ရာနက်နက် ပေးခဲ့

အသား ကိုကိုအား ကျွန်မ သေလောက်အောင် မုန်းဟီးခဲ့သည်။

ဟာအကြောင်းပြချက်မှ မရှိဘဲ သစ်စိမ်းချိုး ချိုးသွားခဲ့တာမျိုး တစ်ဖက်သူ ဘယ်လောက် သောက ကြေကွဲစွာကျန်ခဲ့ရလဲဆိုတာ ကိုကို သိသင့်သည်။ ကျွန်မ ရဲရဲအပေါ်တွင် ဤသို့ ခံစားရမှာ စိုးပါသည်။

ကျွန်မ အလုပ်ပြန်တက်ပြီး သိပ်မကြာခင် သတင်းတစ်ခု ကြားသည်။ ရဲရဲ ကားတိုက်မှုဖြစ်လို့တဲ့။ ကြားကြားချင်း စိတ်ထဲမှာ မသိသာပေမယ့် အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ လျှောက်တွေးပြီး ထိတ်လာရသည်။

ရဲရဲက ကားဖြင့်တိုက်တာလား... အတိုက်ခံရတာ လား...၊ နှစ်ခုလုံးမကောင်း။ ကောင်လေးက စိတ်ဆတ်လှသည်။ သူ့ဖုန်းကို ကျွန်မ ခေါ်သည့်အခါမှာလည်း ဖုန်းပိတ်ထားသည်။

တာဝါတစ်ခုတည်းမှာ ရုံးခန်းများ ရှိတာမို့ သူတို့နှစ်ဦး သွားမေးရ ကောင်းမလားလို့ဟု ကျွန်မ စဉ်းစားသေးသည်။

www.burmeseclassic.com

မြလွန်းချို

သို့သော် မသွားဖြစ်။ တစ်ပတ်ခန့် ကြာပြီးနောက် ရဲရဲ ကျွန်တော်
ဖုန်းဆက်သည်။

“မမ ဖုန်းခေါ်ထားလား”

“ဟုတ်တယ်... ကားအက်ဆီးဒင့် ဆိုလို့”

“ဘယ်က ကြားတာလဲ”

“ရုံးမှာ ပြောနေကြတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် အတိုက်ခံရတာ၊ ဘာမှထော့
မဖြစ်ဘူး... ခြေထောက်တစ်ဖက် ကျောက်ပတ်တီး ကိုင်ထား
ရတယ်၊ ခေါင်းမှာ ငါးချက် ချုပ်ရတယ်၊ လက်မှာ သုံးချစ်
ချုပ်ရတယ်၊ အခုထိ ဆေးရုံမှာ နေနေရတုန်းပဲ”

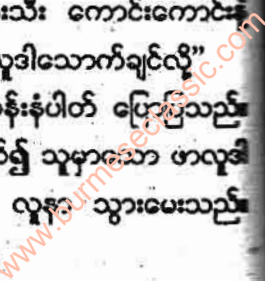
“အဲဒါ ဘာမှမဖြစ်တာလား”

“သေတာထက်စာရင် တော်သေးတာပေါ့၊ မမ... ကျွန်တော်
ကို စိတ်ပူနေတာလား...ဟဲ ဟဲ”

“အမှုဖြစ်နေပြီ ထင်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ဖက်ကားသမားက မှူးနေတာ၊ ကျွန်တော်
ကလည်း ကားလမ်းကူးတာ၊ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ကူးနေတာကို
ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ လာကြည့်ရင် ပန်းသီး ကောင်းကောင်းနဲ့
ဖာလူဒါ ဝယ်ခဲ့ပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ဖာလူဒါသောက်ချင်လို့”

သူက ဆေးရုံအဆောင်နှင့် အခန်းနံပါတ် ပြောပြသည်။
လူမှုရေးအရ သွားသင့်တယ်ဟု ဆုံးဖြတ်၍ သူမှာသော ဖာလူဒါ
ဝယ်ကာ ပန်းသီးဆယ်လုံးဖြင့် ကျွန်မ လူနာ သွားမေးသည်။

ဆေးရုံက ဆင်းသွားပြီဟု သိရသောအခါ တမင် ကျွန်မကို ထညာပေးတာမှန်း သိ၍ ဒေါသ ထွက်ရပြန်သည်။

“ဟေ့... မင်းကိုယ့်ကို ကစားစရာများ မှတ်နေလား”

ကျွန်မ ဖုန်းကို ဒေါသတကြီး အော်ပြောသဖြင့် အနားမှ ထူများက ပြန်လှည့်ကြည့်ကြသည်။ မတတ်နိုင်။ ဒီလောက် လိမ်တပတ်လုပ်တာ လွန်လွန်းပြီ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ်က အရှူးလား... ပန်းသီးတွေနဲ့ ဖာလူဒါနဲ့ အခု ဆေးရုံရှေ့ကဆက်နေတာ၊ မင်း ဆင်းရမယ်ဆို ကြိုပြောပါလား... ဘယ်လာမလဲ”

“မနေ့ညကမှ ပေးဆင်းလိုက်တာ၊ မမ လာမယ်မထင်လို့ ကျွန်တော် ပြန်မဆက်တာပါ။ ဆောရီးပါဗျာ... အခု အဆေးရုံ ရှေ့မှာနော်၊ ကျွန်တော် အခုလာခဲ့ပါ့မယ်၊ စောင့်နေပါ”

“မင်းက ကားမှ မမောင်းနိုင်ဘဲ”

“ဒီရိုင်ဘာ ရှိတယ်၊ စောင့်နေပါ မမရယ်... ပြန်မသွားပါနဲ့”

“ပုံထပ်ပြောရင် အသိပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ... မပြောပါဘူး။ တကယ်လာခဲ့ပါ့မယ်”

ဆယ်မိနစ်ခန့်မှာ သူ ရောက်လာသည်။ ကျောက်ပတ်တီးကိုင်ထားသော ခြေထောက်တစ်ဖက်က ထောင့်မရ၍ ချိုင်းထောက်ဖြင့် လျှောက်ရသည်။

ခေါင်းမှာလည်း ဆံပင် ကွက်ရိတ်ထားသည်။ ဒီလောက်
ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ဖြစ်တာ မျက်နှာက ပိုးမသေ။

“တကယ် ဇာတယ်နော်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

“ရော... အဲဒါကွေလာပို့တာ ”

“အိမ်လိုက်ခဲ့လေ”

“မလိုက်ပါဘူး... ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ”

“တွေ့ချင်တယ်ဆို”

“အခု တွေ့ရပြီပဲ၊ ပြန်တော့မယ်”

“စကားလေး ဘာလေး မပြောတော့ဘူးလား”

“မပြောတော့ဘူး”

“ညကျပု ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“ဒါပဲမို့လား... သွားတော့မယ်”

“မမ”

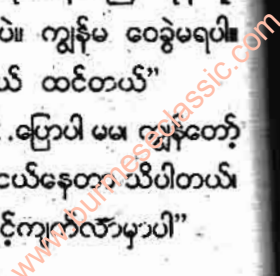
“ဘာတုန်း”

“ကျွန်တော့်ကို မမုန်းဘူးမို့လား...”

သူ့မျက်လုံးများက အဖြေကို စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ မမုန်းဘူး
မို့လား ဆိုတော့ တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲ။ ကျွန်မ ဝေခွဲမရပါ။

“အဲဒါတွေ ပြောဖို့ စောသေးတယ် ထင်တယ်”

“ကျွန်တော့် အသက်ကြောင့်လား... ပြောပါ မမ၊ ကျွန်တော့်
အသက်ကြောင့်လား... ကျွန်တော် သိပ်ငယ်နေတာ သိပါတယ်၊
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်း ရင့်ကျက်လာမှာပါ”

ဗြူးနုတ်စင်ရဲဒုဗျာရီ

“ဒါဆိုလည်း အဲဒီအချိန်ထိ စောင့်လိုက်ပေါ့”

“မမအသက်က သုံးဆယ်လေ...”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုတာပေါ့... ကျွန်တော်က ပြဿနာမရှိဘူး... မမက တဖြည်းဖြည်း အဘွားကြီး ဖြစ်လာမှာ”

“ဒါ နောက်စရာကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ရဲရဲ”

“ကျွန်တော် နောက်နေတယ် ထင်လို့လား”

“.....”

“ပြောလေ၊ ကျွန်တော် နောက်နေတယ် ထင်လို့လား”

“ဒါဟာ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ရပ်သင့်တဲ့ ကိစ္စမျိုးပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဘာကြောင့်လဲ”

“ကိုယ်တို့မှာ ကွာခြားချက်တွေက အများကြီးလေ”

“ဒါကတော့ ရှိမှာပဲဗျ၊ အဲဒါကို ယိုးမယ် ဖွဲ့လို့တော့ မရဘူး...၊ ကျွန်တော့်အတွက် အဲဒီကွာခြားချက်တွေက အသေး အဖွဲ့ပါ”

“ကိုယ့်အတွက် သိပ်ကြီးကျယ်နေတယ်”

မာန်...။

ကောင်လေးက တစ်မျိုးပဲလို့ နင် မထင်ဘူးလား... ငယ်သေး
တော့ မတွေးတတ်တာလား မသိဘူး... ကွာခြားချက်တွေကို
အသေးအဖွဲ့ပဲတဲ့၊ နင်နဲ့ ငါ့လိုမျိုးတစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
နားလည်နိုင်တဲ့ နှလုံးသားမျိုး သူ့ဆီမှာရော ရှိနိုင်သလား...။
ငါ မသိဘူး...။ ငါ သူ့ကို ချစ်တယ်လို့ ပြန်ဖြေချင်တယ်၊ နင်
စိတ်ဆိုးမယ်မှန်း ငါ သိပါတယ်ဟာ... ဒါပေမယ့် ငါ ရဲရဲကို
ချစ်တယ်လို့ ပြန်ဖြေချင်တယ်။

မာန် အုတ်ဂူလေးက ကျွန်မကို ဘာအကြံဉာဏ်မှ မပေး
နိုင်ပါ။ အုတ်ဂူအပေါ်တွင် ကုက္ကိုပင်အကြီးကြီးရှိရာ မာန်အုတ်ဂူကို
နေပြောက်ပင် မထိုး။ မာန်ရဲ့ နောက်ဆုံး နားခိုရာ နေရာလေးက
မာန် ဖြစ်ချင်သလို အေးချမ်းပါသည်။ ကျွန်မ မာန်အုတ်ဂူဆီကနေ
ပြန်လာတော့ စိတ်စွဲလာတာလား မသိ၊ မာန်သုံးသော ပေါင်ဒါနဲ့ကို
ရနေသလို ရှိသည်။

ခဏအကြာမှာ ပျောက်သွားသည်။

ကျွန်မ အိမ်ရှေ့ရောက်သောအခါ ရဲရဲကို ချိုင်းထောက်နှင့်
ရပ်စောင့်နေတာ မထင်မှတ်ဘဲတွေ့ရပါသည်။ ကျွန်မကို မြင်တော့
ပြုံးပြသည်။

- “ဘယ်တုန်းက ‘ရောက်လဲ’”
- “နာရီဝက် ရှိပြီ”
- “ခြေထောက် ညောင်းရောပေါ့”

ရွှေသပင်စာပေ

“ရပါတယ်... မမ ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ”

“ဒီနေ့ မာန်ဆုံးတာ နှစ်လပြည့်လေ၊ သူ့အုတ်ဂူ သွားရှင်း ပေးတာ”

ကျွန်းမ တံခါးဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲဝင်တော့ သူပါ လိုက်ဝင်သည်။ ကြမ်းပြင်နှင့် ချိုင်းထောက် ထိသံက တစ်မျိုးပဲ။ သူ လမ်းလျှောက်ပုံ ကြည့်ရတာ အဆင်မပြေလှ။

“ခြေထောက်က ဘယ်တော့ ဖြေရမလဲ”

“တစ်လ လိုသေးတယ်၊ ဖြေပြီး ဓာတ်မှန် ပြန်ရှိကုဦးမယ်၊ အရိုးအနေအထားကြည့်ပြီး ကျောက်ပတ်တီး ပြန်စည်းရမယ်”

“နာလား”

“နာတာပေါ့ဗျ... ကျွန်တော့် ခြေထောက် အရိုး တစ်ချောင်း ကျိုးပြီး နောက်တစ်ချောင်းကို သွားစိုက်နေတာ၊ အရိုးများ ထိအောင်ရှူး ဆိုတာလေ၊ ဒိုးလုံးသီချင်း ကြားဖူးလား။ အဲဒီအတိုင်းပဲ အရိုးထိတော့ ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာတော့တာပဲ၊ ယောက်ျား တန်မယ့် အော်ငိုနေရတယ်၊ ခေါင်းချုပ်တာက ပြဿနာမရှိဘူး။ ဒီနေ့ ချုပ်ရိုးသွားဖြေလာတာ”

“ဪ...”

“မမကြည့်ရတာ ပိန်သွားသလိုပဲ”

“ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော့်ကြောင့် စိတ်ညစ်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

မြလွန်းချို

“မညာပါနဲ့... ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ယုံလည်း မယုံဘူးမို့လား၊ အေးလေ... ဘယ်ယုံပါ့မလဲ၊ ယုံစရာ မရှိဘူးမို့လား၊ လူတွေက ကျွန်တော့်ကိုဆို အထင်ကို မကြီးကြ တာပါ၊ ကျွန်တော်က အထင်ကြီးအောင်လည်း မနေတတ်ခဲ့ဘူး၊ မနေမိခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် နောင်တ မရပါဘူး”

“ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲရှိတာ ပြောနေတာပါ၊ စိတ်ထဲရှိတဲ့ အတိုင်း ပြောရတာ သက်သာသလို ခံစားရတယ်၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော့်အမေသာ ကျွန်တော့်ကို ဆယ်နှစ်စောမွေးခဲ့ရင် ဘယ်လို များ ဖြစ်လာမှာလိမ့်”

“မင်း ထမင်းစားပြီးပြီလား...”

“မစားရသေးဘူး”

“မမလည်း မစားရသေးဘူး...၊ တစ်ခါတည်း စားသွား ပါလား...”

“မစားတော့ဘူး...ကျွန်တော် မမကို တွေ့ချင်လို့လာတာ”

“ဪ...”

“မနက်ဖြန်တွေ့အတွက် စဉ်းစားရင် ဒီနေ့အတွက်ဆိုတာ မေ့သွားတတ်တယ် မမ၊ ကျွန်တော်တို့က ပစ္စုပ္ပန်မှာ အသက်ရှင် နေတာ၊ အဲဒါတစ်ခုကို မမ ဆုံးဖြတ်တဲ့အခါ ထည့်စဉ်းစားပေးပါဗျာ”

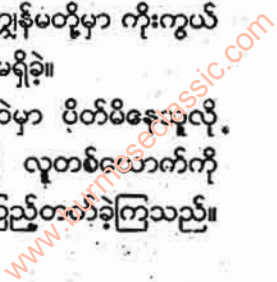

မဖြစ်နိုင်... လုံးဝကို မဖြစ်နိုင်။ ဘယ်လိုစဉ်းစားပါစေ
မဖြစ်နိုင်။ ဤသို့သာ အဖြေထွက်သည်။ ကျွန်မ တစ်သက်မှာ
ဒီကိစ္စလောက် ရွေးချယ်ရခက်သော ပြဿနာ မရှိခဲ့ဘူးချေ။
ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် ချောက်တစ်ခုခြားလျက် ဟိုဘက်
ဒီဘက် ကမ်းပါးစွန်းမှာ ရပ်တည်နေရသော လူနှစ်ယောက်
သာလျှင်ဖြစ်သည်။ သူကတော့ ရှေ့ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့တိုးခဲ့ပြီ။ ထိုအခါ
ကျွန်မက နောက်ကို ဆုတ်ရတော့မည်။ သို့မှသာ တည်မြဲ
အကွာအဝေးအတိုင်း ရှိနေမည်ဖြစ်သည်။

ဘာသာ လည်းမတူ၊ အတွေးအခေါ်လည်း မတူ၊ အသက်
အရွယ်ချင်းလည်း မတူ၊ ဒီတစ်သက် ဘယ်အရာကိုမှ ညှိယူ၍
ရမှာမဟုတ်။

မွေးကတည်းက သူရော ကျွန်မပါ ဦးနှောက်ထဲတွင် မိဘ
များက ထည့်သွင်းထားခဲ့သော ယုံကြည်မှုများ ကိုယ်စီရှိကြသည်။
သူငယ်ချင်းက ပြဿနာမဟုတ်။ မာန်နှင့် ကျွန်မ ထိုအကြောင်းကို
ဘယ်တော့မှ မဆူးနွေးခဲ့ကြချေ။ ကျွန်မတို့က သူငယ်ချင်းကိုး။
တစ်ယောက်ဘဝကို တစ်ယောက် ဖွဲ့ယူစရာ မလိုအပ်ဘူးလေ။
လူနှင့်လူချင်း ပေါင်းဖော်စရာ မလိုအပ်၍ ကျွန်မတို့မှာ ကိုးကွယ်
ယုံကြည်မှုကို တွက်ချက်စရာ အကြောင်းမရှိခဲ့။

ကျွန်မသည် မမြင်ရသော မှောင်ထဲမှာ ပိတ်မိနေသူလို
မွန်းကျပ်လာသည်။ ကျွန်မနှင့် မာန်သည် လူတစ်ယောက်ကို
လူတစ်ယောက်အဖြစ်လို့ မြင်အောင် ကြည့်တတ်ခဲ့ကြသည်။

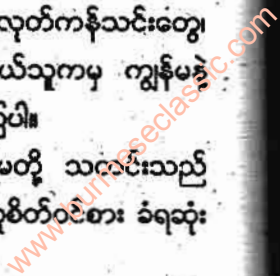

ထိုလူကို ဘာနဲ့မှ တိုင်းတာ တွက်ချက်ခြင်းမရှိဘဲ ကျွန်မတို့ စဉ်းစားသလို တခြားလူများ စဉ်းစားမှာမဟုတ်။ အနီးစပ်ဆုံးဆိုသော် ကျွန်မ မိဘများသည် ဒေါသကြီးမားသူများဖြစ်ပြီး ကျွန်မကို ရက်ရက်စက်စက် စွန့်ပစ်ဖို့ ဝန်မလေးကြ။ ကျွန်မ သိပ်စွန့်စားရာ ကျမလား။ တစ်ဖက်မှာတော့ ရဲရဲကို သံယောဇဉ် တွယ်မိနေပြီ။ ထိုသံယောဇဉ်သည် ဘယ်အရာကိုမဆို ချိုးဖြတ်ဖို့ ခိုင်မာရဲ့လား။ ကျွန်မ မသေချာပါ။

ကောင်လေးက ကျွန်မတွေေးသလို မတွေေးဘဲ အသက်ကိုသာ အဓိကထား၍ တွေးသည်။ ရုံးတွင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် တွဲသွား တွဲလာကို မြင်သူများက ကျွန်မ နောက်ကွယ်တွင် အတင်းပြောတာကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့ရသည့် အခါမှာတော့ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းသွားပါသည်။

သူတို့သည် ကျွန်မ၏ အသက်ကို ပြစ်ချက်တစ်ခုလို ပြောကြပြီး ကလေး မုန့်ပေးကြိုက်တယ် ဟူသော စကားကို သုံးနှုန်းကြသည်။ ကောင်လေးအဖေကတော့ ကျွန်မနှင့် ကိုးကွယ်မှု မတူတာကို အဓိကထားပြီး သူ့ကို တားမြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်အတွက် တားမြစ်ချက်တွေ၊ ခလုတ်ကန်သင်းတွေ၊ ကဲ့ရဲ့စကားတွေသာ အဆင်သင့်ရှိခဲ့ပြီး ဘယ်သူကမှ ကျွန်မနဲ့ သူ့ကို လိုက်ဖက်စရာအတွဲဟု မကြိုဆိုခဲ့ကြပါ။

ရက်အနည်းငယ် အတွင်းမှာ ကျွန်မတို့ သင်္ဂြိုဟ်သည် တာဝါတစ်ခုလုံးရှိ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းများတွင် လူစိတ်ဝင်စား ခံရဆုံး

မြားနှစ်စင်ချဲ့အရာရှိ

သတင်းဖြစ်သွားပြီး ကျွန်မနဲ့သူ တွဲလာလျှင် သိသိသာသာကြီး စပ်စုကြသည်။

“လူတွေဟာ ဒီလောက်စပ်စုမှန်း ကိုယ် အစက မသိခဲ့ဘူး။ သိလား ရဲ့ရဲ့”

“သူတို့ ဘယ်လောက်ထိ ကျွန်တော်တို့ကို စိတ်ဝင်စားမယ် ထင်လဲ မမ”

“ဟင်...”

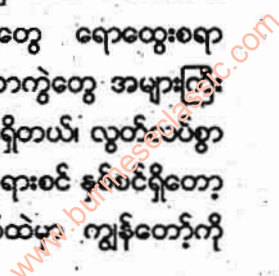
“အလွန်ဆုံး ခုနစ်ရက်၊ ထားပါ... တစ်လပေါ့များ၊ လူတွေက အဲဒီလောက် မအားပါဘူး။ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ်ရှုပ်ပြီး မေ့သွား ကြလိမ့်မယ်”

“ဒါပေမယ့် ကိုယ့်မိဘတွေက ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူတို့ တစ်သက်လုံး ခွင့်မလွှတ်တဲ့ အလုပ်ကို ကိုယ် လုပ်ခဲ့မိရင်ပေါ့”

“မမ ဘာကို ကြောက်နေတာလဲ၊ လူနှစ်ယောက် ပတ်သက် တာနဲ့ သူတို့ရဲ့ ကိုးကွယ် ယုံကြည်မှုတွေ ရောထွေးစရာ ဘာအကြောင်း ရှိလဲ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အာသာကွဲတွေ အများကြီး နှိုတယ်၊ အားလုံး လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ်ခွင့်ရှိတယ်၊ လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်ခွင့်ရှိတယ်၊ အိမ်တစ်အိမ်ထဲမှာ ဘုရားစင် နှစ်ဖင်ရှိတော့ ရော ဘယ်သူ့ကို ထိခိုက်မှာလဲ၊ မမစိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို

လက်ခံမယ်လို့ စဉ်းစားထားရင် စကားတစ်ခွန်းကိုလည်း လက်ခံထားရမယ်။ peace လေ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးပေါ့၊ ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူယှဉ်တွဲ နေထိုင်ရေး မူဝါဒပေါ့၊ ဥပမာ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံ၊ ဘာသာကွဲတွေ၊ လူမျိုးကွဲတွေ၊ ဒါပေမယ့် တစ်စုတစ်စည်းတည်းပဲ ဒီမြေမှာ နေနေကြတယ်၊ အရေးကြီးတာ ကိုယ်ရွေးချယ်တဲ့ လူနဲ့ ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှုချင်း တူဖို့ပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်”

“မင်း ကိုယ့်ကို ဘာကြောင့် သဘောကျတာလဲ”

သူက စဉ်းစားဟန်ပင် မပြဘဲ ချက်ချင်းဖြေသည်။

“ဘယ်သူနဲ့မှ မတူလို့”

“ကိုယ်က ချိုပေါက်နေလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး... အသိဉာဏ်ရှိလို့၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ တွေးခေါ်တတ်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အဲဒါမျိုးကို ကြိုက်တယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်အရွယ် မိန်းကလေးတွေမှာ အဲဒီလိုမျိုး မတွေ့ဖူးဘူး၊ သူတို့ မမ၊ အသက် ရောက်ရင်တော့ တစ်မျိုးဖြစ်ချင် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဟွဲ့ဖို့လောက်ပဲ စဉ်းစား တာနဲ့၊ လက်ထပ်ဖို့ထိ စဉ်းစားတာ မတူနိုင်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော့်ဇနီး နေရာမှာ အသိဉာဏ် ရှိပြီး တွေးခေါ် မြော်မြင်တတ်တဲ့ အမျိုးသမီးမျိုးပဲ သဘောကျတယ်၊ အဲဒီလို အမျိုးသမီးနဲ့ဆို အဆင်ပြေမယ်လို့ ယုံတယ်၊ အဓိက ကတော့ ယုံနေတာ ပေါ့ဗျာ”

ကျွန်မ သူ့ကိုကြည့်နေရင်း ကိုကိုက ကျွန်မကို မယုံလို့ပေါ့ ဆိုတာ စဉ်းစား၍ ရသွားပါသည်။ ကျွန်မ အဲဒီအသက်တုန်းက

အခုလိုမျိုး မတွေးခေါ်တတ်တာ သိပ်သေချာပါသည်။ ကျွန်မမှာ
ငယ်ရွယ်မှု တစ်ခုပဲရှိခဲ့ပြီး ရင့်ကျက်မှု မရှိခဲ့။ ထို့ကြောင့် ကိုကို
ကျွန်မကို သစ်စိမ်းချိုး ချိုးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်ကတော့ မင်းကို မယုံဘူး”

“အသက်ငယ်လို့လား”

ကျွန်မ မညာပါ။ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဖြစ်သင့်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်သာ မိန်းကလေး ဖြစ်မယ်
ဆိုလည်း ဒီအသက်ကို ထည့်ပြီး စဉ်းစားမှာပဲ”

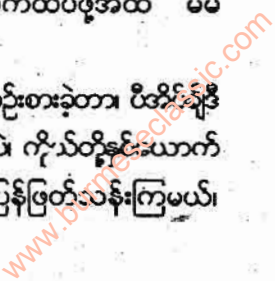
“နေပါဦး... မင်းက ဘာအတွက် စဉ်းစားမှာလဲ”

“လက်ထပ်ဖို့လေ”

“ဟင်...”

“ကျွန်တော်က ရည်းစားလို တွဲဖို့သက်သက်လောက်နဲ့
မမကို ခွင့်တောင်းမယ်လို့ ထင်နေလား...ဟားဟား...ရယ်
ရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်လအတွင်းမှာ
တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လေ့လာနေကြတာလို့ ကျွန်တော်က
ထင်ထားတာ...တကယ်တော့ မမက တွဲခဲ့တာကိုး...အသက်
ငယ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့အထိ မမ
စဉ်းစားခဲ့ပုံ မရပါဘူး”

“ပြီးခဲ့တဲ့ ခြောက်လအတွင်းမှာ ကိုယ်စဉ်းစားခဲ့တာ၊ ပီအိုင်ချို့ဒီ
ဘွဲ့အတွက် ကိုယ်နဲ့မာန် ကျောင်းသွားတက်ဖို့၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ကျောင်းသားဘဝကို ပြန်ဖြတ်သန်းကြမယ်။

ဒီလို စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာ၊ ကိုယ်နဲ့ မာန်က ကျောင်းမတူဘူးလေ။ သူနဲ့ ကျောင်းအတူတူ တက်ချင်တယ်။ ပျော်စရာကောင်းမှာပဲလို့ ကိုယ်ခဏခဏ တွေးပြီး စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာ ဒါပေမယ့် ကံကြမ္မာက လက်သီးပုန်း ထိုးတတ်တယ်”

“မာန် မရှိတော့ မမ... မသွားချင်တော့ဘူးလား”

“ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ၊ ဒီနိုင်ငံက ကိုယ့်နိုင်ငံပဲ။ ဒီမှာ အထီးကျန်ပေမယ့် ကိုယ့်မြန်မာ စကား ပြောပြီး မြန်မာတွေနဲ့ နေရတာ၊ သူများနိုင်ငံမှာ အထီးကျန်ရင် ကိုယ်ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောရမလဲ၊ အဲဒီကျမှ တကယ် တစ်ယောက် တည်း ဖြစ်နေမှာ၊ ကိုယ် အဲဒီဒဏ်ကို မခံစားနိုင်ဘူး၊ သေလိမ့်မယ်၊ သေသွားလိမ့်မယ်...”

“အခုရော မမက တစ်ယောက်တည်းလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်နေတာလား”

“မင်းရှိနေသေးတယ်လေ”

ထိုစကားအတွက် သူ သဘောတကျ ရယ်မောလေသည်။ သူ့မျက်နှာ ဖြူနုနုသည် ရယ်မောလိုက်ခြင်းကြောင့် ပို၍နုပျိုကာ ပို၍နီရဲလာသည်။ ရယ်ပြီးသည့်နောက်...

“ကျွန်တော် ကျေနပ်သွားပြီ” ဟု ဆိုသည်။

“သမီး အဲဒီကောင်းလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ”

ကျွန်မ ဒယ်ဒီကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဒက်ဒီမျက်နှာမှာ တော့ ညှာတာမယ့် အရိပ်အဖောင့် မတွေ့ပါ။ ကျွန်မကို ဟာကွက်ရှာပြီး နိမ်နင်းတော့မည့် မျက်လုံးများကိုသာ တွေ့ရသည်။ ဒက်ဒီသည် ကိုးကွယ်မှုအပေါ်တွင် အယူသီး၍ ခေါင်းမာသောသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မကို လုံးဝခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ချေ။

“သမီး ဘာမှ မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး”

“သမီး လက်ထပ်မယ့်လူလို့ မဆုံးဖြတ်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး ဒက်ဒီ...”

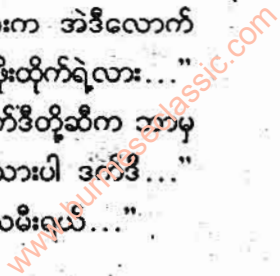
“ဘာကွ”

“သမီး စဉ်းစားနေတာ၊ သမီး သူ့ကို လက်ထပ် လိုက်ရင် ဘာတွေ ဆုံးရှုံးမလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေတာ၊ အဲဒီ ဒဏ်ကို ခံနိုင်ပါ့မလားလို့”

“ဒါဆိုရင်တော့ သမီး အခုနေတဲ့ ကွန်ဒိုရော၊ ဖုန်းရော၊ စားရော အကုန်ပြန်သိမ်းရလိမ့်မယ်၊ ဒက်ဒီတို့နဲ့ သေတဲ့အထိ ဖြတ်စဲရလိမ့်မယ်၊ နေပါဦး... ဒီကောင်လေးက အဲဒီလောက် သမီး စွန့်လွှတ်ပြီး လဲယူရလောက်အောင် တန်ဖိုးထိုက်ရဲ့လား...”

“သမီး ချစ်တဲ့လူကို ယူမယ်ဆိုရင် ဒက်ဒီတို့ဆီက ဘာမှ ရော့ဆို့တာ အစ၊ ကတည်းက သိသားပြီးသားပါ ဒက်ဒီ...”

“ဒါဆိုလဲ ဘာမို့လို့ မိုက်မဲနေမလဲ သမီးရယ်...”

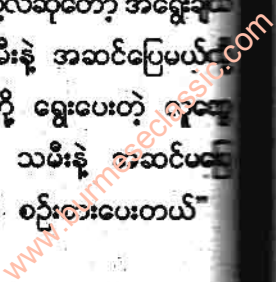
“သူ့ကို လူတစ်ယောက်လို့ပဲ မြင်ပေးလို့ မရဘူးလား ဒက်ဒီ...သူ့မှာ အလုပ်ရှိတယ်၊ ဘွဲ့တစ်ခု ရပြီးပြီ၊ အစွမ်းအစ ရှိတယ်၊ ရှေ့အလားအလာလည်း ရှိတယ်၊ သမီးအပေါ်မှာလည်း လေးစားတယ်၊ အဲဒီလို မြင်ပေးလို့ မရဘူးလား”

“ဒက်ဒီ မြင်သမျှကတော့ သူနဲ့ သမီး ဘာသာ မတူဘူး အသက် မတူဘူး၊ ကြီးပြင်းလာတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းချင်း မတူဘူး... သူ သမီးကို သူ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ အရာတွေစွန့်ပြီး... လက်ထပ် ရဲလား...ဒက်ဒီတော့ မထင်ဘူး...”

“လက်ထပ်ဖို့အတွက် သူ့ရော သမီးပါ ဘာမှမစွန့်လွှတ် ချင်ဘူး ဒက်ဒီ၊ သမီးတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြည့် အဝ နားလည်ပေးထားနိုင်တယ်၊ သူက ပေါ့ပါးသွက်လက်ထဲ လူငယ်တစ်ယောက်ပါ၊ သူ့မှာ ဘာဆင်းရဲ ဒုက္ခမှမရှိဘူး...သူ့ထဲ အေးချမ်းတယ် ဒက်ဒီ...”

“သမီး လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုစံနဲ့ ရွေးမလဲ၊ အခု သမီးပြောနေတာ အဓိပ္ပါယ်တစ်ခုမှ မရှိဘူး...”

“ဘာစံနဲ့မှ မရွေးဘူး ဒက်ဒီ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အရွေးချယ် ခံရတဲ့ ဘဝကို သမီး မကြိုက်လို့ပဲ၊ သမီးနဲ့ အဆင်ပြေမယ်လို့ ထင်ရင် လက်ထပ်မယ်...ဒါပဲ၊ ဒက်ဒီတို့ ရွေးပေးတဲ့ ဂူတွေ အားလုံး ပြည့်စုံကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီးနဲ့ အဆင်မပြေ လောက်ဘူး... ဒါကြောင့် သမီး သူ့ကို စဉ်းစားပေးတယ်”

“နင်ဟာလေ... အမျိုးဖျက်မ... သွားစမ်း... နင့် မျက်နှာ
ဒါ မမြင်ချင်တော့ဘူး... ငါ့ရှေ့က ထွက်သွား...”

ကျွန်မလက်ထဲမှာ ရှိသော အရာအားလုံးကို တစ်မနက်
ထည်းနှင့် စွန့်ခွာရလိမ့်မည်ဟု မနေ့ကတောင် မတွေ့။ ကျွန်မမှာ
အလုပ်တစ်ခုကလွဲ၍ ဘာမှမရှိတော့ချေ။ ခုနေ ရဲရဲဆီ ဖုန်းဆက်
ခွင့်တာတောင် အပြင်ဖုန်းနဲ့ ဆက်ရပေမည်။

ကျွန်မအသံကို ဖုန်းနံပါတ် အသစ်တစ်ခုနှင့် ကြား၍ သူ
အံ့သြနေသည်။ အခြေအနေကို အကျဉ်းချုံး၍ ရှင်းပြလိုက်သော
အခါ...

“ဒါဆို ကျွန်တော်လည်း အိမ်က ထွက်ခဲ့တော့မယ်...”

ကျွန်မ စောင့်နေသော ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်ဆီကို
ဆီအကြာ သူ ရောက်လာသည်။ ထိုအချိန်ထိ ကျွန်မမှာ
အိမ်မက် မက်နေသူလို ထုံအအဖြစ်နေဆဲ။ သူဝတ်ထားတဲ့
ခင်းရှုပ်ပြာရောင်၊ ဘောင်းဘီ ကာကီရောင်လို့ ထင်သည်။
အောင်လေးက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးပဲ။ ကျွန်မ လက်ထပ်

www.burmeseclassic.com

တယ် ဆိုတာ သူ့အတွက် စွန့်စားခန်းလို ခဏ ပျော်ရွှင်ရပေမယ့် ကြာလျှင် ပျင်းရိလာမှာလား။

ခုနေ အနားမှာ မာန်ရှိနေလျှင် ကျွန်မကို ရူးသွပ်နေ တယ်လို့ ပြောမယ် ထင်ပါသည်။ ကောင်လေး ကျွန်မအနားသို့ နီးလာလေလေ ကျွန်မမှာ ရပ်နေသောနေရာမှာပင် အငွေ့ပျံ့၍ သေချင်လောက်အောင် စိတ်ပြောင်းလာလေပင်။ အခြားမိန်းမ တွေရော လက်ထပ်ခါနီးမှာ ကျွန်မလို စိတ်ကယောက်ကယက် ဖြစ်တတ်ကြသလား မသိ။

သူနဲ့ အဆင်ပြေမယ်ဟု ယုံသော ကျွန်မသည် သူ ကျွန်မ လက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်ချိန်တွင် ယုံမှဖြစ်မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန် ချမိလျက်သား ဖြစ်လေသည်။

မယုံလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလေ။

ကျွန်မ တစ်ဖက်ကို ရွေးလိုက်ပြီ။

ကိုယ်ရွေးသောဘက်မှာ ကိုယ်ရပ်တည်မှ ဖြစ်တော့မည်။

“ထမင်း စားပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ကျွန်တော်လည်း မစားရသေးဘူး...လား...သွားစားရ အောင်...”

“ဘယ်ကို သွားမှာလဲ”

“မမကို ပြစရာ ရှိလို့ပါ”

သူ ကျွန်မကို ဘတ်စ်ကားဖြင့်ပင် ခေါ်သွားပါသည်။

ဘတ်စ်ကားကို တခါတလေမှ စီးဖူးသူမို့ ကျွန်မနှင့် ဘတ်စ်ကားသည် အဆင်မပြေ။

ကားရှေ့သို့ ထိုးရိုက်လျှင် ကျွန်မပါ ယိုင်သည်။ လူများက မှတ်တိုင်တစ်ခုရောက်လျှင် မဆင်းဘဲ တက်ကြသည်။ ဒီလောက် လူတွေများတာ ။ တွေ့ဘူးခဲ။ ဝတ်စားထားတာလည်း နွမ်းနွမ်း ဖတ်ဖတ်တွေ။ မျက်နှာများကလည်း ရွှင်ပျမှု မရှိ။ မျက်လုံးတွေက ခိုင်တွေကာ ဘယ်အရာကိုမှ စိတ်မဝင်စားသော မျက်လုံးမျိုး တွေချည်း ဖြစ်သည်။

အချို့က အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို အထူးအဆန်းလို စိတ်ဝင်စားသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကျွန်မနဲ့ ရဲရဲကို ကြည့်ကြသည်။

ရဲရဲက ကျွန်မလက်ကို မလွတ်တမ်း ကိုင်ထားတာကိုပင် ထွန်မမှာ အနေကျပ်သလို ဖြစ်လာသည်။

ကားမှတ်တိုင်တစ်ခုမှာ ဆင်းပြီးတော့ လမ်းလျှောက်ရ သေးသည်။ အိမ်ကလေးများ ပြုတ်သိပ်ကာ ဆူညံနေသော ရပ်ကွက်တစ်ခုအတွင်း အတန်ငယ်သွားပြီးသောအခါ တစ်ထပ်အိမ် နှင့်ထောင်လေးရှေ့မှာ ရဲရဲက ရပ်၍ အိမ်ရှေ့က အော်ခေါ်သည်။ ထွန်မနေသော ရပ်ကွက်နဲ့တော့ အားလုံး ခြားနေပေသည်။ ဒီကလူတွေ အသက်ရှူ မကျပ်ဘူးလားမသိ။ လူဦးရေ ထူထပ် ထွန်းသည့်အပြင် အိမ်ခြေ စိပ်လွန်းသည်။

“မင်းမင်းရေ...မင်းမင်း”

ခဏအကြာမှာ မိန်းမ ၀၀ ကြီး ထွက်လာပြီ။

“မင်းမင်း မရှိဘူးကွယ်၊ အလုပ်အင်တာဗျူး သွားတယ်၊ ရဲရဲပါလား၊ အိမ်ထဲဝင်လေ...သား...”

“အန်တီ တစ်ယောက်တည်းလား၊ အန်ကယ်လ်ရော”

“မင်းအန်ကယ်လ် ဆိုင်ထွက်တယ်လေ... လာ လာ... အထဲဝင်...”

အိမ်တစ်အိမ်လုံး ရှာသည် ကျွန်မ ကွန်ဒိုလောက် မကျယ် ဝန်းပေ။ သွပ်မိုး ပျဉ်ခင်း၊ ပျဉ်ကာမို့ သပ်ရပ်သည်။ အထဲမှာ ပစ္စည်းများကို သူ့နေရာနှင့်သူ စနစ်တကျ ထားထားသည်။ ခေါင်းရင်းမှာ ဘုရားစင် နှစ်ခု၊ ကျွန်မ ရဲရဲမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်တော့ သူကြည့်တာနှင့် တိုးသည်။

“အန်တီနဲ့ အန်ကယ်လ်က ဘာသာမတူဘူး၊ အန်ကယ်လ် က အန်တီထက် ဆယ်နှစ်တောင်ကြီးတယ် မမရဲ့၊ မင်းမင်း တစ်ယောက်တည်း မွေးထားတာ၊ မင်းမင်းက ကျွန်တော်နဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းပဲ၊ တက္ကသိုလ်တက်တဲ့အထိ တူတယ်...”

“ဪ”

အန်တီကြီးက ကျွန်တော်တို့ရှေ့က သစ်သားခုံမှာပင် ဝင်ထိုင်ကာ...

“ကိစ္စထူး ရှိတယ်နဲ့တူတယ်”

ဟုဆိုသည်။ ကျွန်မ ဘာမှ ဝင်မပြော။

“အန်တီ ကျွန်တော် မိန်းမ ခိုးလာတာ”

“ဟင်... သား အိမ်က”

“သဘောမတူဘူး... ကျွန်တော်တို့က အန်တီတို့လိုပဲ၊ ကျွန်တော့် ဘက်ကရော သူ့ဘက်ကပါ ခါးခါးသီးသီးပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရှေ့ဆက် တိုးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြ တယ်၊ အန်တီဆီလာတာ မမနဲ့ ပေးတွေ့ချင်လို့...”

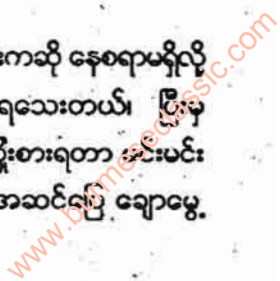
“မင်း... မှားတယ်လို့ လူတိုင်းက ဝေဖန်ကြမှာပဲကွယ်၊ အန်တီတို့လည်း ခက်ခက်ခဲခဲ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရတာပဲ၊ အဓိကက လက်ထပ်တဲ့ လူနှစ်ယောက် အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပါပဲ၊ သား မိန်းကလေးက အသက်ကြီးတယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မက ကိုးနှစ်လောက် ကြီးမယ်ထင်ပါ တယ်”

“အေးပေါ့ကွယ်... ဆုံလာကြပြီဆိုမှဖြင့် လွဲလို့မရတာ ကံကြမ္မာပဲကိုး၊ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒါနဲ့သားတို့ နေဖို့ ထိုင်ဖို့ ကိစ္စရော ဘယ်လို စီစဉ်ထားကြလဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ အိမ်ခန်း တစ်ခန်းရှိတယ် အန်တီ... ကျွန်တော့်နာမည် အဖေ ဝယ်ပေးထားတာ၊ ပရိဘောဂပစ္စည်း လည်း အစုံရှိတယ်”

“တော်သေးတာပေါ့... အန်တီတို့တုန်းကဆို နေစရာမရှိလို့ ထည်းခိုခန်းမှာ တစ်လကျော်လောက် နေရသေးတယ်၊ ပြီးမှ အိမ်ငှားရတာ၊ ဒီလို အိမ်ပိုင်ယာပိုင်နဲ့နေဖို့ ကြိုးစားရတာ မင်းမင်း တစ်သက်ပဲကွယ်၊ သားတို့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေ ချောမွေ့

ပါစေကွယ်၊ တစ်ခုခု လိုအပ်ရင် အန်တီဆီမှာ အကူအညီ တောင်းပါ... အားမနာကြနဲ့”

ထိုအိမ်က အပြန်လမ်းမှာတော့ သူသည် လေကလေး တချွန်ချွန်နှင့် ကျွန်မလက်ကိုလည်း တင်းကျပ် မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင် ထားသေးသည်။

သူ လေချွန်နေသော scorpionအဖွဲ့က သီချင်းတွေထဲက တစ်ပုဒ်ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မ မှန်းဆမိသည်။

“အရမ်းပျော်တာပဲဗျာ... ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဒီလောက် တစ်ခါမှ မပျော်ဖူးဘူး... ကျွန်တော် တကယ် မိန်းမရပြီဗျ... နော်...မမ”

“အို...ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“မမ အခု ခိုးရာလိုက်လာတာလေ”

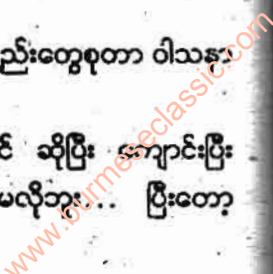
“ကိုယ့်မှာ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုပဲ ပါတယ်၊ အိမ်ပြန်ပြီး အင်္ကျီတွေယူဦးမယ်၊ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေလည်း ယူဦးမယ်”

“မယူပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော် အားလုံး ဝယ်ထားတယ်”

“ဟင်...”

“တကယ်ပြောတာ ကျွန်တော် ပစ္စည်းတွေစုတာ ဝါသနာ ပါတယ်ဗျ...”

တစ်နေ့ ကျွန်တော် လက်ထပ်ရင် ဆိုပြီး ကျောင်းပြီး ကတည်းက ဝယ်ထားတာတွေ၊ ဘာမှမလိုဘူး... ပြီးတော့

မမသိအောင် ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်တော် ထမင်းဟင်း အကုန်
ချက်တတ်တယ် သိလား...”

သူ့ကို အဲသလို စိတ်ကူးယဉ်ကာ စုဆောင်းတတ်လိမ့်
မယ်ဟု ကျွန်မ တကယ်မထင်ထားပါ။ သူ့အိမ်ခန်း ရောက်တော့
သူပြောတာတွေ တကယ်ဆိုတာ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရလေသည်။
ဗီဂိုတစ်လုံးအပြည့် မိန်းမအင်္ကျီတွေနှင့် ထမီတွေ ဘယ်လိုစိတ်ကူးနဲ့
သူ ဝယ်ပါလိမ့်။ မီးဖိုချောင်မှာလည်း ပစ္စည်းပစ္စယ အစုံအလင်။
မားကလေးတွေကအစ ဓားစင်နှင့်။ မိုက်ခရိုဝေ့ဖ် မီးဖို။ ဖန်ထည်
ပစ္စည်းများ။ ပြတင်း နှစ်ပေါက်၊ ရေခဲသေတ္တာ တစ်လုံး။ အဝတ်
လျှော်စက် တစ်စက်။ တိုက်ခန်းက ကြွေပြားကပ်ပြီး ပါကေးခင်းပြီး
သား။ ဧည့်ခန်းမှာ တီဗွီတစ်လုံး ရှိသည်။ ကုလားထိုင် အစွပ်မှာ
ပန်းနုရောင် အစွပ်များနှင့်။ ဒါကတော့ မကြာခင်ကမှ လာလုပ်
ထားတာ ဖြစ်နိုင်သည်။

“အိမ်ခန်းထဲ ဝင်ကြည့်ဦးလေ မမရဲ့”

“မကြည့်ချင်ပါဘူး”

“ကိုယ် အိပ်ရမယ့် နေရာကိုတော့ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဟာ...’ ရဲရဲကလည်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“မမ... ရှက်နေတာလား... မသိပါဘူး။ ကျွန်တော်က

ရိုးရိုးသားသား ပြောတာပါ။ အင်း... အခုတော့ မရိုးသား ချင်လာ
သလိုပဲ”

သူ့မျက်နှာကို ကြောက်လန့်စွာ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ တလက်လက် ဖြာနေသော သူ့မျက်လုံးနှင့် ဆုံမိသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ မမရယ်... ကျွန်တော် မမကို တစ်သက်လုံး အနွံတာခံပြီး စောင့်ရှောက်သွားမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် လက်ထပ်လိုက်တဲ့အတွက် မမ ဘာမှ မဆုံးရှုံးစေရဘူး။ မစွန့်လွှတ် စေရဘူး... တကယ်လို့ စွန့်လွှတ်ရမယ် ဆိုရင်တောင် အဲဒီတန်ဖိုး တွေအတွက် နှစ်ဆပြန်ပြီး ကျွန်တော်ပေးဆပ်သွားမှာပါ။ ကျွန်တော် မမကို ချစ်တယ်”

ကျွန်မ သူ့ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ပြီး မငိုမိအောင် အတော် ထိန်းသိမ်းထားရပါသည်။ ကျွန်မက မချည်နှောင်သော်လည်း သူကမူ ကတိသစ္စာဖြင့် ကျွန်မကို တုပ်နှောင်လိုက်လေပြီ။

သူ့ကတိများကို လက်ထပ်စာချုပ်မှ ကျမ်းကျိန်စကားလုံး များထက် ကျွန်မ နှစ်ခြိုက်ပါသည်။

ငယ်ရွယ် နုနယ်သော ကောင်လေး တစ်ယောက်ဆီကနေ ကျွန်မ ဒီလောက်ရမယ်မှန်း မသိထားခဲ့။ ကံကြမ္မာက မျက်လှည့် ပြုလေတော့သလား မသိပါ။

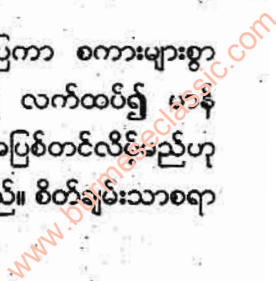
ဒါပေမယ့်... အဆုံးကိုတော့ ကြည့်ရဦးမည်။

အခန်း (၃)

“မာန်... ငါ လက်ထပ်လိုက်ပြီ... သိလား။ ငါ စိတ်မကောင်းတာ တစ်ခုကလေး ငါ လက်ထပ်လိုက်တာ နင်သဘောတူတဲ့ လူနဲ့ မဟုတ်တာကိုပဲ။ သူနဲ့ ငါ့ကို နင်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်လောကလုံး သဘော မတူကြတာပါ။ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းဘက်က ကြည့်ရင် ငါက ဘာသာကွဲတဲ့ အပြင် အသက်လည်းကြီးတယ်။ ငါ့ဘက်က ကြည့်ရင်လည်း သူ့ကို သဘောကျစရာ တစ်ခုမှ မတွေ့ကြဘူး။ ဒီလို အခက်အခဲတွေနဲ့ပဲ ငါ လက်ထပ်လိုက်ပါတယ် မာန်။ ငါ နင့်ကို အသိပေးတာပါ”

မာန်သည် ကျွန်မကို ခေါင်းညိတ်ပြကာ စကားများစွာ ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်မကမူ ကျွန်မနဲ့ ရဲရဲ လက်ထပ်၍ မာန် ဆူပူအော်ဟစ်ကာ ကန့်ကွက်လိမ့်မည်၊ အပြစ်တင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ထားတာ။ မာန်အသံက ချိုအေးလှသည်။ စိတ်ချမ်းသာစရာ

များဖြင့်သာ နေထိုင်ရသော လူလို မာန်သည် အကောင်းဘက်မှသာ မြင်၍ ပြောသွားသည်။

“နင် အခုပျော်နေလား ယုလျာ”

“ငါ...ငါ... ပျော်နေလားဆိုတော့...”

“နင် မဖြေနိုင်ဘူး မို့လား၊ နင်မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူတွေ အားလုံးနီးပါး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပျော်လား မပျော်လား ဆိုတာ ဆန်းစစ်တဲ့ အလေ့အကျင့် မရှိကြဘူး၊ အလုပ်တစ်ခု လုပ်မယ် ဆိုရင်လည်း ပိုက်ဆံတော့ ဘယ်လောက်ရမှဖြစ်မယ်ဆိုတာကိုပဲ စဉ်းစားတယ်၊ အလုပ်မှာ စိတ်ချမ်းသာပါ့မလား၊ ဝါသနာပါ့ပါ့ မလား၊ အန္တရာယ် ရှိပါ့မလား မတွေးဘူး၊ အိမ်ထောင်ပြုရင်လည်း ထွေထွေထူးထူး သိပ်မတွေးဘူး၊ ဒီလိုပဲ ပြုလိုက်ကြတယ်၊ သေခါနီးရင်လည်း ငါ ဒီဘဝမှာ သေပျော်ရဲ့လားဆိုတာ တစ်ချက် တောင် မတွေးနိုင်ဘဲ သေသွားကြရတာပဲ၊ နင်နဲ့ ငါက စိတ် ချမ်းသာဖို့ကိုပဲ အမြဲ တွေးခဲ့ကြတာ၊ ငါငွေလိုချင်တာလည်း စိတ်ချမ်းသာချင်လို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါ ပျော်ခဲ့ရဲ့လားဆို တစ်ခါမှ မပျော်ခဲ့ရဖူးဘူး၊ ပျော်လားဆိုတာကို စဉ်းစားချိန်တောင် မရှိလိုက် ဘူး၊ နင်ကတော့ ငါ့လို မဟုတ်ဘူး၊ နင် ပျော်နေတယ် ယုလျာ၊ နင်မထင်ထားဘဲ ရတာတွေအတွက် နင် စိတ်ချမ်းသာနေတယ် ဆိုတာ ငါ သိတယ်”

“ဟုတ်တယ်... သူ့ကို ဒီလောက်ထိ ငါ့အပေါ် ကောင်းလိမ့် မယ်လို့ ထင်ကို မထင်ထားတာ၊ နင် သိလား မာန်၊ သူဟာ

မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားဖို့ စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ လူမျိုးပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါ လက်ထပ်လိုက်တာ ရုတ်တရက်ကြီးလိုပဲ။ လက်ထပ်ဖို့ထိ တစ်ခါမှ စိတ်မကူးမိတဲ့ သူ့ကိုမ ငါ လက်ထပ်လိုက်တယ်။ အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလား။”

“မကောင်းပါဘူး။”

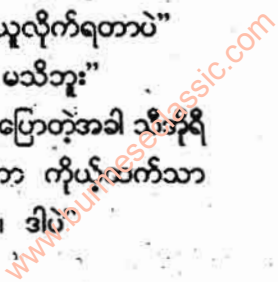
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လူတွေ တော်တော်များများ ရုတ်တရက် အိမ်ထောင် ကျတတ်တယ်။ အယောက်တစ်ရာမှာ ရာခိုင်နှုန်းနည်းနည်းလောက်ပဲ သေချာစီစဉ်ပြီး လက်ထပ်ကြတယ်။ တကယ်တမ်း အိုအောင် မင်းအောင် ပေါင်းရတဲ့ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေကို မေးကြည့် လိုက်ရင်...”

“နင်တို့လို မထင်မှတ်ဘဲ ယူဖြစ်သွားတဲ့ လူတွေ များပါတယ်။ လက်ထပ်တာပဲ။ ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခု ထုတ်တာမှ မဟုတ်တာ။ ပစ္စည်းဆိုတာ ကုန်ကြမ်းကတစ်ဆင့် ပုံသွင်း၊ အကြမ်းကိုင်း၊ အချော ကိုင်း၊ အချောသတ် ဖြန့်ချိ။ ဒီလို အဆင့်ဆင့်သွားကို သွားရတယ်။ ကျော်သွားလို့ မရဘူး။ လက်ထပ်တာကျတော့ နှစ်ယောက် အဆင်ပြေမယ်ထင်ရင် ချက်ချင်း ကောက်ယူလိုက်ရတာပဲ”

“ငါ့ကို လူတွေက ဘာပြောဦးမလဲ မသိဘူး”

“စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ဟာ... နင့်ကို လူတွေပြောတဲ့အခါ သီးနှံရီ တစ်ခုကို နင့်ခေါင်းထဲ စွဲထားချေ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်လက်သာ မနာလိုတဲ့၊ မနာလိုလို့ နင့်ကို ပြောကြတာ။ ဒါပဲ”

“နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးမနေဘူးပေါ့နော်”

“မဆိုးပါဘူး... နင် လက်ထပ်ဖြစ်တာကိုပဲ ဝမ်းသာနေတာ... ယုလျာ၊ တို့နှစ်ယောက် အတူတူနေချင်တယ်ဆိုတာ နင် ပြောခဲ့ဖူးတယ်နော်...”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ငါ နင့်ဆီမှာ လာနေမယ်ဆို ရမလား”

“ရတာပေါ့... ဘာလို့မရ၊ ရမှာလဲ”

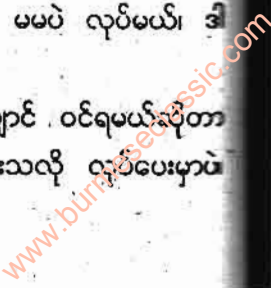
မာန်က ရယ်လေသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို ဖတ်သည်။ ထိုခဏမှာပင် ကျွန်မနားထဲ ခေါ်သံကြားရသဖြင့် လန့်နိုးလာရာ ကျွန်မ မာန်နှင့် စကားပြောနေခြင်းသည် အိမ်မက် မက်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

“မမ... ထတော့ မနက်စာ မစားသေးဘူးလား...”

ရဲရဲ သံကြောင့် ကျွန်မ၏ ပစ္စုပ္ပန်ကို ပြန်သတိထားမိသွားသည်။ ကျွန်မ မနီးခင်ကတည်းက ရဲရဲ ထနှင့်ပြီး နံနက်စာကို အဆင်သင့်လုပ်ထားလေသည်။ ပေါင်မုန့် ကြက်ဥကြော်နှင့် ကျွန်မ အတွက် ကော်ဖီ။ သူ့အတွက် ထမင်းကြော်နှင့် ပဲပြုတ်ကြော်။

“နောက်နေ့ မင်း မလုပ်နဲ့တော့၊ မမပဲ လုပ်မယ်၊ ဒါ မိန်းမအလုပ်ပဲ”

“မဟုတ်တာ... မိန်းမပဲ မီးဖိုချောင် ဝင်ရမယ်ဆိုတာ ရှိလို့လား... ကျွန်တော် အားရင် အားသလို လုပ်ပေးမှာပဲ။ ကျွန်တော် ချစ်လို့ လုပ်ပေးတာပဲ”

“ဒါနဲ့ ရဲရဲ အလုပ်က”

“အဖေက အလုပ်တော့ ဆက်ပေးထားတယ်”

“ဪ... တော်သေးတာပေါ့။ ကိုယ်လည်း အလုပ်ရှိ သေးတယ်။ နှစ်ယောက်လုံး အလုပ်မရှိရင် ခုချိန်မှာ တစ်က စဖို့ မလွယ်တော့ဘူး...”

“မမ အလုပ်ဆက်မလုပ်ချင်လည်း ရတယ်။ ကျွန်တော်ပဲ ရှာကျွေးမယ်”

“ငါ့စိတ်ရစ်သိန်းတောင် ရတာ၊ ကိုယ့်လုပ်သက်နဲ့ ခံစားခွင့်က မနည်းဘူး... ဘာလို့ မလုပ်ချင်ရမှာလဲ၊ လုပ်ရမှာပေါ့ အလုပ်မရှိဘဲ ဘယ်လိုနေမှာလဲ”

“အိမ်အလုပ် လုပ်ပေါ့”

“ဒါဆို ရဲရဲနဲ့ကိုယ် ဆွေးနွေးဖို့ လိုလာပြီ”

“ဘာကို ဆွေးနွေးမှာလဲ”

“ကိုယ် မီးဖိုချောင်ထဲမှာတင် မနေနိုင်ဘူး ရဲရဲ... အဲဒီလို ဘဝမျိုးကို ကိုယ်ဘယ်တော့ကမှ မလိုချင်ခဲ့ဘူး။ ယောက်ျား ပေးတာယူ၊ ကျွေးတာစားပြီ ကလေးပဲ ထိုင်မွေးရတဲ့ ဘဝမျိုးက လူဖြစ်ရှုံးတဲ့ဘဝမျိုးပဲ။ မိန်းမတွေ လူဖြစ်ရှုံးတဲ့ဘဝမျိုးက ခုခေတ် မှာ လက်မခံကြတော့ဘူး... ဒီတော့ ကိုယ်အလုပ်လည်း လုပ်မယ်၊ မိခင်လည်း လုပ်မယ်”

ဒီတော့မှ သူက ရယ်မောကာ...

“ကျွန်တော် ထင်သားပဲ”

ဟု ပြန်ချော့ရှာသည်။ ဒီနေ့သည် ကျွန်မတို့၏ ပထမဆုံး အိမ်ထောင်ဦးနေ့ ဖြစ်သည်။

သို့သော် နှစ်ယောက်လုံး ရှိုးတိုး ရှန်းတန်း ဖြစ်မနေဘဲ တစ်ပတ်စာ အချိန်ယောက်ကို ဆွဲကြသည်။ အိမ်သာဆေးရန်၊ အဝတ်လျှော်ရန်၊ အိမ်သိမ်းရန်၊ ထမင်း၊ ဟင်းချက်ရန် တစ်ပတ်မှာ ခုနစ်ရက်ရှိရာ သူက တာဝန် လေးရက် ယူမယ်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်မကတော့ နှစ်ယောက်လုံး မျှမျှတတဖြစ်အောင် တစ်လမှာ လေးရက် နှစ်ပတ်စီ သုံးရက် နှစ်ပတ်စီ ခွဲတမ်းချလေသည်။

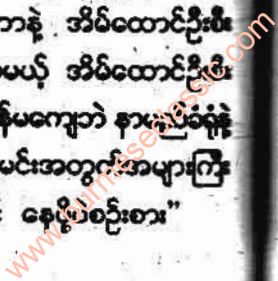
“ကိုယ်တို့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ တစ်ယောက်ယောက် ဘက်က ပိုတာမျိုး လိုတာမျိုး မရှိစေရဘူး။ နို့ပို့ တစ်ဖက်ကပိုတာ လိုတာတွေက အချိန်ကြာလာရင် အပြစ်တွေဖြစ်ပြီး ပေါက်ကွဲ ထွက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်။ အသက် ငယ်တယ်ဆိုပြီး ရဲရဲကို ကိုယ် လျှော့ပေးမယ် မထင်နဲ့နော်”

“ကျွန်တော်က အိမ်ထောင်ဦးစီးပါဗျ”

“နာမည်ခံပဲ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“မမကလည်းဗျာ အထင်သေးတတ်လိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်... မိန်းမယူလိုက်တာနဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီး နေရာ ရောက်သွားတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်ထောင်ဦးစီး တာဝန်ကို မင်းယူတတ်မှ ဖြစ်မှာပေါ့။ တာဝန်မကျောဘဲ နာမည်ခံရုံနဲ့ တော့ မမက လေးစားမယ်မထင်နဲ့၊ ကိုယ် မင်းအတွက် အများကြီး စွန့်စားပြီးသွားပြီ။ စွန့်စားရကျိုးနပ်အောင် နေဖို့ပဲစဉ်းစား”

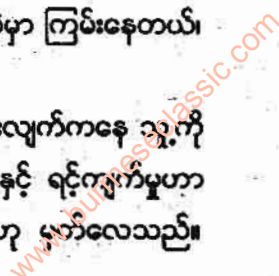

“မမ ကျွန်တော့်ကို ချစ်လို့လက်ထပ်ခဲ့တာ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲသလို မေးရတာလဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့မမ စိမ်းနေသလိုပဲ၊ ဟုတ်တယ်... မမ ပြောတဲ့ စကားလုံးတွေကအစ နူးညံ့မှုမပါဘဲ မာနေတယ်၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် အိမ်ထောင်ရေးကို နွေးနွေး ထွေးထွေးနဲ့ ချစ်ခင်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမျိုးပဲဖြစ်ချင်တာ၊ ကျွန်တော့်ကို စည်းကမ်း တွေ၊ အာဏာတွေ၊ အမိန့်တွေ၊ ဘောင်တွေနဲ့ အကျဉ်းချတာမျိုး မလိုချင်ဘူး၊ မမကိုလည်း ကျွန်တော် အကျဉ်းချထားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုဆို ကျွန်တော် ပြောချင်တာ ဒီလိုစကားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ မမဆီက မောင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရဲရဲပဲဖြစ်ဖြစ် နူးနူးညံ့ညံ့နဲ့ ခေါ်သံကို ကြားချင်တာ၊ စိတ်ကူးယဉ်တယ်ပဲ ပြောပြော ကျွန်တော် ခုနေခါမှာ ရင်မောမယ့် စကားတွေမကြားချင်ဘူး၊ အဲဒါ ကျွန်တော်မှားလား၊ မမထက်ငယ်တယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော် အနိုင်ယူမယ့်ကောင် မဟုတ် ပေမယ့် ကျွန်တော် ချွဲချင်တယ်၊ နွဲ့ချင်တယ်၊ ဒါ... အမှားလား၊ မမဆီက မောင် မဆိုးနဲ့နော်ဆိုရင် အားလုံးပြီးသွားမယ့် ကျွန်တော့် လိုကောင်ကို မမ ပြောနေတာတွေက နားထဲမှာ ကြမ်းနေတယ်၊ ကျွန်တော် မကြားချင်ဘူး”

ကျွန်မ ကော်ဖီ ပန်းကန်ကို ကိုင်ထားလျက်ကနေ သူ့ကို တအံ့တဩ ကြည့်မိကာ အရွယ် ကွာခြားမှုနှင့် ရင့်ကျက်မှုဟာ သူ့နဲ့ ကိုယ့်ကြား တော်တော်လိုသေးတာပဲဟု မှတ်လေသည်။

ကျွန်မက လက်တွေ့ကျနစွာ ကျွန်မတို့အတွက် အချိန်
ဇယားကို ဆွဲချိန်မှာ သူက ကလေးလို ခွဲခွဲချင်သူ ဖြစ်နေသတဲ့။

ကျွန်မ ဘာမှားသွားလို့လဲ။ အဲဒါကို အပြေးအလွှား
စဉ်းစားရသေးသည်။

ကျွန်မ သူ့ကို မချစ်ဘဲနဲ့ လက်ထပ်မတဲ့လား။ လက်ထပ်
တာကသာ ရုတ်တရက်ဖြစ်သွားခဲ့တာ။ ကျွန်မစိတ်စဲမှာ သူသည်
ကျွန်မနှင့် ကွဲပြားခြားနားသော အသွင်တစ်မျိုးဖြင့် ထူးခြားစွာ
အမြစ်တွယ်နေတာ ကျွန်မ ဘာသာပဲ သိသည်။ ကောင်လေးက
ငယ်ငယ်နုနုကလေး။ စကားကလည်း တတ်သေးသည်။ ကျွန်
မကိုလည်း ချစ်ရှာသည်။ ဒါဆို ကျွန်မက သူ့ကို ဘာအတွက်
လက်ထပ်ခဲ့တာဟု သူ ထင်နေပါသလဲ။

“မမသိလား... မမဟာ မမ အချစ်ဟောင်းကြီး အကြောင်း
ကို တဖွဲ့တခွဲ ပြောလိုက်တိုင်း ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ကလိစာတွေထဲ
တစ်စိတ်ဆွဲထုတ်သလို ဘယ်လောက် နာနာကျင်ကျင် ခံစားရတယ်
မှတ်သလဲ၊ ကျွန်တော်ခံစားရတာ ‘ငရဲလိုပဲ’”

“မင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ဒါတွေကို ပြောနေတဲ့
မင်းနဲ့ ကိုယ်ကြားမှာ ဘာထူးလာမှာလဲ၊ ကိုယ်တော့ ဘာမှထူး
ထင်ဘူး။”

“သိထားသင့်လို့ပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်
နှစ်ယောက် အခု ဘဝတစ်ခု စ၊ လိုက်ပြီလေ။ မမအသေ
ကျွန်တော်ထားတဲ့ သဘောထားက နက်ရှိုင်းလှယ်၊ မပေါ့ဘူး။”

မနွဲပတ်သက်ရင် ဘာကိုမှ အသေးအဖွဲလို့ မယတ်မှတ်ဘူး။
 အဲဒီသဘောကို မမ သိသင့်တယ် ထင်လို့ပါ။ မမ ပြောသလို
 တစ်ဖက်ဖက်က အပိုအလို ရှိနေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်မေတ္တာ
 ကတော့ မမ ထားနိုင်တာထက် ပိုမယ်ဆိုတာ ခုကတည်းက မမ
 သိသင့်တယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ နည်းနည်းများသွားပြီ ထင်တယ်။
 အလုပ်သွားဖို့ ရေချိုးတော့လေ။ ကျွန်တော် ထမင်းချိုင့်တွေ
 ပြင်လိုက်ဦးမယ်”

“မင်းကရော...”

“ကျွန်တော် ဒီနေ့ သန်လျင်ဘက်သွားပြီး အရောင်းဆိုင်ခွဲ
 တစ်ခုက စာရင်းတွေ သွားယူရမှာ။ နည်းနည်း နောက်ကျမှ
 သွားလို့ရတယ်။ မမအလုပ်က ကိုးနာရီထက်နောက်ကျလို့ မရတာ
 ကျွန်တော် သိတယ်။ ကဲ... ကဲ... ရေချိုးတော့...”

ရုံးရောက်သည်နှင့် ရင်ဆိုင်ရသော မျက်နှာများက ကျွန်မကို
 နှစ်ချလိုသော၊ ကဲ့ရဲ့လိုသော၊ စပ်စုလိုသော မျက်လုံးများ
 ကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်သည်။

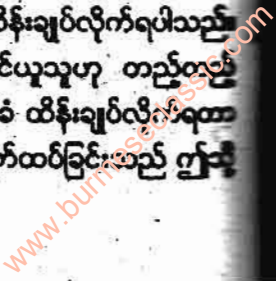
ဒီလူတွေနှင့် ကျွန်မ အလုပ် လုပ်ခဲ့တာ နှစ်မနည်းတော့ပါ။ သို့ပါလျက် ဘာကြောင့် ကျွန်မ အပေါ်တွင် သူတို့ထားသော သဘောထားက မနွေးထွေးဘဲ အေးစက်နေရပါသလဲ။

သူ ငွေးတူမမို့ လစာများသော အတွင်းရေးမှူး နေရာအား ရထား၍ပဲ မတန်မရာဟု စွပ်စွဲလိုကြတာလား။ ကျွန်မ အပေါ်တွင် စာနာ နားလည်သော အသိပိတ် တစ်ချက်တောင် ထိုမျက်လုံး များစွာတွင် လင်းလက်ခြင်းမရှိခဲ့ကြပါ။

ကျွန်မတို့ဌာနခွဲမှ မန်နေဂျာအမျိုးသမီး၏ ညီမဖြစ်သူ ဆီဒိုးနားမှာ မင်္ဂလာဆောင်မည့် ဖိတ်စာကို တစ်ဌာနလုံး လိုက်စေ စဉ်မှာ ထိုမိန်းမသည် ကျွန်မကိုပေးသကဲ့သို့ ပြီးမဲ့ခဲ့ဖြင့် တိုက်ခိုက် ခဲ့ပါသလား။

“တို့ညီမ Wedding လေး မိန်းကလေးဆိုတာ တစ်သက် မှာ တစ်မင်္ဂလာပဲ ရှိတာ၊ ခမ်းခမ်းနားနားလုပ်ကို လုပ်မှဖြစ်မှာ။ ဘယ်နှယ် ယောက်ျားယူတာ ကန်စွန်းရွက် ဝယ်သလို လက်ထဲ ရောက် ပြီးရော မဖြစ်သင့်ဘူးလေ၊ လူသိထင်ရှား ဖြစ်ရမှာပေါ့။ နို့မို့ single မှန်းမသိ၊ married မှန်းမသိနဲ့... မယုလျာ ဆက်ဆက်လာခဲ့ဦးနော်”

ကျွန်မစိတ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ထိန်းချုပ်လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်မအား ကန်စွန်းရွက်ဝယ်သလို လင်ယူသူဟု တည့်တည့် ပုတ်ခတ်သွားတာကို သိနေလျက် သည်းခံ ထိန်းချုပ်လိုက်ရတာ ထင်သလောက် မလွယ်ကူပါ။ ကျွန်မ လက်ထပ်ခြင်းသည် ဤသို့ အစော်ကားခံရန်အတွက် မဟုတ်ပါ။

“လူတွေဟာ ဘယ်လိုတွေလဲမသိဘူး မာန်ရယ်။ ကလေး
 မုန့်ပေးယူတယ်လို့ ပြောလိုပြော reception မလုပ်တော့လည်း
 စကားနဲ့ ခနဲ့လိုခနဲ့၊ ငါ့ကို သူတို့ တိုက်စရာ ခလုတ်တစ်ခုလို
 မှတ်နေကြတယ်။ ငါ ဘယ်လိုလုပ် မင်္ဂလာဆောင် လုပ်နိုင်မှာလဲ၊
 ငါ့မှာ အခက်အခဲတွေချည်းပဲ၊ နှစ်ဖက်မိဘက သဘောမတူလို့
 နှင်ချထားတဲ့ တို့နှစ်ယောက်လုံး မင်္ဂလာဆောင်တော့ ဘယ်လို
 မျက်နှာနဲ့ နေရမှာလဲ။ လာမယ့်လူတွေအားလုံး ငါတို့ကို ကဲ့ရဲ့မယ်
 ဆိုတာ သိနေလျက်နဲ့ ငါက မျက်နှာပြောင်တိုက် ဆောင်ရဦး
 မှာလား။ မဆောင်တော့ရော ဘာဖြစ်မှာလဲ၊ ငါတို့ တရားရုံးမှာ
 အသိသက်သေနဲ့ သွားလက်မှတ်ထိုးခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒါ မလုံလောက်
 ဘူးလား။ ကန်စွန်း ရွက်လို လင်ယူရအောင် ငါက လမ်းဘေးက
 တွေ့ရာယူ ကောက်ဆွဲယူလာတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ မာန်ရယ်။ သူတို့မှာ
 တိုယ်ကျင်းစာတရား ဆိုတာ ရှိရောရှိရဲ့လား မသိဘူး။ ကိုယ့်
 စကားကြောင့် တစ်ဖက်လူ ဘယ်လောက် ခံစားသွားရမယ်မှန်း
 သူတို့ နည်းနည်းကလေးတောင် မတွေးကြဘူးကွယ်”

ကျွန်မ မာန်ကို စိတ်ထဲမှသာ တိုင်တည်မိတော့သည်။
 လူတွေရဲ့ ပါးစပ်မှာသာ ဓားတစ်စင်း တပ်ထားမယ်ဆိုရင်
 တက္ကလူဦးရေဟာ ရှိရင်းစွဲထက် အများကြီးနည်းပါး နေမှာပဲ
 ဖာလည်း တွေးမိသည်။

လက်နက်နဲ့ တိုက်ခိုက်မှ လူဆိုတာ ဒဏ်ရာ ရတတ်တာမျိုး
 ဖျတ်ဘူးလေ။ စကားလုံးတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ရင်လည်း ချာကျင်
 ကြေကွဲတတ်ရပါသည်။

သို့သော် ကျွန်မ ရဲရဲကို လက်ထပ်လိုက်သည့်အတွက် ခုထက်ထိ နောင်တ မရပါ။ နောက် ဘယ်တော့မှလည်း ရမည် မဟုတ်။

ကျွန်မ လက်ထပ်လိုက်သော လင်ယောက်ျား၏ တန်ဖိုးကို ဖိတ်စာချင်းယှဉ်၍ ပြိုင်ရသော တန်ဖိုးမျိုး မဟုတ်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်ပါသည်။

မိန်းမ တစ်ယောက်အပေါ်တွင် သူထားသော သဘောထားမျိုးသည် ကျွန်မငယ်စဉ်က အထင်တကြီး ချစ်ခဲ့သော ကိုကိုထံတွင်တောင် မတွေ့ရခဲ့ချေ။

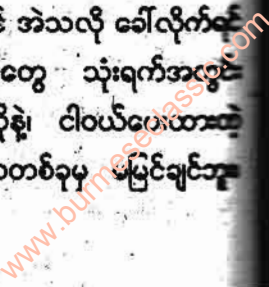
ချစ်တယ် ဆိုတာမျိုးဟာ နှုတ်က ထပ်တလဲလဲ ပြောဆို နေရုံနဲ့မပြီးဘဲ လက်တွေ့ကိုသာ မှတ်ကျောက် တင်ရတာမျိုး ဖြစ်လေသည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်မ ဖုန်းက မြည်လာသည့်အတွက် ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်သည်အခါ ဒက်ဒီဆီက ဖြစ်နေသည်။

“ယုလျာ... နင့်ပစ္စည်းတွေ လာမသယ်သေးဘူးလား”

“ဒက်ဒီ အခု...”

“ငါ့ကို အဲသလိုမခေါ်နဲ့၊ ငါ့ကို နင် အဲသလို ခေါ်လိုက်ရင် ရင်ထုမနာ ခံစားရတယ်၊ နင့်ပစ္စည်းတွေ သုံးရက်အတွင်း လာသယ်ချေ၊ မယူရင် ငါ့အဆိုး မဆိုနဲ့၊ ငါဝယ်ပေးထားတဲ့ အိမ်မှာ နင်နဲ့ ပတ်သက်တာတွေ ဘာတစ်ခုမှ မပြင်ချင်ဘူး ဒါပဲ”

ကျွန်မ ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် စားပွဲပေါ်သို့ မျက်နှာ အပ်ကာ အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူသွင်း၍ ရှူထုတ်လိုက်သည်။ အိမ်ကိုသာ အရမ်းပြန်ချင်နေကာ ခုနေ ရဲရဲကို မြင်လိုက်ရရင် စိတ်သက်သာမှာပဲဟု တွေးမိသည်။ အဲဒီခံစားချက်ဟာ အားကိုး တာ ဖြစ်မှာပဲ။ ကျွန်မ စိတ်ခံစားချက်က သူ့ကို သွားထိမှန်သည် ထင်ပါ၏။ ကျွန်မဆီ သူ ဖုန်းလှမ်းဆက်ကာ...

“တစ်ခုခု ဖြစ်နေတယ် ထင်လို့”

“ဒက်ဒီကလေ... ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေ တစ်ခုမှမမြင်ချင်ဘူးတဲ့”

“အဲဒီတော့...”

“သုံးရက်အတွင်း လာယူတဲ့”

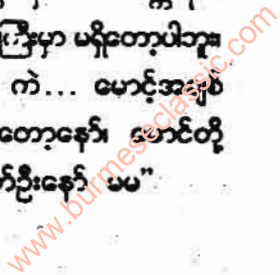
“မောင် သွားယူပေးမှာပေါ့။ အဲဒါကို စိတ်ကောင်း ဖြစ်နေတာလား”

“.....”

“နောက်ထပ်ရော ပြောစရာ ရှိသေးလား”

“အင်း... ဒါပေမယ့် အိမ်ရောက်မှပဲ ပြောတော့မယ်”

“စိတ်ညစ်နေတယ် မို့လား။ ဒါတွေ ခဏပါလို့ စိတ်ထဲမှာ ထားလိုက်ပါဗျာ။ ပြီးတော့လည်း ပြီးသွားမှာပဲ။ သက္ကရာဇ် ၂၀၉၀ ဆိုရင် ရဲရဲ ဆိုတဲ့ကောင်လည်း ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ မရှိတော့ပါဘူး။ အသက် ရှင်ချိန်ကလေးက သိပ်တိုတယ်။ ကဲ... မောင်အချစ် လေး။ မှားလို့ အချစ်ကြီး။ စိတ်မညစ်နဲ့ တော့နော်။ မောင်တို့ ညကျမှတွေ့မယ်။ ထမင်းအိုး ပြန်နွေးလိုက်ဦးနော် မမ”

မြလွန်မျို

ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တင်းကျပ်နေတာတွေ ထက်ဝက်မက
 လျော့ပါးသွားသည်။ သူပြောတာ ဟုတ်သားပဲ။ အသက်ရှင်ချိန်
 ကလေးက သိပ်တိုတယ် ဆိုတာလေး။ ကျွန်မတို့ လူ့သက်တမ်းက
 ခြောက်ဆယ်ဆို ကျွန်မအသက်က ထက်ဝက် ကျိုးနေပြီ။

ထို့ကြောင့် ကျန်ရှိသော နှစ်သုံးဆယ်ကို ပျော်ရွှင်စွာဖြင့်
 ဖြတ်သန်းရန် ကျွန်မ ကြိုးစားရပေမည်။

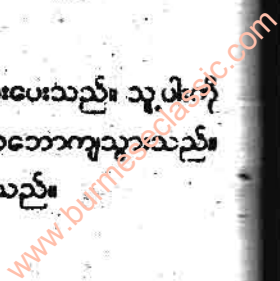
စာကြည့်ပျက်မှန်ကို တပ်ကာ စားပွဲတင်မီးဖြင့် မဂ္ဂဇင်း
 စာအုပ်များမှာ ပါသော ကျွန်မတို့ကုမ္ပဏီမှ တင်သွင်း ဖြန့်ချိသည်
 မိုဘိုင်းဖုန်း ကြော်ငြာများအား စစ်ဆေးကြည့်နေစဉ် ရဲရဲက
 ကော်ဖီတစ်ခွက် ကျွန်မရှေ့ လာချပေးသည်။

“သိုင်းကျူး”

“ပါးစပ်နဲ့ ပြောရုံတော့ မရဘူးဗျ”

ဆိုကာ ကျွန်မနား သူ့မျက်နှာကို ထိုးပေးသည်။ သူ့ပါးကို
 နှာခေါင်းဖြင့် ဖွဖွကလေး နှမ်းတော့ သဘောကျသွားသည်။
 ခုံတစ်ခုံကို ဆွဲယူ၍ ကျွန်မနား ကပ်ထိုင်သည်။

ရွှေသမင်စာပေ

“မမ ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ”

“ဪ... ကြော်ငြာခ ပေးထားပြီး ကြော်ငြာပါ၊ မပါ ကြည့်ရတာလေး၊ တချို့က ကာဗာမှာဆို ဈေးတစ်မျိုးယူပြီး အတွင်းမှာပဲ ပါတတ်တယ်၊ အဲဒါတွေ စစ်ရတာပေါ့”

“မမ မျက်မှန် ပါဝါ ဘယ်လောက်ရှိလဲ”

“မမှတ်မိတော့ဘူး... များမယ်ထင်တယ်၊ အနီးဆို မျက်မှန် ချွတ်ထားရင် မမြင်ရဘူး၊ အဝေးက မြင်ရသေးတယ်”

“ဒါဆို မောင့်မျက်နှာကို အနီးကပ်ကြည့်ရင် ဘယ်လို မြင်ရလဲ”

“ရုပ်ဆိုးတာပေါ့၊ နှာခေါင်းက အရှည်ကြီး၊ မျက်လုံး ကလည်း ပြူးပြူးကြီး၊ သွားကလည်း ခေါခေါကြီးပေါ့”

“မဟုတ်တာ ပြောနေပြန်ပြီ”

“စာကယ် ပြောတာဆို”

“မမ...”

“ဟင်...”

ကျွန်တော် မမကို ပေးစရာ ရှိတယ်”

“အင်း... ဘာလဲ၊ ရည်းစားဘဝတုန်းက ချေးထားတဲ့ အကြွေးလား၊ စာရင်းပျောက်နေလို့ အတိအကျ မမှတ်မိဘူး”

“အဲဒီအကြွေးအတွက် လူကို ထိုးဆပ်ပြီးပြီလေရာ”

“မလိုချင်ပါဘူး”

“ဒါဆို မမက ဘယ်လိုပြန်အမ်းမှာလဲ”

“တော်ပါ... သူ နှစ်နာဦးမယ်”

ကျွန်မ ဖတ်နေသော စာအုပ်ပေါ်သို့ သူက ဘူးအပြာရင်ရောင် ရှည်ရှည်လေးကို ချပေးသည်။

“ဘာလဲ... ရဲရဲ...”

“ဖွင့်ကြည့်လေ... ဖွင့်ကြည့်ရင် သိမှာပေါ့”

“ပေးမယ့်လူက ဖွင့်ပြရမှာပေါ့”

“အိုကေ... အိုကေ”

ဘူးထဲမှာ လက်စွပ်၊ နားကပ်၊ လည်ဆွဲနှင့် ဟန်းချိန်းအပျော့စား တစ်ကုံးကို သူ့နေရာနှင့်သူ ထည့်ထားတာ တွေ့ရသည်။

တန်ဖိုး သိပ်ကြီးမည် မဟုတ်သော နီလာပွင့်များနှင့် ရွှေဖြူသည် ကျွန်မမျက်စိထဲ လှတယ်ဟုမမြင်။ အဖြူနဲ့အဖြာဆိုတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ။

“ကျွန်တော် မမကို မင်္ဂလာဦးလက်ဆောင် ပေးတာ နီလာက ငြိမ်းချမ်းတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ တန်ဖိုးတော့ သိပ်မကြီးဘူး။ မမ ကြိုက်ရဲ့လား”

“အင်း... ကြိုက်ပါတယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ဝတ်ပေးမယ်”

ဆွဲကြိုး၊ နားကပ်နှင့် ဟန်းချိန်းက ပြဿနာ မရှိဘဲ သူ့လက်စွပ်က ကျွန်မလက်သူကြွယ်နှင့်ဆို ကြီးနေပြီး လက်ခလယ်မှာ လာတော်သည်။

“လက်ထပ် လက်စွပ်ဆိုတာ လက်သူကြွယ်မှာ ဝတ်ရတာဗျ”

“အို... ရဲရဲကလည်း၊ လက်ခလယ်ပဲ တော်တဲ့ဟာကို၊ နောက်မှ လက်သူကြွယ်နဲ့ တိုင်းပြီး တစ်ကွင်း ထပ်လုပ်ပေးပေါ့”

“လုပ်ပေးမှာ သိလား၊ မမကို မမမိဘတွေ လက်ထက်ကထက်သာအောင် ကျွန်တော် ထားမှာ၊ အချိန်တော့ နည်းနည်းပေးရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဆယ်နှစ်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဆယ့်ငါးနှစ်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဒီလိုအတူနေရဖို့ဆိုတာ အတော်ခဲယဉ်းတာ၊ မမ စိတ်ဆင်းရဲမှာ ကျွန်တော် စိုးတယ်”

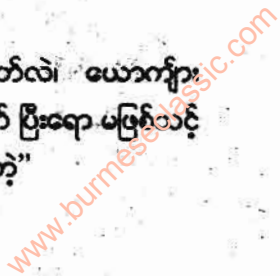
ကျွန်မ မျက်မှန်ကိုချွတ်၍ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး ရဲရဲနှင့် ဖျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာက အပူအပင်တင်းစင်သော ကလေးတစ်ယောက်လို အေးငြိမ်းနေတာ ကျွန်မ ပြောမှားတွေကြောင့် စိတ်ညစ်သွားမလားမသိ။

“ဒီနေ့ ရုံးမှာ မန်နေဂျာညီမ မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာပေးတယ် သိလား”

“အင်း...”

“ကိုယ့်ကို ဘယ်လို ရွဲသွားတယ်မှတ်လဲ၊ ယောက်ျားသူတာ ကန်စွန်းရွက်ဝယ်သလို လက်ထဲရောက် ပြီးရော မဖြစ်သင့်ဘူးတဲ့၊ လူသိထင်ရှားဆိုလားပဲ လုပ်ရမယ်တဲ့”

“မှားနေပြီ”

“ဟင်... ဘာမှားတာလဲ”

“လူသိထင်ရှား မဟုတ်ဘူး... လူသိရှင်ကြား မမက အဲဒါကြီးကို ဖီးလ်ငုပ်နေတာပေါ့”

“စိတ်ထဲ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ကိုယ့်မှာ အခက်အခဲတွေနဲ့ ဆိုတော့ လုပ်လို့မဖြစ်၊ Wedding Reception လုပ်လိုက်ရင် နှစ်ဖက်မိဘကို အရှက်ခွဲသလို ဖြစ်မှာလည်းစိုးရနဲ့ ကိုယ့်ကို ဘာလို့ ဟားချင်ကြတာလဲ မသိဘူးလို့ တွေးမိတယ်”

“အဲဒီလို မင်္ဂလာဆောင်ပြီး အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေမယ် ဆိုတာ သေချာလို့လား၊ ကြွားဖို့လေ... ခဏအတွက်နဲ့ လူလည်း စိတ်ပင်ပန်း ကိုယ်ပင်ပန်း ဘာအမြတ်မှ မထွက်တဲ့ လုပ်ငန်းကို နှစ်ဖက်မိဘ အဆင်ပြေလည်း ကျွန်တော်က မလုပ်ချင်ဘူး မမက လုပ်ချင်မှာပေါ့... မိန်းကလေးပဲ၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ စိတ်ချပါဗျာ... ကျွန်တော် မမကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ လက်ထပ်ဖွဲ့ တစ်ခု မလုပ်ပေးနိုင်ပေမယ့် ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ ဘဝတစ်ခု ပေးမှာပါ၊ မမကို အမြဲတမ်း စိတ်ချမ်းသာစေရမယ်၊ ငွေကြေးလည်း မပူမပင် ရှာပေးမယ်၊ မွေးလာမယ့် သား၊ သမီးကိုလည်း သူတို့မှာ အကောင်းဆုံးအဖေ ရှိတယ် ဆိုတာမျိုး ဖြစ်စေရမယ်”

“မောင်က ငယ်သေးတယ်လေ၊ ကလေး အဖေလို အခေါ်ခံချင်ပြီလား”

“ခံချင်တာပေါ့... ကလေးအဖေဆိုတာ နည်းတဲ့ဂုဏ်လား၊ ကိုယ့်မျိုးဆက်သစ်ကို ထားနိုင်ခဲ့ပြီဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါ၊ မမရော ကလေး ချစ်တတ်လား”

“အင်း... ချစ်တတ်တယ်၊ ဒါနဲ့လေ မာန့်ကို ဟိုတစ်နေ့ ညကအိပ်မက်တယ်၊ သိလား... အိပ်မက်ထဲမှာ မာန့်က မပတို့နဲ့ လာနေမလို့တဲ့၊ အဲဒါ ရဲရဲကို ပြောဖို့ မေ့နေတာ”

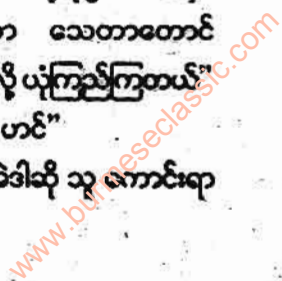
“အဲသလို တကယ် ပြောသွားသလား?”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ မာန့်ကလေ သူ မသေခင်ညက Reincarnation အကြောင်းတွေ ပြောပြ သွားသေးတယ်၊ လူဝင်စားဆိုတာ ယုံလားတဲ့၊ နောင်ဘဝကျရင် သူ့မှာ အားလုံး ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ဘဝမျိုး လိုချင်တယ်တဲ့၊ မာန့်ဘဝက ဘာမှ မပြည့်စုံခဲ့ဘူး၊ လမ်းခုလတ်မှာ ရပ်သွားသလိုမျိုးပဲ၊ ပညာ ရေးလည်း သူ Ph.d လိုချင်တာ မသွားဖြစ်တော့ဘူး၊ အချစ်ရေး မှာလည်း ကျန်ရစ်ပဲ၊ ရောဂါဆိုးတစ်ခုကိုလည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ခံစားရသေးတယ်၊ ငွေဆိုလည်း သူ့မှာ ရှာလိုက်ရတာ ဖတ်ဖတ် ဖော့ သေတဲ့အထိ သူနေချင်တဲ့ အိမ်နဲ့တောင် နေမသွားရရှာဘူး”

“ဒါဆိုရင် သူ့ဘဝက သိပ်သနားစရာ ကောင်းနေပြီ၊ အပြိတမ်း struggle လုပ်(ရှုန်းကန်)ပြီး ဘာမှလည်း မရသွားရှာဘူး၊ ဒီတိုင်းဆို သူ ကျွတ်မယ် မထင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ အဲသလို စွဲလမ်းငြိတွယ်မှုများရင် လူဟာ သေတာတောင် စီညာဉ်က တစ်လည်လည်ဖြစ်နေတတ်တယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်”

“မာန့်အတွက် ဘာလုပ်ပေးနိုင်လဲ ဟင်”

“အလှူအတန်း လုပ်ပေးလို့ရတယ်၊ အဲဒါဆို သူ ကောင်းရာ နှိန်ရာ ရောက်သွားမှာပါ”

“မာန်က စိတ်ကောင်း ရှိတာပဲ။ မာန်က ကောင်းကင်ဘုံကို တန်းရောက်မှာပါ။”

“ဒါဆို မမကရော reincarnation ကို မယုံဘူးလား။”

“ဟင်...”

“ကျွန်တော်လည်း သေချာတော့ မရှင်းပြတတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မမမှာ ကလေးရှိလာရင် အဲဒီကလေးက ကျွန်တော့်သွေးပဲ။ ကျွန်တော် ချစ်မှာပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ကောင်းကောင်းကာကွယ် စောင့်ရှောက်မှာပါ။ တကယ်လို့ မမ သူငယ်ချင်း မာန်သာ ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ကျွန်တော် သူ့ကို သူ့ အရင်ဘဝနဲ့ လုံးဝခြားနားတဲ့ ဘဝတစ်ခု ဖန်တီးပေးမှာပါ။ ကျွန်တော့်သမီး ဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့မှာ မပြည့်စုံတာမျိုး၊ စိတ်ညစ်ရတာမျိုး၊ အားငယ်ရတာမျိုး ဘယ်တော့မှ မရှိစေရဘူး။”

ကျွန်မ လိုက်မမိသော၊ ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်ခြင်း မရှိသော အကြောင်းအရာ တစ်ရပ်ကို အကျယ်တဝင့် မဆွေးနွေးချင်ပါ။ ကျွန်မတို့မှာ ကန့်သတ်ချက်တွေ၊ စည်းတွေ၊ ဘောင်တွေရှိပေးသည်။ အစဉ်အလာ ထုံးတမ်းနည်းနာများ ရှိသေးသည်။ ထူးခြားသည်က မာန်ကို ကျွန်မအိပ်မက်ထဲမှာ လုံးဝမြင်မက်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ လက်ထပ်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ကိုယ်စန့်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

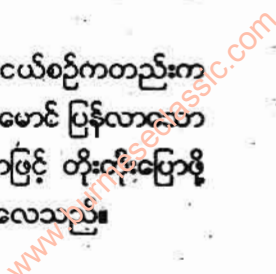
ဆီးစစ်ထားသော အနီချောင်းနှစ်ချောင်း ပေါ်နေသည့် အတံကလေးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ ဝမ်းသာသလိုလို ခံစားချက်မျိုးစုံ ရောထွေးကာ ရင်ခုန်လာသည်။ ဒါဆို ငါ ကလေး ရှိနေပြီပေါ့။

ကြိုတင် ပြင်ဆင်ခြင်းမရှိဘဲ ရုတ်တရက် ရလာသည့် အတွက် အံ့သြရုံမှတစ်ပါး ကလေးအပေါ်တွင် မလိုစိတ်တော့မရှိခဲ့။ မောင်များသိရင် ဆိုတာတွေ့ပြီး ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်ရသည်။ သူ့ဖုန်းက မေးရေးထဲ မအားချေ။

ကျွန်မအနေဖြင့် လူဝင်စားခြင်း၊ မစားခြင်းထက် ကျွန်မ ကလေးကို မာန်သာ ဖြစ်စေချင်သော ဆန္ဒက ပိုများပေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မသည် ရှင်သန် ထ၊ မြောက်ခြင်းကို ယုံကြည်သူ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မချစ်သော လူတစ်ယောက် ပြန်လာမည့် အရေးအား မည်သည့် ကိုးကွယ်မှုနှင့်မျှ မတိုင်းတာဘဲ လွတ်လပ်စွာ ကြိုဆိုလို ပါသည်။ မာန်သာဖြစ်ခဲ့ရင် မာန် စိတ်ဆင်းရဲဖို့ဆိုတာ လုံးဝမရှိစေရ သော ဘဝတစ်ခုကို ကျွန်မ အင်အားရှိသလောက် ကြိုးစား၍ ဇန်တီးပါမည်။

သို့သော် မာန် မဖြစ်နိုင်ဟူ၍လည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက အရိုးစွဲ ယုံကြည်မှုက ထောက်ခံနေပြန်သည်။ မောင် ပြန်လာလော အခါ ကျွန်မက ရှုပ်ရှင်ထဲကလို မူယာမာယာဖြင့် တိုးတိုးပြောဖို့ သတိမရဘဲ ခပ်ကျယ်ကျယ်ပဲ အော်ပြောမိလေသည်။

“မောင် ကလေးအဖေ ဖြစ်ရတော့မယ် သိလား”

သူ့လက်ထဲမှအိတ် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားပြီး ကျွန်မကို သူ အံ့သြစွာ ကြောင်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း ပြီးလာပြီး ကျွန်မကို ပွေ့ချိ၍ အားပါးတရ ရယ်မောကာ ခုတင် ပေါ်သို့ ချပေးသည်။

“တကယ်လားဟင်... တကယ်ရော ဟုတ်လို့လား”

“ဆီးစစ်ထားပြီးပြီ မောင်ရဲ့”

“ဟား... ပျော်လိုက်တာဗျာ၊ နှစ်လပဲ ရှိသေးတယ်နော်၊ မမဟာက ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား၊ တော်ကြာ မဟုတ်ဘဲ နေဦးမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို”

အိမ်ထောင်သည် ဘဝတွင် နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် ဖြစ်သွား ကြပြီး ဘာကိုမှ ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်းမရှိဟော့ဘဲ ကျွန်မနဲ့ ရဲရဲသည် ရင်းနှီး ချစ်ခင်လာခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မတို့မှာ ကျဉ်းသော်လည်း လှပ၍ နေချင့်စဖွယ် အခန်းတစ်ခန်း ရှိသည်။ စက်ဘီး တစ်စီး ရှိသည်။ နှစ်ယောက်လုံး အလုပ်ကိုယ်စီဖြင့်။ စားရေး သောက်ရေးအတွက် ကျွန်မတို့ ငွေကို စာရင်းနှင့် စိစစ်သုံးသလို ရဲရဲ ကလည်း အပိုမသုံးဘဲ တစ်လတစ်ခါ ကျွန်မအတွက် လက်ဝတ်ရတနာ တစ်ခုနဲ့ပယ်ဖေး တတ်သည်။ တန်ဖိုးအများကြီး မဟုတ်ပေမယ့် အိမ်ထောင်သစ် ကြာလျှင် များပြားလာသော ရတနာများက ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်၏

အချစ် သင်္ကေတများအဖြစ် တည်ရှိလာကြမှာ ဖြစ်သည်။ ရဲရဲနှင့် ကျွန်မသည် တစ်ယောက်ဆန္ဒကို တစ်ယောက် ငဲ့ညှာ၍ ညှိယူသော အိပ်ထောင်ရေးမျိုးဖြင့် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သည် ရန်ဖြစ်ခြင်း မရှိသလောက် နည်းပါးလာခဲ့သည်။

ကျွန်မဘဝကို ခုနေခါမှာ ကျေနပ်မယ်ဆို ကျေနပ်တတ် နေပြီ ဖြစ်သည်။

“ဒီနေ့ကစပြီး အိမ်အလုပ်ကို မမ မလုပ်နဲ့တော့၊ မောင်ပဲ လုပ်မယ်”

“ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ... တစ်ယောက်တည်း အိမ်အလုပ်လည်း လုပ်ပြီး စီးပွားရေးလည်း ရှာရသေးတယ်ဆို မောင် အရမ်းပင်ပန်း ဖွာပေါ့”

“ဗိုက်ထဲက ကလေးလေး ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ပါ။ ဟဲ့ ဟဲ့... မမဗိုက်က ကြီးလည်း မကြီးသေးဘူးနော်၊ ဣလေးသေးလို့ ဖျားလား”

“မောင်ရယ်... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ အခုမှ တစ်လကျော် ကျော် ရှိဦးမှာ ဘယ်လိုလုပ် ဗိုက်က ထွက်ဦးမှာလဲ”

“မသိဘူးဗျာ... မနက်ဖြန်ကျရင် ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီတွေ ဝယ်လာ ပေးမယ်၊ ဒီလိုအင်္ကျီတွေ မဝတ်ရတော့ဘူး၊ ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီ ဝတ်ရမယ်၊ ပြီးရင် ကျွန်တော်နဲ့ ညနေတိုင်း လမ်းလျှောက် ထွက်ရအောင်”

“အထူးအဆန်းပါလား”

“ကြားတာလေ... ကျွန်တော် ကလေးအဖေ ဖြစ်ပြီဆိုတာ ကြားတာ”

သူ့မျက်နှာ ပြုံးပျော်နေကာ ကလေးတစ်ယောက်လို ကျွန်မကို လှည့်ပတ်ကာ လိုက်ပါ။ ပါးကို လာနမ်းလိုက်ဖြင့် ဂနာလုံးစ မငြိမ်။ ကျွန်မရဲ့ မိသားစု။ မကြာခင်မှာ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ပိုင်မိသားစု ရှိလာတော့မည်။ ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်း။ ကျွန်မ၏ ကလေး။

ငါ မရှိတော့ရင် နင် လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားရလိမ့်မယ်ထင် တယ်။ နင့်ကို ငါ စိတ်မချဘူး။

ကျွန်မကို ခုလိုမျိုး ကျေနပ် နှစ်သိမ့်နေတဲ့ ဘဝမျိုးမြင်ရင် မာန်တစ်ယောက်လည်း ပြုံးနေနိုင်မယ် ထင်ပါသည်။ မာန်သည် ကျွန်မ မငိုတတ်တာ သိလျက်နှင့် ငိုမှာကို စိုးရိမ်ပေးတတ်ခဲ့သော ကျွန်မ၏ သူရဲကောင်းလည်း ဖြစ်သည်။

“မာန်... အခုဆို ငါ့မှာ ကလေးလေး ရှိနေပြီ၊ ကလေးလေး က ခုမှ တစ်လကျော်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဖြူလား မည်းလား လဲ မသိဘူး။ ဘယ်လောက်ထိ ကြီးနေပြီလဲ ငါမပြောတတ်သေးဘူး။ ခုချိန်မှာ ပြောနိုင်တာတစ်ခုက ငါ အရမ်းပျော်နေတယ်၊ ငါ့ကလေး လေးကို ငါသိပ်ချစ်နေတယ် မာန်၊ ငါ့မှာ အဖော်ရှိနေပြီ၊ သိလား... ငါ့ကလေးလေးကို နင် စောင့်ရှောက်ပေးပါနော် မာန်”

ဗြာဟ္မစင်္ဂေယျာရီ

ကျွန်မနှင့် ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီသည် မတော်ဘဲ ပွယောင်းလျက် လူက အကြီးကြီး ဖြစ်နေသည်။ ရဲရဲကတော့ ဒီပုံမကျ ပန်းမကျကိုပဲ ကြည့်၍ သဘောကျနေသည်။ မဝတ်ချင်ဘူးဆိုလည်း မရချေ။ အတင်းဝတ်ခိုင်းသဖြင့် ရုံးကို ဝတ်လာခဲ့ရသည်။

“လက်ထပ်တာ ဘယ်လောက်မှလည်း မကြာသေးဘဲနဲ့ ဗိုက်က ထွက်လာပြီ”

“ဗိုက်ရှိလို့ ယူတာ နေမှာပေါ့”

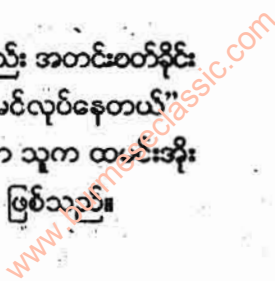
“အေးလေ... ကောင်လေးက ငယ်ငယ်လေးဥစ္စာ၊ မယူ ဖြစ်လို့ ယူရတာ နေမှာပေါ့၊ နို့မို့ ကောင်လေးမှာ ရည်းစား နို့သားပဲ၊ သူ့ကို ယူမလား”

ကျွန်မ မကြားအောင် ပြောနေခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကြားအောင် ပြောနေခြင်းမျိုးလားဟု ထင်ရအောင် အသံများက ကျယ်လှသည်။

သူတို့ဟာ ကျွန်မ၏ ယောက်ျားယူခြင်းကို လည်းကောင်း၊ စာလေးရှိခြင်းကို လည်းကောင်း သူတို့အရေး ကိစ္စများထက် နှိုင်းစိတ်ဝင်စားကြသည်။ ညနေ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဗိုက်ဖုံး အင်္ကျီကို စိတ်တိုတိုဖြင့် လုံးထွေးကာ အဝတ်ခြင်းထဲ ပစ်ထည့် ထိုက်မိလေသည်။

“ဒီအင်္ကျီကြောင့် မဝတ်ချင်ပါဘူး ဆိုလည်း အတင်းဝတ်ခိုင်း ထယ်၊ ငါ့ကို လူပြော လူဆိုခံရအောင် တမင်လုပ်နေတယ်”

ကျွန်မ ဒေါသဖြင့် ပွစိပွစိပြောနေချိန်မှာ သူက ထူးဆန်းအိုး ဆည်ကာ အဝတ်လျှော်ရန် ပြင်ဆင်နေချိန် ဖြစ်သည်။

“ဘယ်သူက ဘာပြောလိုက်ပြန်ပြီလဲ”

“Preg ရှိလို့ မင်းက ကိုယ့်ကို ယူတာတဲ့၊ ကောင်းကြ
သေးလား”

“ဟား... ဟား... ကျွန်တော့်ကို အထင်ကြီးကြတယ်ဗျ
ဟား... ဟား...”

“ဘာပြောတယ်... မင်းကို အထင်ကြီးကြတယ်ဆိုတော့
ကိုယ့်ကို အထင်သေးတဲ့ သဘောပေါ့... ဟုတ်လား၊ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကို ကိုယ်ဝန်ကြောင့် မျက်နှာအောက်ချပြီး ကိုယ်ထ
ယူရတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ဟာဗျာ... မမက လျှောက်တွေးနေပြန်ပြီ၊ worry ဝ”

“ငါ ဒီကလေးကို မယူဘူး”

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ”

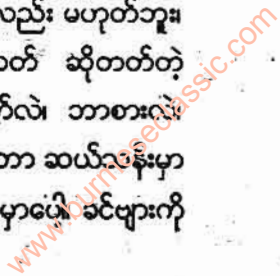
“ဖျက်ပစ်မယ်ဟေ့ ဖျက်ပစ်မယ်၊ ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့တော့
လဲပြီး မမွေးနိုင်ဘူး၊ တို့မျိုးထဲမှာ ခုနစ်လနဲ့ မွေးတာရှိဘူးတယ်
တော်ကြာ ခုနစ်လနဲ့ ငါ့ကလေးမွေးခဲ့ရင် သူများ လက်ညှိုးထိုးတာ
ခံရဦးမယ်”

“လုပ်ရဲရင် လုပ်ကြည့်လေ သူများ အားတိုင်း ယားတိုင်း
အတင်းပြောတာကို ခေါင်းထဲ ထည့်စဉ်းစားပြီး ကိုယ့်ကလေး
ကိုယ် သက်ပစ်မယ်ဆိုရအောင် ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော့် အခြေအနေ
ခင်ဗျား အသိဆုံးပဲ၊ ဒီကလေးကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတော့
အနေအထားမျိုးနဲ့ ဆိုရင်တောင် မိခင်စိတ် မရှိတဲ့ စကားနဲ့

မပြောသင့်ဘူး။ ခင်ဗျားကို အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ မိန်းမလို့ ထင်ခဲ့တာ၊ လက်စွဲသက်တော့ ခင်ဗျားလည်း သာမန်မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုထက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က သွေးခွဲရင် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုပါ သတ်ရင်သတ်မှာ တော်တော် ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ မိန်းမ”

“အဲဒါတွေအားလုံး နှင့်ကြောင့်၊ ငါ နှင့်နဲ့ လက်ထပ်လိုက် ကတည်းက လူအားလုံး မျက်စိအောက်မှာ ကြည့်စရာ ‘ငါ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့သလို ငါ ခံစားရတယ်။ ငါ့ကို တိုးတိုးတစ်မျိုး ကျယ်ကျယ်တစ်မျိုးနဲ့ လူတွေကဲ့ရဲ့တာ ခံရတယ်။ ဘယ်တော့မှ အဲဒီဒုက္ခ ဆုံးမှာလဲ၊ ငါ အဲဒီဒုက္ခကို မခံချင်ဘူး”

“အဲဒီဒုက္ခက ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း ခံရတဲ့ ဒုက္ခ မဟုတ်ဘူး။ လူတိုင်းခံရတဲ့ ဒုက္ခ၊ ဘယ်သူမဆို အချိုးမွမ်းမံဘူးတဲ့လူ မရှိဘူး။ အကဲ့ရဲ့မခံဘူးတဲ့လူ မရှိဘူး။ လူအားလုံး ထိစပ်က ပြောနိုင် ဆိုနိုင်သမျှ ကာလပတ်လုံး အပြော အဆို ခံရမှာပဲ။ သူတို့ပြောသလိုသာ လိုက်ပြီးနေရင် ခင်ဗျားမှာ နေစရာ မရှိတော့ဘူး။ နားလည်လား... မြည်းတစ်ကောင်နဲ့ သားအဖ နှစ်ယောက်လိုမျိုး ဖြစ်နေတာ၊ ခင်ဗျားအပြစ် လည်း မဟုတ်ဘူး။ တွန့်တော့်အပြစ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ပြောတတ် ဆိုတတ်တဲ့ ဆူအကျင့်ကိုက မကောင်းတာ၊ သူများ ဘာဝတ်လဲ၊ ဘာစားလဲ၊ ဘယ်လောက် ချမ်းသာလဲ မုဒိတာများဖို့၊ လူဆိုတာ ဆယ်လန်းမှာ ဆယ်ယောက် မရှိဘူး။ ခင်ဗျားကို သူတို့ပြောကြမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားကို

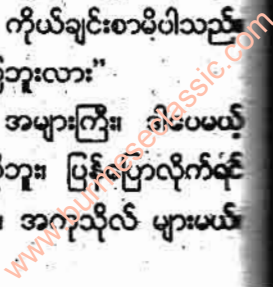

ကျွန်တော် ချစ်လို့ အိမ်ကိုတောင်စွန့်ပြီး ယူခဲ့တာ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဘယ်လောက် ဒီခရီးကိုဖြတ်ခဲ့ရသလဲ၊ အခု တည်ငြိမ်မယ် မကြံသေးဘူး လှိုင်းက ထ,လာပြီ ခင်ဗျား၊ တစ်သက်လုံး လက်တွဲရမှာ ကျွန်တော့်ကိုပါ၊ သူတို့ကို မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားက သုံးဆယ်ပေမယ့် လှနေတာကိုး၊ သူတို့က ပုံမကျ ပန်းမကျ ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ တချို့ဆို ယောက်ျား လိုချင်လျက်မရကြဘူး၊ တစ်ချို့က ကိုယ်လိုတာနဲ့ ရတာ မကိုက်ဘူး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားကို သူတို့ထက် ပြည့်စုံတယ်ထင်ပြီး တောင်ပြော မြောက်ပြော ပြောမှာပဲ၊ ဒါ သဘာဝပဲ... ဒီတော့ ခင်ဗျား အလုပ်ထွက်ပြီး အိမ်မှာပဲနေမလား၊ ဆက်လုပ်မလား၊ ကြိုက်တာရွေးလေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီပါးစပ် ပေါက်တွေကို ဘာလို့ ပိတ်လို့ကိုရမယ်မှန်း စဉ်းစားလို့ကို မရ တော့ဘူး၊ အိမ်ထောင်ရေး ဆိုတာ ဒီလိုမျိုး ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်ပဲ ကွဲကုန်ကြတာ၊ ဘေးက သွေးထိုးပေးနေတာကိုး၊ ကျွန်တော် အဲဒီလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

ကျွန်မ ဒေါသကို ပြန်ထိန်းလိုက်ရပါသည်။ သူပြောတာ ကျိုးကြောင်း ဆင်ခြင်မှု အများကြီးပါသည်။ ကျွန်မကိုလည်း အပြောအဆို ခံရမှာပဲ ဆိုတာ ပထမဆုံး ကိုယ်ချင်းစာမိပါသည်။

“မင်းကိုရော...ဘာမှ မပြောကြဘူးလား”

“ပြောတာပေါ့...ပြောကြတာမှ အများကြီး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေ ခင်ဗျားကို ပြန်ပြောပြဖို့ မလိုဘူး၊ ပြန်ပြောလိုက်ရင် ခင်ဗျား စိတ်တိုမယ်၊ ဒေါသ ထွက်မယ်၊ အကုသိုလ် များမယ်”

ပြောကြပါစေဗျာ... သူတို့ပြောတာတွေ အားလုံးက အကျိုးမှ မရှိတာ၊ နံရံလို ကျင့်စမ်းပါဗျာ၊ နံရံဆိုတာ သူ့ဆီကို ပစ်ပေါက် လိုက်တဲ့ ဘာပစ္စည်းကိုမှ မယူထားဘူး။ ပြန်ကန်ထွက်တယ်”

“ဒါပေမယ့် နံရံမှာ ထွင်းထားတဲ့ စာလုံးတွေ ရှိတတ် တယ်လေ”

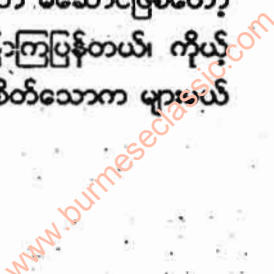
သူ သက်ပြင်းချကာ အဝတ်များကို ပလတ်စတစ်ဇလုံ ကြီးထဲထည့် ဆပ်ပြာမှုန့် ဖောက်ထည့်သည်။ ထို့နောက် ရေအနည်း ငယ် ထည့်ကာ ရေချိုးခန်းထဲ ဒီတိုင်း ထားခဲ့ပြီး ကျွန်မနား ပြန်လာထိုင်သည်။

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ တချို့ လူတွေရဲ့ ပါးစပ်က ဓားတပ်ထားသလိုပဲ ကြောက်စရာ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှောင်ရမှာပေါ့၊ မရှောင်လို့ ဖြစ်မလား။ ထိပ်တိုက်တိုးတော့ ကျွန်တော်တို့ပဲ စိတ်ထိခိုက်ရမယ်”

သူက လေသံအေးသွားပြီး ဖျောင်းဖျနေပြန်သည်။

“မင်းနဲ့ ကိုယ့်မှာ အသက် သိပ်ကွာနေတာကိုလည်း သူတို့ အပြစ်ပြောကြမှာပဲ၊ ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီကို မြင်တာနဲ့ သူတို့ ထင်တာ ပြောကြပြန်ရော၊ ကိုယ်တို့ မင်္ဂလာ မဆောင်ဖြစ်တော့ တိတ်တိတ်ပုန်း လင်ယူထားသလိုမျိုး ပြောကြပြန်တယ်၊ ကိုယ့် အတွက် လက်ထပ်လိုက်တာ ဒီလောက် စိတ်သောက များမယ် မှန်း မသိပါဘူး”

“မမ နောင်တရနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

ကျွန်မ စကားက ပြတ်သားလှသည်။ သူ ကျွန်မအနားက ထွက်သွားကာ ထမင်းပေါင်းအိုး အဖုံးတစ်ချက် ဖွင့်ကြည့်သည်။ ထမင်းအိုး မီးတက်တော့မည်ဟု ကျွန်မကို ပြောသလို တစ်ချက် ပြောသည်။

ကျွန်မလည်း စိတ်ပင်ပန်းလှသဖြင့် အိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ ခုတင်ပေါ်ပစ်လှဲပြီး သိပ်မကြာခင် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

ကျွန်မ နီးလာချိန်မှာ ညရုစ်နာရီခန့် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ကမန်းကတန်းထ, ကာ ရဲရဲကို ရှာတော့ မတွေ့။

ထမင်းအိုးက အော်တိုမို့ မီးဝါပြီး ချက်ချင်းပိတ်သွား၍ တော်သေးသည်။

အဝတ်လေ့ထဲမှာ လျှော်ရန်အဝတ်များက ဒီအတိုင်း ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးပြီး တစ်နေရာရာ ထွက်သွားသလားလဲ။

အခန်းတံခါးကို အပြင်မှပိတ်ကာ ကျွန်မတို့ ခြောက်ထပ် တိုက်အမိုးအပေါ် ကျွန်မ ဖြည်းညှင်းစွာ တက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ကျွန်တော် စိတ်ညစ်ရင် တိုက်ခေါင်မိုးပေါ် တက်ပြီး အောက်ကို ငုံ့ကြည့်တတ်တယ်။ ထိုစကားကို ကျွန်မ မသိ စိတ်မှာ စွဲလမ်းနေခဲ့ပုံရပါသည်။ ခေါင်မိုးပေါ်မှာ တကယ်ပဲ သူ ရှိနေသည်။ ကျွန်မ ခြေသံကြောင့် သူ နောက်ကို လှည့်ကြည့် သည်။

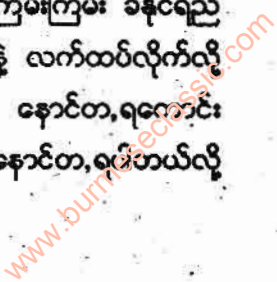
ဘုရားရေ...၊ သူ ငိုနေခဲ့ပါလား။ ကျွန်မ မှားသွားပြီ ထင်ပါရဲ့။

“မောင်”

ကျွန်မ သူ့ပခုံးပေါ် ခေါင်းတင်၍ သူ ကြည့်နေရာသို့ လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ကားတွေ...လူတွေ... အားလုံး သေးနေ ကြသည်။

“မမကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်”

“ကျွန်တော်တို့ အခု Poseidon သင်္ဘောပျက်ထဲ ရောက်နေသလို ခံစားရတယ်။ မမ ပြောခဲ့ဖူးသလိုပဲ၊ လူ့ဘဝဟာ တစ်ခါတလေ ကံကြမ္မာလှိုင်း အကြီးစားနဲ့ တွေ့ရတတ်တယ် ဆိုတာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် လှိုင်းကြမ်းကြမ်း ခံနိုင်ရည် ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် မမဆီက ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်လို့ နောင်တ၊ရတာမျိုးတော့ မကြားချင်ဘူး။ နောင်တ၊ရကောင်း ရလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် မမ ကျွန်တော့်ကို နောင်တ၊ရဖို့ဘယ်လို မပြောစေချင်ဘူး”

မြလွန်းချို

ပြောနေရင်း အသံ တိမ်ဝင်သွားကာ သူ့ပါးပြင်ပေါ်
 မျက်ရည်များ ထပ်မံစီးကျလာသည်။ ကျွန်မ သုတ်ပေးဖို့ စိတ်
 မကူးပါ။ သူသည် ကျွန်မပြောသမျှကို မှတ်သားထားပြီး ခံစား
 တတ်သူ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သိလိုက်ရပြီပဲ။ ကျွန်မစကားတွေ
 ပြောခဲ့သည်။

သူက ထိုစကားတွေအတိုင်း လိုက်လံနေထိုင်ဖို့ ကြိုးစား
 ခဲ့သည်။

ကျွန်မက ပြောရုံသာ ပြောခဲ့သူလို ဖြစ်နေသည်။

အဲဒီအတွက် ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှက်မိသည်။ လောလော
 ဆယ်တော့ သူပြောသလို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သဘောပျက်
 ချိန်လို ကျွန်မလည်း ခံစားနေရတာပဲ။ ထွက်ပေါက်ကို ရှာလို့
 မတွေ့နိုင်။

ခြေတစ်လှမ်းမက ကျွဲဝင်ခဲ့ပြီးသော ဘဝသစ်တစ်ခုဆီကနေ
 ကျွန်မ ရနိုင်တာ ရှိသလို ပေးဆပ်ရတာတွေ ရှိနိုင်ကြောင်း
 တဖြည်းဖြည်း ကျွန်မ နားလည်ခဲ့ရတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ပေးဆပ်ခဲ့ရတာတွေ သိပ်များပြီလို့ ကျွန်မ ပြောရင်
 ဒီအိမ်ထောင်ရေးဆီက မျှော်လင့်ထားတာ သိပ်များလို့ပဲဟု ပြောနိုင်
 သေးသည်။

ကျွန်မကို ထိုမျှော်လင့်ချက်များကပဲ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်
 နေကြသည်။ ကျွန်မကို ထိုမျှော်လင့်ချက်များကပဲ နာကျင်ကြကွဲ
 အောင် လုပ်နေကြသည်။

မြားနှစ်စင်ကျေခရာရီ

“မောင် စိတ်ကျေနပ်အောင် ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”
သူ ကျွန်မကို ပြန်ဖြေပုံက ရိုးစင်းပါသည်။

“ကျွန်တော်က မောင်၊လို့ မမ တစ်ချက်ခေါ်လိုက်တာနဲ့
အရည်ပျော်သွားခဲ့ပြီးပါပြီ”

ကျွန်မ သူ့ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ကာ ဘာကို ငိုချင်မှန်း
မသိ။ မျက်ရည်တော့ ကျမလာခဲ့ပါ။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံးဘဝ
သဘောမျက်ကြီးထဲမှာ စွန့်စားခန်း တစ်ခုကို နှစ်ဦးသဘောတူ
စတင်ခဲ့ပြီး ထွက်ပေါက် မတွေ့သေးသူများလို မွန်းကြပ်နေကြသည်။
အဲဒီအချက်ကိုတော့ ငြင်းမရ။

နှစ်ဖက်မိဘရဲ့ ထိုးနှက်ချက် ကြီးမားတာကြောင့်ရယ်၊
ပတ်ဝန်းကျင် လှိုင်းဒဏ်ကြောင့်ရယ် ကျွန်မမှာတောင် ဒီမျှနာကျင်
ရလျှင် သူက အသက်ငယ်သူ၊ ပို၍ နာကျင်ရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ
ကိုယ်ချင်းစာတတ်မိသွားသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ ချစ်လို့ လက်
ထပ်ခဲ့ကြတဲ့ သူတွေပဲ။

စိတ်ဆန္ဒ လစ်ဟာချက် မြောက်မြားစွာကိုတော့ ဒီလောက်
အချိန်ကာလလေးဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်စွမ်း
ပေးနိုင်ကြမယ် မထင်။

ပြီးတော့ ဒီလက်ထပ်ခြင်းမှာ သူက ကျွန်မအပေါ် နှင့်နှင့်
သီးသီး ယုံကြည်ခဲ့ပြီး ကျွန်မကတော့ အိပ်မက်သူလို ကယောင်
ကတမ်း လမ်းလျှောက်နေခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်မသည် အသက်အားဖြင့်သာ သုံးဆယ် ဆိုသော်လည်း လူ့ဘဝနှင့် ပတ်သက်လျှင်မူ အတွေ့အကြုံ နုနယ်သေးသော ကလေးတစ်ယောက်လိုသာ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်မ ကိုယ်ဝန် သွားအပ်တော့ သူ မလိုက်နိုင်။ နယ်သို့ သုံးရက်ခရီး သွားနေရသည်။ အိုဂျီနှင့် ပြသပြီး ဆေးခန်းထဲက အထွက်မှာ လူတစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုးမိသဖြင့် “ဆောရီး” ဟု တောင်းပန်ပြီး မော့မကြည့်မိ။

“ယုလျာ”

ဟု ခေါ်သံကြားမှ အသံကို သိပ်ရင်းနှီးသလိုဖြစ်ပြီး မော့ကြည့်လိုက်ရာ ကိုကို ဖြစ်နေသည်။ စကား ခဏပြောရအောင် ဟုဆို၍ ကျွန်မကို ဆေးရုံနှင့်နီးသော အအေးဆိုင်တစ်ခုဆီ ခေါ်သွားသည်။

ကိုကိုနဲ့ ကျွန်မသည် ရည်းစားဘဝက ဒီဆိုင်မှာ ဘစ်ခါ လာထိုင်ခဲ့ဖူးသေးတာ ကျွန်မ အမှတ်ရမိပါသည်။ သို့သော် ကာလများစွာ ကြာပြန်ခဲ့ပြီ။

မြားနှစ်ဆင်းရဲအရာရီ

“ကိုယ်ဝန် လာအပ်တာလား”

ကျွန်မအတွက်ရော သူ့အတွက်ပါ ချောကလက်မစ်ရှိတ် နှစ်ခွက်မှာပြီး သူက စကားစသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“အိမ်ထောင် ကျသွားတယ်လို့တော့ ကြားတယ်၊ အမျိုးသား က တော်တော်ငယ်တယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါပေမယ့် အဆင်ပြေတယ်မို့လား”

“.....”

“အဆင်ပြေမှာပါ၊ ယုလျာကို ကောင်လေးက ချစ်မယ့် ပုံပဲ”

“ကိုကို ဘယ်တုန်းကတွေ့... အဲ”

ရည်းစားဟောင်းကို ကိုကိုဟု နှုတ်ကျိုးနေသည့်အတွက် သူကတော့ မဆန်းသလို ရယ်နေသည်။

“ခေါ်တတ်သလို ခေါ်ပါ၊ မောင်နှမလိုပေါ့”

“ဘယ်တုန်းက တွေ့လို့လဲ”

“တမင် လာကြည့်တာ၊ အဲဒီတုန်းက သူ ဈေးဝယ်လာ တာ ထင်တယ်၊ ဆွဲခြင်းထဲမှာ အပြည့်ပဲ၊ ယုလျာကို ပေးမခွင့်ဘူး၊ ယုလျာတို့ အိမ်အောက်ထပ်မှာ နှစ်ယောက်သား ရယ်လို့ မောလို့ အရမ်းပျော်နေကြတဲ့ပုံပဲ”

“ဒါနဲ့ ကိုကိုရော...”

၁၂

မြလွန်းချို

“ဘာကိုလဲ”

“ကလေး ဘယ်နှစ်ယောက် ရပြီလဲ”

“မယူသေးဘူး”

“ကိုကို လက်ထပ်တာ ကြာလှပြီပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ် အင်္ဂလန်မှာ သုံးနှစ်ခွဲ ကြာခဲ့သေး
တယ်၊ ပြန်ရောက်လာတာ ခြောက်လလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“ကိုကိုအမျိုးသမီးက ဘယ်မှာလုပ်လဲ”

“သူ အလုပ်မလုပ်ဘူး”

“ဪ...”

“အဆင်ပြေမယ်ထင်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာ ယုလျာ၊ ဒီလိုပဲ
အချစ်က သိပ်အရေးမပါဘူးလို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ အမျိုးသမီးက
အနောက်တိုင်း တော်တော်ဆန်တယ်လေ၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်က
ခုထိတော့ Legally (တရားဝင်) divorce (ကွာရှင်း) မလုပ်ရသေး
တာက လွဲလို့ တစ်ကွဲစီဖြစ်နေတာ ကြာပြီ”

“ရှင်... ဒါဆို ကိုကိုအိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေဘူးပေါ့”

“အင်း... အဲသလိုပဲ ပြောရမယ်”

ကျွန်မ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ။

“ကိုယ်လည်း သိပ်မကြာခင် လက်ထပ်ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရယ်စရာ မကောင်းဘူးလား ယုလျာ”

“ရှင်...”

www.burmeseclassic.com

“ဪ... လက်ထပ်တာကို ပြေစမ်း ခရမ်းပျိုးနေရသလိုပဲ၊
အဖြည်းဖြည်းသိလာတာ လက်ထပ်တဲ့ အလုပ်က ဘွဲ့တစ်ခု
သူတာထက် ပိုခက်သလိုပဲ၊ တစ်နည်းပြောရရင် လူ့ဘဝပေးခွန်း
တွေက စာမေးပွဲမေးခွန်းတွေထက် ပိုခက်တယ်၊ ဒါနဲ့ မာန်
ထစ်ယောက်ရော၊ သိခံနဲ့ ကလေးတွေ ဘာတွေ ရရောပေါ့”

“မာန်နဲ့ သိခံ လက်မထပ်ဖြစ်ဘူး ကိုကို”

“ဪ... ဟုတ်လား”

“မာန် ဆုံးသွားတာ သိပ်မကြာသေးဘူး၊ ငါးလကျော်ပဲ
ပျံ့မယ်”

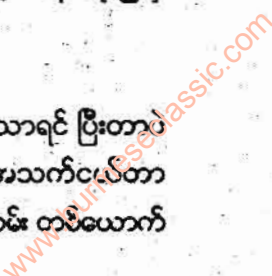
“ရှုတ်တရက် ဆုံးတာလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နုလုံးရောဂါနဲ့ပါ၊ ရှုတ်တရက်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူ
အောင်းစတက်ကတည်းက ဖြစ်နေတာ၊ ယုလျာကိုလည်း သူ
အာဂါ အခြေအနေ ပေးမသိဘူး၊ ပေးသိတဲ့ညက မသေခင်
ညလေ”

“ဪ... ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်... သနားစရာ
အောင်းလိုက်တာ၊ ဒါဆို ယုလျာ လက်ထပ်တော့ မာန် ဆုံးပြီးမှ
သိ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်သူ ဘာပြောပြော ကိုယ် စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပဲ
သူလျှာ၊ လူနှစ်ယောက်မှာ ဘာသာ မတူတာ၊ အသက်ငယ်တာ
တွေက အပြင်ပန်းကွာခြားချက်တွေပဲ၊ တကယ်တမ်း တစ်ယောက်

ကို တစ်ယောက် နားလည်မှုနဲ့ သစ္စာ စောင့်ထိန်းဖို့က အရေးကြီး တယ်။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ မလာစာအုပ် တစ်အုပ်မှာ အပြင် ကာဗာ ဘယ်လောက်လှလှ အတွင်းသားဖြူပြီး ရေးလို့ကောင်းဖို့ လိုတယ်မို့လား။ အဲသလိုပေါ့”

ကျွန်မ မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးသင့်၊ မမေးသင့် ချိန်ဆ နေမိသည်။

အချိန်တွေကလည်း ကြာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ သို့သော် သဲသဲကွဲကွဲတော့ သိချင်သေးသည်။

“ယုလျာ တစ်ခုခု မေးချင်နေသလိုပဲ... ဟုတ်လား”

“အင်း... ကျွန်မကို ဘာလို့ထားခဲ့တာလဲဆိုတာ ပြောပြ လို့ ရမလား”

သူက ပြုံးလေသည်။ အဲဒီအပြုံးက ကျွန်မကို မဆွဲဆောင် နိုင်တော့ပါ။

“အဆင်ပြေမယ် မထင်လို့ပါ။ ဘယ်လို ပြောရမလဲ၊ ဇနီး တစ်ယောက်အနေနဲ့ ယုလျာအပေါ်မှာ ကိုယ် ယုံကြည် ဖေထုံ မရခဲ့ဘူး။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ point တွေ တစ်ခုမှလည်း မရှိတော့ အဲဒီလို သစ်စိမ်းချိုး ချိုးခဲ့မိတာပဲ။ အဲဒါကြောင့်လည်း ယုလျာကို တောင်းပန်ဖို့ ကိုယ် လိုက်ရှာခဲ့တယ်။ ဆေးရုံတစ်ဖက်၊ ဆေးရုံ တစ်ဖက်နဲ့ ဆိုတော့ သိပ်မအားတာနဲ့ မြန်မြန်မလွှဲခဲ့တာ ကိုယ်တွေ့တဲ့ အချိန်မှာ ယုလျာ လက်ထပ်ပြီးတာ တစ်ထက် လောက်ပဲ ရှိသေးတယ် ထင်တယ်။ ယုလျာ ရုံးခန်းကို သွားပေးရင်

သိခဲ့တာ၊ ကိုယ်သိချင်တာထက် စပ်စုပုံရတဲ့ မန်နေဂျာက အကုန်ပြောပြပေးခဲ့လို့ အသက်ငယ်တာတွေ၊ ဘာသာ မတူတာတွေ သိခဲ့ရတာ၊ ယုလျာနဲ့ ကိုယ်က risk ယူတတ်တဲ့ လူတွေပဲ၊ ကိုယ်စွန့်စားရတာ မတန်ဘူး”

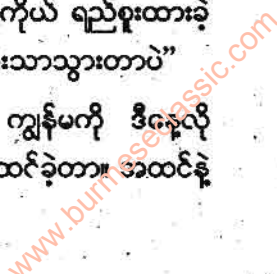
“ကိုကိုက တကယ်စွန့်စားခဲ့ရတာ မို့လို့လား”

“စွန့်စားရတာပေါ့၊ လုံးဝမချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကံစမ်းမဲဖောက်သလို ယူရတာလေကွာ၊ အစိမ်းသက်သက်ကြီး၊ သူကလည်း ကိုယ့်ရဲ့နာမည်နောက်က ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ကြိုက်တာ၊ နှစ်ယောက်လုံးက ကျော့ကွင်းတစ်ခုစီနဲ့ပေါ့၊ နောက်ဆုံး ကိုယ့် ကျော့ကွင်းမှာ ကိုယ်တိုင် သားကောင်ဖြစ်သွားတာပဲ၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရင် မှားပြီလို့ သိလိုက်တဲ့အချိန်မှာ နောက်ဆုတ်ရင် ရသေး တယ်၊ နှစ်ယောက်လုံး ရှေ့ဆက်တိုးတော့ ဒီနေ့လိုအခြေအနေ ဖြစ်လာတာပဲ၊ သူက ကွာရှင်းဖို့ အရင်တောင်းဆိုထားတာ”

“ဪ...”

“ယုလျာကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ နှစ်တွေ ကြာပေမယ့် တစ်နေ့နေ့ လိုက်ရှာပြီး တောင်းပန်မယ်လို့ ကိုယ် ရည်စူးထားခဲ့ တာ၊ ဒီနေ့ တွေ့လိုက်ရတော့ အရမ်း ဝမ်းသာသွားတာပဲ”

ကျွန်မ စိတ်ကျေနပ်သွားပါသည်။ ကျွန်မကို ဒီနေ့လို ပုံစံမျိုးဖြင့် တွေ့ရ၍ သူ အထင်သေးမယ်ဟုထင်ခဲ့တာ၊ အထင်နဲ့ အပြင် ကွာခြားနေသည်။

“ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးပြီပဲ ကိုကို၊ ကျွန်မ အခု ဘဝမှာ နေပျော်ပါတယ်။ အဆင်မပြေတာတွေတော့ ရှိတာပေါ့။ ကျွန်မ တို့က ဘောင်ခတ်ခံထားရတဲ့ အတွေးအခေါ်တွေနဲ့ နေတာကိုး ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ကျေနပ်ပါတယ်။ သူက ငယ်ပေမယ့် သိတတ် တယ်။ နားလည်တယ်။ ကျွန်မအတွက် ခွန်အားလည်းပေးတယ်။ ကျွန်မကိုလည်း သိပ်ချစ်တယ်”

“စွန့်စားရတာ တန်တာပေါ့ ယုလျာ”

ကိုကိုက သူ့ကားနဲ့ပင် ကျွန်မအိမ်ကို ပြန်လိုက်ပို့ပေးသည်။ ကျန်းမာရေးကိစ္စဖြင့် လည်းကောင်း၊ တခြားကိစ္စဖြင့်လည်းကောင်း သူ့အကူအညီလိုလာလျှင် အချိန်မရွေး အကူအညီတောင်းရန် ဖုန်းနံပါတ်၊ လိပ်စာ အကုန်ပေးခဲ့သည်။

ကျွန်မကို တကယ်ချစ်လျက် ထားခဲ့ပါတယ် ဆိုတာကို ကျေနပ်တာလား၊ သူမှားတာကို ဝန်ခံလို့ ကျေနပ်တာလား။

ကျွန်မ လက်ရှိဘဝကို ကျေနပ်တာလား... အားလုံး ဧရာထွေးနေသည်။

ကိုကိုနှင့် တွေ့ခဲ့ကြောင်းကို သူ နယ်မှ ပြန်လာသည့် ညတွင် ကျွန်မ အကုန်အစင် ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ဖုံးကွယ် ထိန်ချန်ထားလျှင် သူ့အပေါ် မတရားရာ ကျမှားစိုးသဖြင့် အမှန် အတိုင်း ပြောပြခြင်း ဖြစ်သည်။

ပထမတော့ သူ ငြိမ်သက်စွာပဲ နားထောင်နေသည်။ ကျွန်မ ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီများကို မီးပူတိုက်ရင်းဖြင့် သူ နားထောင် နေတာဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ပြောပြ၍ ဆုံးသောအခါ သူ မီးပူတိုက်၍ ပြီးပြီ။

“မောင်... ဒီနားက လှုပ်လိုက်သလိုပဲ”

“အန်... ဘယ်နားလဲ... ဘယ်နားလဲ”

ကျွန်မဗိုက်ကို အပြူးအပြီ လှန်ရှာကာ နားဖြင့် ကပ် နားထောင်သည်။

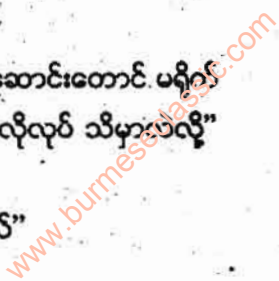
“ကလေးတိုးတာ ထင်တယ် မောင်နဲ့”

“ဟုတ်လား... သေချာလို့လား။ အထဲက ကောင်က တန်တတ်ပြီပေါ့၊ ဟား... ဟား... သားလေးလား မသိဘူး။ ဘောလုံးကန်ဖို့ အဖော်ရပြီ”

“အို... ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ အာထရာဆောင်းတောင် မရိတ် ခုသေးဘူး။ သားလား... သမီးလား ဘယ်လိုလုပ် သိမှာပဲလို့”

“သားပဲဖြစ်မှာ... ကန်တယ်ဆို”

“ဟင့်အင်း... သမီးပဲ လိုချင်တယ်”

“မကောင်းပါဘူးဗျာ... သမီးမွေးရင် သားရှင်တွေက ယောက္ခမလို့ အခေါ်ခံရမှာ”

“အံ့မယ်... သူကျတော့ သူများသားသမီး ယုထားပြီး တော့...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမရာ၊ သားလေးပဲ လိုချင်တယ်”

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သည် သားလား၊ သမီးလား ဆိုတာကို သိချင်စေ ပြင်းပြနေသော်လည်း အာထရာဆောင်း မရှိဘဲခွဲကြ။

သူက မရှိဘဲစေချင်။ ဘုရားပေးတဲ့ ကလေးပဲ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ချစ်မယ်။

သားလေးဆိုရင် ပိုကောင်းတယ်ဟု ဆိုသည်။

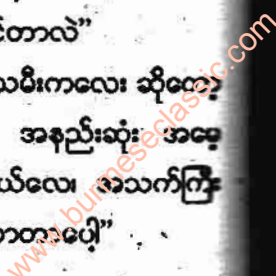
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သားဆိုရင် ရှင်ပြုပေးလို့ရတယ်၊ သက်နိုးလေးနဲ့ အရမ်း ကြည်ညိုစရာ ကောင်းမှာပဲ”

နောက်မှ သူ့စကားကို သူ ပြန်ထိန်းကာ...

“မမကရော ဘာလို့ သမီး လိုချင်တာလဲ”

“ထွေထွေထူးထူးတော့ မရှိပါဘူး။ သမီးကလေး ဆိုတော့ ခမေကို ကူဖော်လောင်ဖက် ရတာပေါ့။ အနည်းဆုံး အဖေ စားချက်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောပြလို့ ရနိုင်တယ်လေ။ အသက်ကြီး ဘာ အမေနဲ့ သမီးဆိုတာ ပိုပြီးနီးစပ်လာတာပေါ့”

မြားနှစ်စင်းရဲ့အရာရှိ

“အင်း... ဟုတ်တာပဲ၊ မောင်ကတော့ သားလေးပဲ လိုချင်တာမျိုး၊ ဒီကောင့်ကို သုံးနှစ်သားကတည်းက ကွန်ပျူတာ ဝယ်ပေးထားမယ်”

“ဘာလဲ... ဂိမ်းစွဲအောင်လို့လား”

“ဂိမ်းသမားတွေက ဉာဏ်ဒီလောက်ကောင်းတာ မမရဲ့”

“တော်ပါ... မောင် လူပျိုတုန်းက တစ်လ တစ်လ ဂိမ်းဆိုင် ကို လုပ်ကျွေးလိုက်ရတာ အမော၊ မသိဘူး မှတ်နေလား။ သားကနည်းနည်း အဖေကများများ၊ ကလေးကို အကြောင်းပြပြီး အခွင့်အရေး ယူလို့ကတော့ ရှင့်ကို ကျုပ် ရိုက်မယ်”

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သည် အားလပ်ချိန်တိုင်း ဗိုက် တစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်လေ့ရှိသည်။ ဗိုက်ထဲက ကလေးအတွက် ဘာပစ္စည်း ဝယ်ပေးရမလဲ၊ ဘာနာမည် ပေးရမလဲ၊ ဘယ်ကျောင်း နှာ ထားရမလဲ စသည်ဖြင့် ကြိုတင် တွေးတောကာ စိတ်ကူး ဆင်ခြင်ကြသည်။

“မောင်နဲ့တူရင် ကလေးက ချောမှာ”

“ဟဲ...ဟဲ... ခုတော့ သိပြီမို့လား”

“ရှုပ်လှပြီး အသုံးမကျတော့ ဒုက္ခပါပဲနော်”

“ကလေးကြီးလာရင် ဘာလုပ်ခိုင်းရင် ကောင်းမလဲ”

“နိုင်ငံခြား လွှတ်မယ်”

“ကျွန်တော် လုံးဝ သဘောမတူဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“ဟိုမှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက သွားထားရင် ဘုရားမသိ၊ တရားမသိ၊ မိဘမှန်း သိမှာတောင်မဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာ သူ့ကို ဆိုဖာပေါ် ထိုင်ခိုင်းပြီး မောင်တို့က ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်နေရဦးမယ်၊ မလွှတ်ဘူး... ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာပဲ ထားမယ်၊ တိုးတက်ချင်ရင် အင်တာနက်ကနေ စာသင်ပေါ့၊ ဒါပဲရှိတယ်၊ မိဘနောက်ကွယ်မှာ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်နေမှာ”

“ဒါကတော့ လူတိုင်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ ထိန်းနိုင်အောင် မမတို့က သင်ပေးရမှာပေါ့၊ ကလေးတွေကို ချည်မထားဘူး၊ သမီးဆိုရင် ဆရာဝန် လုပ်ခိုင်းမယ်”

“လာပြန်ပြီ”

“အသက်ကြီးတော့ ကိုယ့်သမီးက ဆရာဝန်ဆို စိတ်ချ ရတာပေါ့ မောင်ရဲ့၊ တကူးတက ဆေးခန်းသွားပြစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ဂုဏ်လည်း ရှိတယ်၊ ကဲ...”

“သမီးက ဝါသနာ မပါရင်ကော၊ တော်ကြာ သမီးက ဘောလုံးပဲ ကန်ချင်ပါတယ် ဆိုရင်ကော”

“ဒါဆို ဘောလုံးပဲ ကန်ခိုင်းကြတာပေါ့”

“ဒါမှ မဟုတ်၊ သမီးလေးက သိပ်လှပြီး သိပ်ချစ်နေ ကောင်းနေရင် မော်ဒယ်လ်လုပ်ခိုင်းရ ကောင်းမလားဘဲ”

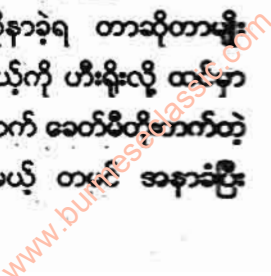
“မော်ဒယ်လ် ဟုတ်လား...ဟင့်အင်း... မမက ပညာရေး ဘက်ပဲ အားပေးမှာ၊ မမတုန်းက ပညာရေးမှာ ထူးချွန် ပေါ့ဏ်

မြောက်မှု မရှိဘူး။ သမီးအလှည့်ကျရင်တော့ ထူးချွန်စေချင်တယ်။ အင်ဂျင်နီယာလောက်ဆို မဆိုးဘူး။ မော်ဒယ်လ်ဆိုတာ လှတုန်းပတုန်း လုပ်ရတာ၊ ပညာရေး ထူးချွန်တော့ တစ်သက်လုံး စိတ်အေးရတယ်။ မောင်ဟာလေ ကိုယ့်သမီးကို စင်ပေါ် တော်တော် တင်ချင်နေတယ်။ မမ ကတော့ ကိုယ့်သမီးကို သူများ နှမ်းမှာ တောင် မကြိုက်ဘူး။ အဝေဖန်ခံရတဲ့ ဘဝမျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ခိုင်းဘူး။ ဒါပဲ...”

ကျွန်မသည် မသေချာဘဲနှင့် စိတ်ထဲက ကလေးကို သမီးကလေးဟုသာ တစ်ထစ်ချ ယုံကြည် စွဲမှတ်လျက် ဗိုက်ထဲမှ ကလေးကို စွဲလမ်း ချစ်ခင်လျက် တစ်ညလျှင် နှစ်ခါ သုံးခါခန့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးကာ ကလေးလေး ထွက်လာမည့်ရက်ကို ရင်ခုန်စွာ စောင့်စားခဲ့သည်။

“မမ သိပ်နာမှာနော်... ခွဲမွေးသင့်တယ်”

“မမွေးဘူး... ဘာလို့လဲဆိုတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အပြင့်ဆုံးတန်ဖိုးက မိခင်ဘဝပဲ နာနာကျင်ကျင်နဲ့ ကိုယ့်ဝမ်းထဲက ဆွဲထုတ်လိုက်တဲ့ ကလေးလေး တစ်ယောက်ကို ကြီးလာတဲ့အခါ မင်းကို မွေးတုန်းက မေမေ ဘယ်လိုနာခဲ့ရ တာဆိုတာမျိုး ပြောပြချင်တယ်။ အဲဒါမှ ကလေးက ကိုယ့်ကို ဟီးရိုးလို့ ထင်မှာပေါ့။ ကြည့်စမ်း... ငါ့ကို မေမေက ဒီလောက် ခေတ်မီတီဇာန်တဲ့ ခွဲနည်းတွေနဲ့ မနာအောင် မွေးလို့ရပေမယ့် တောင် အနာခံပြီး

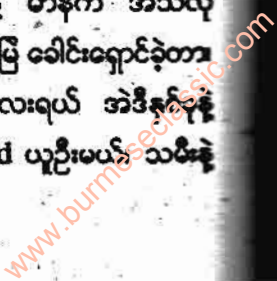
မွေးတယ် ဆိုတာမျိုး သူဦးနှောက်ထဲမှာ စွဲသွားမှာ၊ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မအေတိုင်း မွေးလာတဲ့ ကလေးကို ချစ်ကြတယ်။ အဲဒီလိုအချစ်တွေ ထဲမှာ မမအချစ်က အသိဉာဏ်ရှိရှိနဲ့ သူ့ကို အချစ်တတ်ဆုံးလို အဲသလို သူ ခံယူစေချင်တယ်”

“ကလေးလေး မွေးပြီးသွားရင် မမ မောင့်ကို ချစ်ပါတော့ မလား”

“မောင့်ကို ချစ်လို့ သမီးအပေါ်မှာ ဒီလိုသဘောထားနိုင် တာပေါ့။ မမမှာ ခုဆို မောင်ရယ်၊ သမီးရယ် မမ ဘဝကြီး တကယ်ပြည့်စုံနေပြီ သိလား”

“နိုင်ငံခြားမှာ Ph.d သွားမယူချင်တော့ဘူးလား”

“ယူချင်စိတ်တော့ လုံးလုံးမပျောက်သေးဘူး။ သမီး မွေးပြီးရင် ပြန်စဉ်းစားမယ်။ မမကို မာန်က ပြောခဲ့ဖူးတယ် သိလား။ မြန်မာ ပြည်မှာ အကျော်ကြားဆုံးသမားတော် ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်က ပြောဖူး တယ်တဲ့။ မြန်မာ မိန်းမတွေရဲ့ သက်တမ်း ထက်ဝက်လောက်က မီးဖိုချောင်မှာ အနှစ်ထောင်းရတာနဲ့ အချိန်ကုန်သွားတာ။ အဲဒီ အချိန်တွေကို သူ နှမြောတယ်တဲ့။ မမနဲ့ မာန်က အဲသလို တစ်သက်လုံး မနေနိုင်ကြလို့ လက်ထပ်ဖို့ အမြဲ ခေါင်းရှောင်ခဲ့တာ။ မမ တစ်သက်လုံး မီးဖိုချောင်ရယ်။ ကလေးရယ် အဲဒီနှစ်ခုနဲ့ မနေနိုင်ပါဘူး။ မမ အလုပ် လုပ်မယ်။ Ph.d ယူဦးမယ်။ သမီးနဲ့ မောင့်ကိုလည်း ချစ်ရဦးမယ်”

ကျွန်မကို ရဲရဲက ခပ်တင်းတင်း ပွေ့ဖက်ကာ...

“အဲဒါတွေကြောင့် မမကို ချစ်ခဲ့တာ၊ ကျွန်တော့်ဇနီးဟာ ဒီလိုထက်မြက်တဲ့ မိန်းမမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ထက်မြက်တဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ ချစ်တုတ်ဖာခဲ့ နှလုံးသားတစ်ခု ပါလာတာ ကျွန်တော့်အတွက် အပိုဆုပေါ့”

သမီးဟု မမြင်ရခင်ကတည်းက ရူးခဲ့သော ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် လမ်းမှာ ကလေးမလေးတွေ တွေ့တိုင်း ငမ်းလိုက်ရတာ အမော။ သမီးရူး ရူးနေကြသော ကျွန်မတို့ဆီ ရောက်လာမယ့် ကလေးလေးဟာ ဘယ်လိုမျိုးလေးလဲ။

ကျွန်မ သိချင်လှပြီ။

အရင်ဆုံး ကျွန်မ မြည်းစမ်းခွင့်ရသည်မှာ မီးဖွားခြင်း၏ အကြံ နာကျင်မှုအရသာပင် ဖြစ်သည်။ ဝမ်းချုပ်ချင်သလိုလို အိမ်သာတက်ချင်သလိုလို ဆီးစပ် အထက်ပိုင်းက ကိုက်ပြီး ခြေထောက်ကိုပင် မသယ်ချင်အောင် တဖြည်းဖြည်း တိုး၍ နာလာသည်။

www.burmeseclassic.com

ဗိုက်ထဲက ကလေးသည် သူ့နဲ့ မဆံ့သော ဗိုက်ထဲကနေ အပြင်ကို ထွက်ရန် စွမ်းအားရှိသမျှ တွန်းကန်နေတာမို့ ဗိုက်ကပါ နာလာသည်။

ပြီးတော့ ကျွန်မ ကလေးက ရေပေါင်တော့ ကုတ်ဘဲ သွေးပေါင်တာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သုံးရက် သုံးညတိတိ မွေးခန်းထဲမှာ-ဝဋ်ဒုက္ခကို ကြီးစွာ ခံစားရလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် သတိအရဆုံးလူက အမေ။

မာမိ အနားမှာရှိရင် ဆိုတာမျိုး မတွေးမိအောင် နေပေမယ့် အတွေးထဲ ရောက်လာတတ်သေးသည်။ သို့ရာတွင် ဒီဝဋ်ဒုက္ခသည် ကိုယ်တိုင် ဖန်တီးယူထားသော ဒုက္ခမို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင် ရက်တော့ပါ။

ဒီအချိန်မှာ တစ်ခုသိလိုက်ရတာ မိဘမေတ္တာဆိုတာ စာလေး သုံးလေးကြောင်း၊ သုံးလေးမျက်နှာနဲ့ ရေးဖွဲ့ရုံနဲ့မလောက်ဘူး ဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မနားထဲတွင် ကလေးငိုသံ ကြားရချိန်၌ နာသမျှ အရာအားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားကာ ပီတိက ချက်ချင်း အစားထိုး ဝင်ရောက်လာသည်။

ဘယ်လိုပြောရမလဲ... အမှောင်ထုကြီးကနေ ရုတ်တရက် အလင်းတန်းနဲ့အတူ ထွက်ပေါက်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ သလိုပဲ။

“သမီးကလေးဟေ့... ချစ်စရာကြီး၊ ကိုးပေါင်ကျော်တယ်၊ အသားကို ရဲနေတာပဲ၊ မျက်နှာဖုံးကလေးနဲ့တော့၊ စွမ်းဦးမှာ... ကျော်ကြားဦးမှာ”

သမီးကလေး... သမီးကလေးတဲ့...။

ကလေးဆီက အူဝဲ ဆိုသော ငိုသံကို ကြားရခြင်းသည် ကျွန်မအတွက် ကုန်ခန်းသွားသော အားအင်တွေ ချက်ချင်း ပြန်လည် ဝင်ရောက်လာသလို ခံစားရစေသည်။

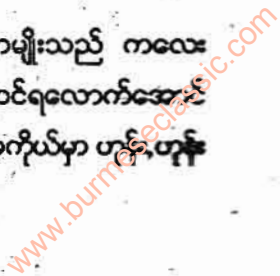
သမီးပါး ကလေးကို တို့ကြည့်သည့်အခါမှာ အိအိထွေးထွေး တလေးရယ်။

ကလေးလေး တစ်ယောက်ကို ကျွန်မမိုက်ဖြင့် သယ်ဆောင် ၍ လူ့လောကဆီ ပို့လိုက်ပြီ။ ဤသို့ တွေ့ရတာ စိတ်ချမ်းသာ ထိုက်ပါဘိ။

တကယ်တော့ အရင်တုန်းက တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ လူတိုင်း အိမ်ထောင်ပြု သားမွေးကြတာပဲ။ မဆန်းပါဘူး...။

သို့သော် ကိုယ်တိုင် ကြုံလာရချိန်တွင်တော့ အတ္တက သွားခနဲ ပေါ်လာတော့သည်။

ငါ့သွေး၊ ငါ့သား၊ ငါ့ကလေး ဆိုတာမျိုးသည် ကလေး ဆီမှာ စိတ္တဇကံဖြစ် ကပ်ငြိ၍ ရူးသွား မလားထင်ရလောက်အောင် သမီးကို ငြိတွယ်သော သံယောဇဉ်သည် ကျွန်မကိုယ်မှာ ဟန်၊ ဟုန်း ဆောက်လောင်လျက်ရှိသည်။

ဒါကြောင့် သားသမီးဖောင့် ဂူးတယ် ဆိုတာတွေဟာ တကယ် ဟုတ်နေမှာပဲ။ ကျွန်မမှာ သမီးကို သူ့အဖေနှင့် ခွဲခြမ်း ချစ်ရတာကိုပင် မနာလို မရှုစိမ့်နိုင်။

“မောင်... ကလေးကို သိပ်မဖက်နဲ့လေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမရဲ့၊ ဖြည်းဖြည်းကလေး ဖက်တာပါ။ ချစ်စရာလေး... ရွှေရှုပ်ကလေး...”

“ဟာ... ကြည့်... နမ်းပြန်ပြီ၊ မောင့်ဆီက ရောဂါတွေ ကူးကုန်တော့မှာပဲ”

“မမ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အင်...”

“အေးလေ... ဒါ... မမ တစ်ယောက်တည်း ပိုင်တဲ့ ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး။ ဟာဗျာ... ပြောရတာ ခက်လိုက်တာ။ ကျွန်တော်က ဖအေပဲ၊ ကိုယ့်သမီး ကိုယ်နမ်းတာ၊ မမ စိတ်ရော မှန်ရဲ့လား”

“မှန်ပါတယ်... သမီးက သိပ်ငယ်ပြီး နူးညံ့နေတော့ သမီးဆီကို လူကြီးဆီက ရောဂါတွေ ကူးမှာစိုးလို့”

ဆေးရုံက ဆင်းသောအခါ ကလေးဖို့ နာနီတစ်ယောက် ငှားရသည်။

သို့သော် ကျွန်မမှာ ကလေးနှင့် နာနီကို စိတ်မချနိုင်။ ညဆိုလည်း သမီးကလေး သေးစိုပြီး အအေးများ ပတ်မလာ။ နို့များ ဆာနေမလာ။ ခြင်ထောင်နှင့် သိပ်သည့် တိုင်အောင်

ခြင်ပျား ကိုက်မလား၊ လက်အိတ် ခြေအိတ်များ စွပ်ထားပေးသည့် တိုင်အောင် ချမ်းများနေမလားဟဲ့ တွေးကာ ကောင်းကောင်း အိပ်မရဘဲ ခဏခဏ ထကြည့်ရတာ အမော။ မောင်ကတောင် ကျွန်မကို အချစ်သည်းလွန်းတာ သိပ်ကြည့် မရတော့။

“သမီးကို ပျောက်သွားမယ့် ပစ္စည်းတစ်ခုလိုပဲ၊ မမ အရိပ် တကြည့်ကြည့်နဲ့ ကြည့်နေတာ ကျွန်တော်တောင် လန့်လာပြီ”

“ကိုယ် သိပ်ချစ်လို့ပါ။ သမီးကလေးကို ကိုယ် သိပ်ချစ်လို့ပါ မောင်ရယ်၊ ကိုယ့်မှာ ပိုင်ဆိုင်တာဆိုလို့ သမီးပဲရှိသလို ခံစားရ တယ်၊ သမီးငိုရင် ကိုယ် ဘာလုပ်ရမှန်းတောင်မသိဘူး။ သမီးကို မှန်ကလေးတစ်ချပ်လိုပဲ အမြဲကြည့်နေရတာ အားမရဘူး။ သမီးကို အနာတရဖြစ်မှာလည်း သိပ်စိုးတာပဲ၊ သူများတွေ ချီတာလည်း မကြိုက်ဘူး”

“ကျွန်တော် ချီတာတောင် မကြိုက်ဘူးမို့လား၊ ဖြေပါ”

“အင်း...”

“မမ ဘာလို့ တစ်ဖက်သတ် ဒီလောက်ဆန်ရတာလဲ၊ ပြီးတော့ သမီးကိုချစ်တာ ကျွန်တော် မတားပါဘူး။ ကျွန်တော် လည်း နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီးအပေါ်မှာ ရှိရှိသမျှ အားလုံးပုံအော့ပြီး တရားလွန် စိတ္တဇတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“စိတ္တဇ... ကိုယ့်ကို ရူးနေတယ်လို့ ပြောတာလား”

“ဘယ်လိုတွေးပြန်ပြီလဲ၊ မအေတိုင်း ကိုယ်လေးတဲ့သမီးကို တိုက်ချစ်ကြတာပဲ၊ မမက လွန်နေလို့”

သမီးအပေါ်တွင် စိတ္တဓွေ့ ဓွေ့၍ချစ်သော အချစ်သည်
လင်မယား စိတ်ဝမ်းကွဲမှုကိုတောင် မကြာခဏ ဖြစ်စေတော့သည်။
ရဲရဲက ကျွန်မ မထင်မှတ်သောမေးခွန်းကို မေးသည်။

“သမီးကလေးကို မာန်လို့ ထင်နေတာလား မမ”

ကျွန်မ တိကျသောအဖြေ မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။ သမီးကလေးဟာ
ဘယ်ကလဲ။ ကျွန်မအတွက် စဉ်းစားရတာ မသေချာပါ။ အို...
မသိဘူး။ ကျွန်မ သမီးကို ချစ်သည်။ ဒါပဲ...။

သမီး တစ်နှစ်ကျော် စကား စပြောတတ်သော အရွယ်မှာ
မန်...မန်ဟု အရင်ဆုံး စပြောလေသည်။

“သမီးက ဗိုက်ခတာလို့လား မသိဘူးနော် မောင်၊ မန်မန်တဲ့”

“ခုလေးတင် ထမင်း ကျွေးထားတာကွာ”

“ဒါမှမဟုတ် မမကို မာမိလို့ ခေါ်ချင်တာ မခေါ်တတ်လို့”

ဖြစ်မယ်”

ထို့နောက် သမီးက ‘ဖေ’ဟု ခေါ်တတ်လာပြန်သည်။
သမီး စကား စပြောတာကို ဝမ်းသာသော်လည်း ကျွန်မကို

မခေါ်တတ်သေး၍ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ငိုတောင် ငိုရလေသည်။
'ဖေ'ဆိုပြီး သူ့အဖေနှင့် သမီး အကြည်ဆိုက်ကာ ခိုးခိုးခပ်ခပ်
ရယ်လျှင် ကျွန်မ မနာလိုတော့။

“ကြည့်စမ်း... မောင်ကျတော့ သမီးက ရယ်လို့ မောင့်ပို့၊
မမကို ကျတော့ အခုထိ အမေ မခေါ်သေးဘူး။ သမီးဟာလေ
မျက်နှာလိုက်တတ်နေပြီ၊ ဒီအမေက သူ့ကို အနာခံပြီး မွေးထား
ခဲ့တာ”

သမီး နှစ်နှစ်ကျော်ခါစ တစ်ညနေမှာ ကျွန်မကို ဘယ်လို
ခေါ်ခဲ့သည် ထင်ပါသလဲ။

“ယုလာ...ယုလာ”

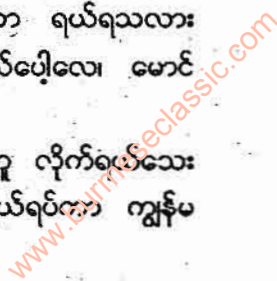
ပထမတော့ သမီး ဘာပြောနေမှန်း ကျွန်မ မသိပါချေ။
တဖြည်းဖြည်း နားစိုက်ထောင်တော့မှ ကျွန်မနာမည်ကို ခေါ်နေမှန်း
သိတော့သည်။

သမီးက ကျွန်မကို မေမေဟု ခေါ်စေချင်လှပြီ။ ခေါ်မယ့်
ခေါ်တော့ ယုလျာတဲ့။ မပီကလာ ပီကလာနှင့် ယုလာဟုခေါ်သည်။

မောင်က သိတော့ ရယ်လိုက်တာ။

“ဟား...ဟား... မမ ကျွဲမြီးတိုတာ ရယ်ရသလား
အေးနဲ့၊ မေမေလို့ အခေါ်သိပ်ခံချင်နေတယ်ပေါ့လေ၊ မောင်
ခေါ်မှာပေါ့၊ ဟား... ဟား...”

ပထမတော့ ကျွန်မပါ မောင်နှင့်အတူ လိုက်ရယ်သေး
သည်။ ရယ်နေရင်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်း အရယ်ရပ်ကာ ကျွန်မ

ငိုချင်စိတ်ကို တော်တော်ထိန်းထားရသည်။ မောင်လည်း ကျွန်မ အဖြစ်ကို သတိထားမိသွားပုံရသည်။

“ဆောရီး... မမရာ၊ မောင် စ,တာ လွန်သွားတယ်၊ ဆောရီး... ဆောရီး... အရမ်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ် ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဘာလို့ ကိုယ့်ကို မေမေလို့ မခေါ်တာလဲ မသိဘူးနော်၊ သမီးစိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကို အမေလို့ မထင်လို့လားဟင်”

“ဟာဗျာ...ဘာတွေ လျှောက်တွေးနေတာလဲ၊ ကလေးက အခုမှ နှစ်နှစ်ကျော် ရှိသေးတာ၊ နောက်တော့ ခေါ်မှာပေါ့”

သို့သော် သမီးသည် ထမင်းစားမယ်၊ ရေသောက်မယ်၊ အရုပ်လိုချင်တယ်၊ အိပ်မယ် စသော အခြေခံစကားများကနေ တွတ်တီးတွတ်တာ ပြောတက်သော သုံးနှစ်အရွယ်အထိ ကျွန်မကို မေမေလို့ မခေါ်ခဲ့ချေ။

ဘာကြောင့်မှန်းလဲ စဉ်းစားလို့မရ။ ကျွန်မမှာ သမီးကို ဘယ်လိုသင်သင် လုံးဝ မေမေလို့မခေါ်ချေ။ ကျွန်မပါးကိုနမ်းသည်။ ကျွန်မနှင့် အိပ်သည်။ ကျွန်မ ထမင်းကျွေးတာ စားသည်။

အားလုံး ပုံမှန်ပုံဖြစ်သည်။ တခြားကလေးတွေ မအေနှင့် နေသလိုပဲ ကျွန်မနှင့် သမီး ရယ်ရယ်မောမောနေသည်။

သမီးသည် ကျွန်မပါးကို သူ့နှုတ်ခမ်းကလေးနှင့် စုပ်တတ်ပြုတ်ခနဲ အသံမြည်အောင် နမ်းတတ်သေးသည်။

သို့သော် ကျွန်မကို ဘာကြောင့် မေမေလို့ မခေါ်တာလဲ၊ စဉ်းစားမရပါ။

မြားနှစ်စင်းရဲ့အရာရှိ

သမီးကို နာမည်ပေးဖို့ နာမည်အကြီးဆုံး ဗေဒင်ဆရာဆီ ကျွန်မ ရောက်သွားခဲ့သေးသည်။

သမီးဇာတာကို တွက်ချက်ပြီးသောအခါ ဗေဒင်ဆရာက...

“ဒီကလေးဟာ လူဝင်စားလေးပဲ”

ဟု မဆိုင်းမတွ ပြောချလိုက်ရာ ကျွန်မမှာ ယုံရအခက်၊ မယုံအခက်။

“ဒီကလေးဟာ တစ်နေ့ကျရင် အောင်မြင် ထင်ရှားမယ်၊ မိဘတွေထက် ကျော်ကြားမယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကျန်းမာရေး သတိထားရမယ်”

ဆိုကာ သမီးကို မေဂင်္ဂါ ဟူသော နာမည်ပေးလေသည်။

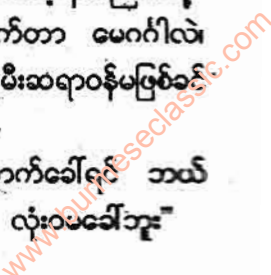
မောင်က လုံးဝမကြိုက်။

“ဘာလဲကွာ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ နာမည်”

“ဂင်္ဂါဆိုတာ မြင့်မြတ်တဲ့မြစ်ရဲ့နာမည်ပဲ မောင်ရဲ့၊ ဂင်္ဂါ ခြစ်ထဲမှာ ရေချိုးရင် ဇြစ် ပါးရောဂါ ပျောက်တယ်လို့ ဟိန္ဒူတွေက ချုံ့ကြည်ကြတယ်၊ အိန္ဒိယ ဇာတ်တော်တွေ တော်တော်များများမှာ ဆီဆိုတာ မပါမဖြစ်ဘဲ၊ မမကတော့ ကြိုက်တယ်၊ မေဂင်္ဂါ... ဒေါက်တာမေဂင်္ဂါ... ဘယ်လောက်ခေါ်လို့ကောင်းတဲ့ နာမည်လဲလို့”

“တော်စမ်းပါဗျာ... ဘာ... ဒေါက်တာ မေဂင်္ဂါလဲ၊ ဆော်ကြာ မအေ အရင်ရူးနေဦးမယ်၊ သမီးဆရာဝန်မဖြစ်ခင် နှုတ်လည်းလုပ်ဦး”

“သမီးက မေမေလို့ တစ်ခွန်းလောက်ခေါ်ရင် ဘယ် ဆောက်ကောင်းမလဲ မောင်ရယ်၊ သမီးက လုံးဝမခေါ်ဘူး”

“ခေါ်မှာပေါ့ကွာ... မမကလည်း စိတ်က စွဲလွန်းတယ် ပြီးရင် ခံစားနေဦးမယ်၊ ကျွန်တော် ကြားက စိတ်ညစ်တယ်”

“မောင်ပဲ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်လေ၊ သမီးကို မမ ဘယ်လို စိတ်မျိုးနဲ့ မွေးခဲ့လဲဆိုတာ၊ မမ မီးဖွားရတဲ့ဒုက္ခကိုခံပြီးမှ ခက်ခက် ခဲခဲ မွေးခဲ့ရတာ၊ ဒါပေမယ့် သမီးက ခုချိန်ထိ မအောက် မပေလို့ တစ်ချက် မခေါ်ဘူး”

မောင်က ကျွန်မကို ပခုံးမှ ညင်သာစွာဖက်ကာ နှစ်သိန် ရှာပါသည်။

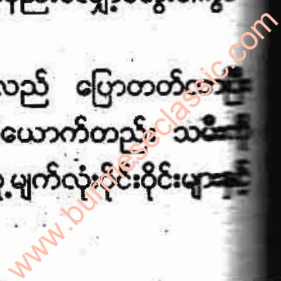
“ကလေးဆိုတာ ဘာသိမှာလဲ မမရာ”

“ဒါပေမယ့် မောင့်ကိုကျတော့ ဖေလို့ ခေါ်တယ်လေ”

“တစ်ခါတလေကျရင် ကိုယ်လိုချင်တာရဖို့ စိတ်ရှည် သည်းခံပြီး စောင့်ရတယ် မမရဲ့၊ အထူးသဖြင့် သမီးနဲ့ ပတ်သက် လို့ပဲ၊ သမီးကလေးက သာမန် ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မတူတာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ မမ သတိထားမိလား၊ မောင့်ထက် မမထံ သမီးက ပိုကပ်နေတာပဲ၊ ညဘက်ဆို မမချော့သိပ်မှ သမီးက အိပ်တာ၊ သမီးက မမကို သိပ်ချစ်ပါတယ်၊ မမ စိတ်ထဲမှာ တွေးတာတွေ သိပ်များနေတယ်၊ နည်းနည်းလျှော့တွေးပါကွာ”

“မသိတော့ပါဘူး မောင်ရယ်”

သမီး စကားကို ရေရေလည်လည် ပြောတတ်တာနဲ့ သည့်နောက်ပိုင်း သမီးနှင့် ကျွန်မ နှစ်ယောက်တည်း သမီးကို ရေချိုးပေးနေစဉ် သမီးက ကျွန်မကို သူ့မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းများနဲ့ မော့ကြည့်သည်။

ဗြာဟ္မစင်္ချေဒုက္ခာရီ

“ယုလာ... မန့်ကို အရမ်းချစ်လား”

သမီးအသံက သိပ်ပီသလွန်းသဖြင့် ကျွန်မ လန့်ဖျပ်ပြီး လက်ထဲက ရေပိုက်တောင် ပြုတ်ကျသွားသည်။

သမီးကို ကြည့်နေရင်း မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု စိတ်ထဲမှာရော ဦးနှောက်ထဲမှာပါ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်နေပေမယ့် ကျွန်မ နှုတ်ကတော့ ဘာသံမှထွက်မလား။

“မာန်လေ... မာန်... ယုလာကို ချစ်လွန်းလို့ လာပြန်နေတာ၊ ယုလာက မသိဘူး”

ကျွန်မ အသက်ရှူသံကို ကျွန်မဘာသာ ပြန်ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်မ ယောင်ယမ်း၍ ထိုင်ရာမှ မတ်တတ် ထရပ်လိုက်သည်။ သမီးသည် ရေချိုးကန် အတွင်းတွင် အပြစ်ကင်းမဲ့သော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်မ ဖြစ်ပုံတွေကို ကြည့်နေသည်။

“မောင်ရေ... မောင်...”

ကျွန်မ အော်သံကြောင့် အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ တီဗွီကြည့်နေသော မောင် ကမန်းကတန်းပြေးလာပြီး ဘာဖြစ်လဲ ဘာဖြစ်လဲဟု မေးသည်။

“သူ... သူ... ဘာတွေပြောနေလဲ မသိဘူး”

“သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သမီး ဘာမှမဖြစ်ပါလား၊ အကောင်းအတိုင်းပါပဲ”

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး မောင်၊ သူပြောတာပဲ”

“မာန် ဘာမှမပြောပါဘူး၊ မာန် ယုလာဆီ နှုတ်ပြန်လာတာလို့ပဲ ပြောတာ”

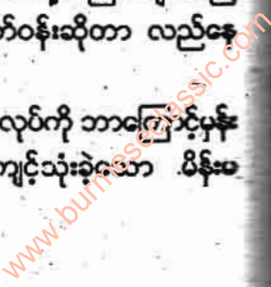
ကျွန်မ သူတို့ သားအဖနှစ်ယောက်ကို ထားခဲ့ပြီး အိမ်ရှေ့ကို ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ နားထဲမှာ Reincarnation ဆိုတာ တကယ်ရှိတယ် ဆိုသော မာန် မဆုံးမိညက ကျွန်မကို ပြောခဲ့သံအား ထပ်တလဲလဲ ကြားယောင်မိသည်။

“နောင်ဘဝဆိုတာ တကယ်ရှိတယ် ယုလျာ၊ နင် Fluke ကားကို ကြည့်ဖူးသားပဲ၊ ဒေါသနဲ့ မောဟ ပေါင်းပြီး သေခါနီး အစွဲပါတော့ မင်းသားက ခွေးဖြစ်ပြီး သူ့အိမ်သူ ပြန်လာတာလေ၊ ငါလည်း နင့်ဆီ အဲသလိုများ ရောက်လာမလားဘဲ”

“သေတယ်ဆိုတာ မဆန်းပါဘူးဟာ၊ သေကြောင်းကြံတယ် ဆိုတာက အရှုံးပေးတာ၊ လက်မြှောက်တာ၊ ကံကြမ္မာရေ... ငါတော့ ခန္ဓာမရှိရင် ဒုက္ခ မရှိလောက်ဘူးဆိုပြီး လက်နက်ချတာ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ အရဆို အဲဒါတွေက သက္ကာယဒိဋ္ဌိတွေပဲ၊ ခန္ဓာမရှိလို့ ဒုက္ခငြိမ်းမှ မငြိမ်းတာ၊ ဝိညာဉ်က ဒုက္ခ ရောက်နိုင်တာပဲ”

“Reincarnation ဆိုတာက တကယ် ရှိတယ်၊ အဲဒါ သံသရာလို့ ခေါ်တယ်၊ လူဟာ စွဲလမ်းမှုတွေငြိပြီး ဘဝမပြတ် ကျင်လည်ရတယ်၊ သေပြီးတဲ့အခါ တိရစ္ဆာန်လည်း ပြန်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ လူလည်း ပြန်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့လည်း ကျင်လည်နေနိုင်တယ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ သံသရာစက်ဝန်းဆိုတာ လည်နေတာတဲ့”

ကျွန်မသည် မျက်ရည်ကျသော အလုပ်ကို ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ ဘယ်တော့မှ လက်တွေ့ မကျင့်သုံးခဲ့သော မိန်းမ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

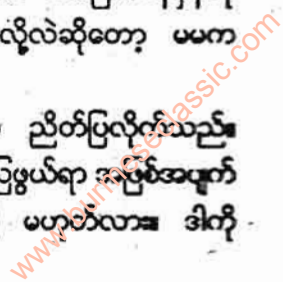
မာန်က ကျွန်မနှင့်ယှဉ်လျှင် ငိုလွယ်သူ။ ကျွန်မကတော့ ကြိတ်မှိတ်ခံစားသူ။ မာန်က အန်ထုတ်လွယ်ပြီး ကျွန်မက မျိုချ လွယ်သူ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် အရာရာကို ပို၍ နာကျင်စွာ ခံစားရသည်။

သမီးကို ရေသုတ်ပေး၍ မောင်က သနင်ခါးလိမ်းပေးပြီး အိပ်ရာထဲမှာ သိပ်ပြီးနောက် သွေးပျက် ချောက်ချားနေသော ကျွန်မနားမှာ လာထိုင်သည်။

“ကျွန်တော်က စာသိပ်မဖတ်တော့ ဒီကိစ္စတွေကို သိပ်ရှည် ရှည် ဝေးဝေး မရှင်းပြနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်နိုင်ခြေတွေ ဘယ် လောက်များလဲ ဆိုတာ မမကိုယ်တိုင် သိပါတယ်။ ရုတ်တရက်တော့ လက်ခံဖို့ ခက်ခဲလိမ့်မယ်။ အချိန်ကြာလာတော့ သမီးလည်း ဘဝသစ်မှာ နေသားတကျ ဖြစ်သွားတဲ့အခါ မမလည်း စိတ် အနည်ထိုင် သွားလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် ဒီလောက်ကြီး သွေးပျက်စရာမလိုဘူး။ ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော်တို့ထက် အများကြီးသာတဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေတောင် တချို့ လက်ခံတယ်။ စာချို့က ငြင်းတယ်။ အများစုကတော့ ယုံကြည်ကြတယ်။ မမ မယုံချင်ရင်တောင် အခြေအနေမှန်ကို ထက်ခံပေးရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မမက သူ့အမေလေ”

ကျွန်မ ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ညိတ်ပြလိုက်သည်။ ကျွန်မတို့ လိုက်မပီနိုင်သော ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက် နှုတ်သည် နေ့စဉ် ဖြစ်ပျက်နေကြသည် မဟုတ်လား။ ဒါကို

ကျွန်မ လက်ခံပါသည်။ ရုတ်တရက်မို့ သိပ်အံ့အားသင့်သွားပြီး ထိတ်လန့်စိတ်ကြောင့်သာ။ ကျွန်မ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မာန်သာ တကယ်ဖြစ်နေရင် ကိုယ် သူ့ကို သာမန်လူပဲ လုပ်ခိုင်းတော့မယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သာမန်လူ ဖြစ်ရတဲ့အခါ သိပ်ထူးချွန် ထက်မြက်စရာ မလိုတော့ဘူး။ အဲဒီအခါ တော်အောင် လုပ်ရလို့ ပင်ပန်းတဲ့ဒုက္ခလည်း မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် မအေ အနေနဲ့ သမီးအပေါ်မှာရှိတဲ့ ကိုယ့်လောဘကို သတ်ရလိမ့်မယ်။ မာန်က တော်အောင်လုပ်နေရလို့ ပင်ပန်းပြီး ဘဝဆုံးသွားခဲ့တာ။ အဲဒါကို ကိုယ် မမေ့ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ကိုယ် သိပ်ချစ်တာပါ။ ကိုယ် သူ့ကို သိပ်ချစ်တာပါ မောင် ရယ်”

မောင်က ကျွန်မ ပြောသမျှကို နားလည်နိုင်သော အကြည့် မျိုးဖြင့် ကျွန်မကို ကြည့်လျက်ရှိသည်။

မြလွန်းချို(ဆေးတက္ကသိုလ်)